

BURMESE
CLASSIC

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

တိုယ်ယောင်ဖျောက်ပွင့်တဲ့ နင်းဆိတို့ရဲ့ပင်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပွင့်တဲ့နှင်းဆီတို့ရဲ့သခင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၇၀၈၀၇

မျက်နှာမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၅၀၀၈၀၇

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ ... ။

ကျော့ ရင်းနှီးတဲ့ခံစားမှုရှိအောင်နဲ့ လေးစားမှုလည်းပါ
အောင် မဆုမြတ်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ ကျော့က မဆုမြတ်ရေးတဲ့
ဝတ္ထုတွေအားလုံးကိုကြိုက်တယ်။ မဆုမြတ်က အရမ်းတော်တာ
ပဲနော်။ စာဖတ်သူတွေကို မဆုမြတ် စာအရေးအသားလေးတွေ
နဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်လို့လေ။ ကျော့ကလေ ဝတ္ထုဖတ်ရင် မင်းသားနဲ့
မင်းသမီးညားမှကြိုက်တယ်။ အဲဒီလိုစာအုပ်တွေကိုပဲဖတ်တယ်။
ဒါဝေမဲ့ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကိုကျတော့ အားလုံးဖတ်ဖြစ်
တယ်။ အရမ်းကြိုက်လို့လေ။ မဆုမြတ်ရေ ... ကျော့ဆီကို စာ
ပြန်နော်။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကိုကျတော့ အားလုံးဖတ်ဖြစ်
တယ်။ အရမ်းကြိုက်လို့လေ။ မဆုမြတ်ရေ ... ကျော့ဆီကိုစာပြန်
နော်။ မဆုမြတ်ရဲ့စာကို ကျော့မျှော်နေမယ်နော်။

မဆုမြတ်အောင်မြင်သထက်အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုမွန်မြေ့
ရင်း ...

ထာဝရအားပေးနေမဲ့

ကျော့ကေရိုင်း၊ ချမ်းမြမြဦး
ရင်ငြိမ်းတောင်ကျေးရွာ။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဇန်နဝါရီ

သမီးက (၉)တန်းကျောင်းသူပါ ... ။ စာအုပ်တွေကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အရမ်းကောင်းတာပဲဆိုလို့ 'ရင်ခန့်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္ထုနန်းတော်' နောက် 'အနမ်းဆက်တိုင်း' 'အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ရာဇဝင်' အဲ့ဒါတွေလည်းဖတ်ပြီးရော လက်ကမချနိုင်တော့ဘူး။ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' ကို သမီးတို့သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံး Very Very Cazy ဖြစ်တယ်။ မရဲ့စာအုပ်တွေကို နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပြီး ဖတ်လို့ရတယ်။ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' ထဲက As you like e' လို့ပြောတာလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' မှာလည်း "ပိုင်ချိုမြိန်" ဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' ထဲက "e" ဆိုတဲ့နာမည်ရယ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ အိမ်မှာ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိမသိအောင် ခိုးဖတ်ရတာမို့ - Fell -တစ်မျိုးပဲ။ ဒီလ(၃၀)ရက်နေ့ သမီးခွေးနေ့ရှိတယ်။ အဲ့ဒါအပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် စာတစ်စောင်နဲ့ ဓာတ်ပုံလေးထည့်ပေးပါလား။

မရဲ့စာအုပ်တွေကို နှလုံးသားနဲ့ခံစားပေးတဲ့
ညီမလေး

အမှတ်(၃၃၄)၊ (၁၇)ရပ်ကွက်၊
မဟာရာလမ်း၊ ဖျာပုံမြို့

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုလို့ပဲခေါ်မယ်နော်

'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ' ကစလို့ အခု 'အချစ်သို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' ထိဖတ်ခဲ့တာပါ။ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ အရေးအသားအားလုံး အရမ်းကောင်းတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာ၊ ဘစ်ယောက်ဖြစ်လာတာကို အရမ်းချီးကျူးပါတယ်။ ညီမက စာရေးချင်ပေမဲ့ ပါရမီကတော့ သိပ်မရှိဘူးလေ။ ညီမက ဝတ္ထုဆိုညားမှကြိုက်တာ။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ ညားမညားဆို သေချာရေးပြပေးပါနော်။ မဆု စာအုပ်တွေဖတ်ရတာ မဟုတ်ဘဲလည်းအရမ်းပါတယ်။ နောင်ထွက်ရှိမဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း အားပေးဖို့မျှော်နေမယ်နော်။ အစ်မရဲ့ဓာတ်ပုံ (၂)ပုံလောက်လို့ချင်တယ်။ ပြန်စာရေးပေါ့။ တိတ်တခိုးအချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကဗျာစာစုလေး လက်ဆောင်အဖြစ်ရေးပေးပါလားဟင်။ စာမျှော်နေမယ်နော်။

မေဖြိုးပိုင်
တိုက်(၁၅)၊ အခန်း(၂၂)

www.burmeseclassic.com

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

စာရေးဆရာမလေး: ဆုမြတ်မွန်မွန်

စာပေလောကမှာ တောက်ပတဲ့ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ပါစေလို့ ဒီစာလွှာလေးနဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ခင်မင်မှု များစွာနဲ့ မဆုလိုပဲခေါ်လိုက်မယ်နော်။ မဆုရဲ့ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းတယ်။ ကြိုက်လည်းကြိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့ဆွဲဆောင်မှုကကောင်းတယ်။ မဆုရဲ့ဝတ္ထုတွေက ကြည်နူးမှုပေးနိုင်သလို ခံစားမှုကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်တယ်။ မဆုရဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ မရောက်သေးဘူးလားလို့။ စာအုပ်ဆိုင်ကိုသွားမေးလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နဲ့ မောရမှန်းတောင်မသိဘူး။ မဆုကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်မို့ တောင်းဆိုမှုလေးတစ်ခု ပြောပါရစေနော်။ မဆု မင်းသား မင်းသမီးအလွမ်းဆွေးခန်းလို နေရာမျိုးမှာ အချစ်ရဲ့ခံစားချက် ကဗျာလှလှလေးတွေရေးပေးစေချင်ပါတယ်။ မဆုတစ်ယောက် ရေလိုအေးပန်းလိုမွှေးပြီး အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်ပါ။

စိုးမင်းအောင်
အိမ်အမှတ်(၅၉)
ဦးလှထွန်း + ဒေါ်စန်းအေးမှတစ်ဆင့်
လေးထပ်ကျောင်းအနီး၊
ပင်းမုပင်ရပ်ကွက်၊

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မမကို ရိုသေစွာဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ခါစာရေးလို့က်ပါတယ်။ မမကို ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေက အရမ်းချောတယ်တဲ့။ ညီမလေးကို မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မမ။ ညီမလေးရဲ့နာမည်ကို 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' မှာတွေ့တယ်။ မမ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်' မှာ "ရိုန်း" ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်တယ်။ မမရဲ့စာအုပ်ကို ညီမလေး (၆)အုပ်လောက်ဖတ်ပြီးပြီ။ မမရဲ့စာအုပ်တိုင်းက တစ်အုပ်စီဆွဲဆောင်မှုကိုယ်စီရှိတယ်။ ဝေဖန်သုံးသပ်စရာမလိုတာပါ။ မမနောက်ထွက်မဲ့စာအုပ်တွေမှာ Example - ကောင်မလေးကဆင်းရဲပြီး ကောင်လေးကချမ်းသာတဲ့ဇာတ်ကောင်လေးတွေ ရေးပေးပါနော်။ မမရဲ့ပြန်စာကို အမြတ်တနိုးသိမ်းထားပါတယ်။ မမရဲ့ Idea တွေက အရမ်းကောင်းတာပဲ။ မမဆက်လက်ပြီး အောင်မြင်မှုသရဖူဆွတ်ခူးနိုင်ပါစေလို့ ညီမလေးဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက်ပါ။

အဝေးတစ်နေရာမှ မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်

ညီမလေး

တင်စာမို့
၃.၁.၀၀
လသာနီကမော

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမြတ်

မမမြတ်လို့ပဲခေါ်ပါရစေနော်။ မမမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတာပဲ။ မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုကို လတိုင်းလတိုင်းဖတ်ပါတယ်။ ညီမကနောက်ပိုင်းမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးရုံမှလဲဖတ်တယ်။ အခု ညီမငှားလာတာက 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့နေဦးဒဏ္ဍာရီ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးပါ။ 'မဖတ်ခင် မမမြတ်ဆီ စာအရင်ရေးလိုက်တာပါ။ မမမြတ်လစဉ်ထွက်တဲ့စာအုပ်တိုင်းမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးပေါင်းပေးပါနော်။ မမမြတ် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ အစဉ်ထာဝရ စာရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်ပါ။ မမမြတ် ညီမရေးတဲ့ စာထဲမှာ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ မမမြတ်ရဲ့ဝတ္ထုလေးတွေကို လစဉ်မျှော်နေမယ်။

မမမြတ်ရဲ့

ချစ်ပရိသတ်

ညီမ

ညီမရဲ့လိပ်စာက

မငုဂါရွှေ

အမှတ်(၈)ရပ်ကွက်၊ မြို့မလမ်း။

C/O Dr မောင်မောင်ဆွေ၊

ပခုက္ကူမြို့။

အောင်ဆုမွန်ဆေးဆိုင်။

ဆု

တချို့စာရေးဆရာတွေဟာ နာမည်လေးတွေက ကဗျာဆန်ပေမဲ့ စာရေးသူဟာ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်နေတတ်တာမို့ ဆုလို့ပဲခေါ်လိုက်တာပါ။ ဆုရဲ့စာအုပ်တွေ စုထွက်ကတည်းက အမြဲဖတ်ပါတယ်။ အရမ်းလည်းကြိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်းနီးစပ်နေသလိုခံစားရလို့လည်းပိုကြိုက်ပါတယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွှဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးက တော်တော်ပဲဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းလို့ ဒီလိုမိတ်ဆက်စာလေးရေးမိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာ။ ဆုရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အမြဲတမ်းစောင့်မျှော်လျက်။

ယဉ်ယဉ်ဌေး

စိုးကြီးလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊

ငါးထိုင်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရေကြည်မြို့၊

မောင်မောင်ဆေးဆိုင်။

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

နောက်ထပ် ညီမလေးစာရေးလိုက်ပြီနော်။ မ၊ရဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ဖတ်ပြီးရင် မ၊ဆီကိုစာအရမ်းရေးချင်တာ။ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' စာအုပ်လည်းဖတ်ပြီးပြီ။ မ၊ရေးတဲ့စာအုပ်တွေအားလုံးဖတ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ' အခုချိန်ထိမဖတ်ရသေးဘူး။ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ကြည့်စဉ်' မှာ မ၊ရဲ့ကိုယ်လုံးပုံလေးကို စ၊ပြီးထည့်ပေးထားတယ်နော်။ မ၊ရေးတဲ့ မ၊ရဲ့စာအုပ်ကို လူပြီးဖတ်ရတာ။ လကုန်ရင် စာအုပ်ဆိုင်သွားပြီးမှာရတာ မ၊လတိုင်း မ၊ရဲ့စာအုပ်တွေကို ထုတ်ပေးပါနော်။ စောင့်ပြီးဖတ်ချင်ပါတယ်။ မ၊ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' ထဲမှာ မ၊ရဲ့ အရင်က ထည့်နေကျပုံတွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ မ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေ။ ဆုမြတ်မွန်မွန်ဆိုတာရှိနေသရွေ့ အားပေးနေမှာပါ။

မရဲ့ ထာဝရအားပေးနေမဲ့
 ထာဝရ
 ညီမလေး

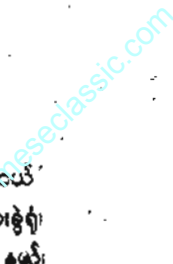
ဝင့်ဝါအောင်
 အဘိရာဇာ(၁)လမ်း။
 အမှတ်(၂)၊ ကော့သောင်း၊ မြို့။

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

သတိရမှုများစွာနဲ့ ညီမလေးစာရေးလိုက်ပါတယ်နော်။ အလုပ်မအားတဲ့ကြားက ညီမလေးဆီကို ပြန်စာလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံပို့ပေးလာလို့ အရမ်းကိုဝမ်းသာမိပါတယ်။ မမရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်လွန်းလို့ တော်တော်များများဖတ်ပြီးသွားပြီ။ 'အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ ရာဇဝင်' ဝတ္ထုလေးက အရမ်းကိုဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ မမဝတ္ထုဖတ်ပြီးတိုင်း ရင်ထဲမှာစွဲကျန်နေတယ်။ မမဆုမြတ်က 'အသစ်ပေမဲ့ စာအရေးအသား ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်ကောင်းပြီး ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေ များများရေးပေးပါလို့ အကြံပြုချင်ပါတယ်။ စာပေလောကမှာ ပရိသတ်ချစ် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမကြီးအဖြစ် အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်ပါစေ။

မအိမွန်သန်း(ခ)အိလေးငယ်
 မြန်မာ့လျှပ်စစ်ဓာတ်အားစွဲရုံ၊
 အသုတ်မြို့၊ ရွှေကြည်မြို့နယ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ

ကျွန်တော် ဆရာမလို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ ဇာတိပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆရာမစာအုပ်ကို အစကနေပြီးတော့ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' ထိဖတ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာမရေးတဲ့ Style ကို ကြိုက်နှစ်သက်တယ်။ ဆရာမ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆက်စာကို နီးရာလမှာ ဖတ်ပြပေးစေချင်တယ်။ ဆရာမရဲ့ မွေးနေ့ဘယ်နေ့လဲ။

ဆရာမ ဒီထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ...
ဆရာမရဲ့ အမြဲတမ်းစာဖတ်ပရိသတ်

သံဇဉ်
ဦးဝင်းညွန့် + ဒေါ်စန်းစန်းအေး
မြောင်းမြို့၊ မြောက်ရပ်။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

စာရေးဆရာမ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ဟာ မဆုမြတ်မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို မလွတ်တမ်းဖတ်နေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေက ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေအရမ်းကောင်းတာ။ မဆုမြတ်စာအုပ်ကောက်ကိုလိုက်တာနဲ့ လက်ထဲကမချချင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်သွားတယ်။ နောင်ထွက်မဲ့စာအုပ်တွေရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း 'ဖော်ပြပေးပါဦး။' မဆုမြတ်မွန်တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူပေါများပြီး ကမ္ဘာပေဖော်စာရေးဆရာမကြီးကြီးဖြူဖြူအားလုံးကောင်းတွေရေးနိုင်ပါစေလို့ ရွှေမန်းမြေက မဆုမြတ်မွန်ရဲ့

ထာဝရပရိသတ်

အောင်ကိုမြင့်(ကျေးနင်)
(၅၈)လမ်း၊ ၃၁ x ၃၂ လမ်းကြား။
ငြိမ်းချမ်းရေးလိက်။

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆရာမဆုမြတ် ... ရွှေဝါစာရေးလိုက်ပါတယ်။ ရွှေဝါက မဆုမြတ်ရဲ့ 'လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ကတည်းက 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' စာအုပ်ရဲ့ နောက်မျက်နှာဖုံးမှာပါ တဲ့ ပုံလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်လိုချင်ပါတယ်။ အခက်အခဲမရှိ တူးဆိုရင်ပေါ့နော်။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာရေးချိန်နဲ့ အခြားအလုပ်ကိစ္စ များကိုလည်း မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး။ ဒီလိုတောင်းဆိုတယ်။ ဆို တာကလည်း ရွှေဝါတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒပါ။

လူသားတွေရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို အမြဲပေး စွမ်းနိုင်ပါစေ။

ရွှေဝါလှိုင် (မော်ကွန်း)
မစိုးရီမိတို့ကံသစ်၊ ဝိသုဒ္ဓိ (ပ)
ဇော်ကျီလမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊
ပြည်ကြီးတံစွန်မြို့နယ်။

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမွန်

ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့တဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ မမွန်စာအုပ်တွေက အကောင်းဆုံးပဲ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့နေ့ဦးဒဏ္ဍာရီ' ကိုလည်း ဖတ်ပြီးပြီ။ ဒါလည်းတော်တော်ကောင်းတယ်။ ဇာတ်အိမ်တည် ဆောက်မှုလည်းကောင်းတယ်။ ဇာတ်ကောင်ကိုလည်း အပို အလိုမရှိကိုင်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် မမွန်ကိုလေးစားတယ်။ ချီး ကျူးတယ်။ ခင်မင်ချင်တယ်။

မမွန်ရဲ့

တာဝရပရိသတ်

ထွက်ထွက်
အမှတ်(၁၆)ရပ်ကွက်၊
မြို့ပင်လမ်း၊

www.burmeseclassic.com

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန် ... ခင်မင်စွာနဲ့ မလို့ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ မ၊ ကျွန်တော်က မ၊ရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မ၊ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းလည်းကြိုက်ပါတယ်။ ခံစားချက်တွေကလည်း အရမ်းမြင့်ပါတယ်။ မ၊ရဲ့နောက်ထွက်လာမဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်နေပါပြီ။

မရဲ့

ပရိသတ်

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

သမီးကို ဆရာမမွန်လို့ခေါ်ခွင့်ပြုပေးပါလို့ ပြောပြပါရစေ။ သမီးဟာ ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ဆရာမစာအုပ်က ညွှန်းစရာမရှိအောင် တော်နေပါတယ်။ တချို့စာအုပ်တွေဆိုရင် တစ်ကြောင်းနှင့်တစ်ကြောင်း ထပ်နေပြီ။ အဓိကဆိုလို့ ရင်ကိုမရောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာမစာအုပ်ဆိုရင် မင်းသမီးကို အခြားအရန်တစ်ယောက် မကောင်းပြောချင်တဲ့စကားတို့ဆရာမက ထိုထိုမိမိရောက်အောင် စာသားကောင်းများဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရေးသားနိုင်ပါတယ်။ သမီးက စာအုပ်တစ်အုပ်မှာဆိုရင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ စာသားမရှုပ်တာမျိုးဆိုရင် ကြိုက်ပါတယ်...။ ဆရာမစာအုပ်က တတယ်ကိုဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်မျိုးပေါ့။ ဆရာမစာအုပ်က တကယ်လို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်ရင်လည်း သမီးက အားပေးနေမှာပါ။ 'အချစ်သို့တစ်ချက်ကြည့်စဉ်' ဆိုတဲ့ စာအုပ်က သမီးကြိုက်တဲ့စာအုပ်ပါ။ အဲ့ဒီစာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်လို့ ဝယ်တောင်ဝယ်ထားပါတယ်။ သမီးက ဆရာမကို အစဉ်အားပေးနေပါတယ် ...။ ဆရာမမွန် အမြဲအောင်မြင်နေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် ...။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မလေးအိပါရစေနေန့် ...

မမရေးတဲ့စာအုပ်တိုင်း ထွက်တဲ့စာအုပ်တိုင်း ညီမအကုန်လုံးဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ မမက အရမ်းတော်တာပဲနော်။ ညီမလည်း စာရေးရတာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်သိလား ... ။ (၉)တန်း၊ (၁၀)တန်းတုန်းကဆို ကျောင်းမှာ နံရံကပ်စာစောင်တွေ ဝတ္ထုတိုတွေအမြဲရေးတယ်။ ဖြစ်ချင်တာက စာရေးဆရာမ။ အခုဖြစ်နေတာက ကျန်းမာရေးဆရာမပါ။ မမရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ်တိုင်းကို ညီမပဲအရင်ဆုံးဖတ်ချင်တယ်။ လောဘကြီးတာလားတော့ မသိဘူး။ သူများဦးသွားရင် စိတ်တိုတတ်တယ်သိလား။ အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပါစေ။ မမရဲ့ စာအုပ်နဲ့ အမောပြေသွားစေတယ်။ ယုံပါနော်။ မျက်နှာဖုံးမှာပါတဲ့ ပုံက မမဓာတ်ပုံပဲလို့ယူဆထားတယ်။ မမက ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးတာလဲ။ စာအရေးအသားတော်လို့မေးမိတာပါ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ စာထဲမှာထည့်ရေးပေးတာ အရမ်းကြိုက်တယ်။

ဘဝနှင့်ဆန္ဒတစ်ထပ်တည်းကျပါစေ။
တာဝန်ကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက် ... ။

မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်

ဆရာမအိထွေး
မတ္တလိပ်ကျန်းမာရေးဆေးပေးခန်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

စာရေးဆရာမဆိုတော့ ခင်ချင်လို့စာရေးလိုက်တာပါ ...။ ကိုယ့်အစ်မအရွယ်ဆိုတော့ စကားပြောလို့အပေါက်အလမ်းတည့်မယ်ထင်ပါတယ်။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ခါမှမဖတ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အိမ်က လူကြီးတွေက ပေးမဖတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဖတ်ရကောင်းမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ သူငယ်ချင်းက အရမ်းကောင်းတယ်။ ဖတ်ကြည့်ဆိုပြီး ပေးလို့ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ စလယ်ဆုံးအားလုံးကောင်းတယ်။ မိုးရာသီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်အုပ်လောက်ရေးပါလား။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ အလွမ်းနဲ့ဇာတ်သိမ်းတဲ့ဟာမျိုး ရေးပေးပါနော်။ အရာရာပြီးပြည့်စုံပြီး အခက်အခဲမှန်သမျှ ကျော်လွှားနိုင်ပါစေ။ စာပေလောကမှာလည်း ဒီထက်မကအောင်မြင်မှုများရရှိနိုင်ပါစေ။

အစဉ်အမြဲအားပေးနေမဲ့ ပရိသတ်
စိုင်းဝေယံလင်း

မအိအိမိုး
အမှတ်(၃၈၇)၊ စကားဝါလမ်း(ပုလဲ-၁)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မဆုမြတ်ဆီကို ခင်မင်စွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်ပြီးတဲ့စာအုပ်တိုင်း ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ အကုန်လုံးဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ မဆုမြတ်က စာရေးတာအရမ်းတော်တယ်နော်။ ညီမလေးကို ခင်တယ်ဆိုရင် မဆုမြတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ လက်မှတ်ပါထည့်ပေးပါနော်။ မဆုမြတ် ဒို့ထက်မကအောင်မြင်ပါစေလို့ ညီမလေးဆုတောင်းပေးပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ ပြန်စာကို မျှော်နေမှာနော်။

မဆုမြတ်ကို အမြဲအားပေးနေမဲ့

ညီမလေး

နန်းရွှေရီ

အမှတ်(၉၆၆)၊ ဂန္ဓမာလမ်း

မြေဖြူရပ်၊ နယ်မြေ(၂)

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမွန်

မမရဲ့ ပြန်စာကို ရရှိပြီးတဲ့နောက် အတိုင်းမသိပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့အတူ ဒီစာကိုရေးလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုမှ မမရဲ့ ပရိသတ်တွေကို မမက တရင်းတနှီးဆက်ဆံလို့ပဲပေါ့...။ မမရေးတဲ့ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးအတ္ထာရီ' ကို အရမ်းကြိုက်သွားပဲ။ ရေလည်ကောင်းတယ်။ ဒီဇာတ်အိမ်မျိုးက သမားရိုးကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်အိမ်လေးကို ခွဲတတ်သွားတာက ပညာသားပါတယ်။ Good တယ်ပေါ့ဗျာ။ မမ့ဝတ္ထုတွေထဲကကောင်းမှ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီး သည့်နောက်(ပူးစာ)' ဆိုတဲ့စာအုပ်လေးကိုတောင် အပိုင်ဝယ်သိမ်းထားပြီးပြီ။ ပြီးတော့ 'ကြယ်ကလေးရဲ့ နှင်စာ' ကို အရမ်းပဲဖတ်ချင်နေပြီ။ မဝတ္ထုနှစ်အုပ်ဆက်တွေလည်း ရေးဦးနော်။ တစ်အုပ်လည်း ဖတ်ရတာအားမရလို့ပါ။ မမ့နှစ်အုပ်ဆက်ကို အကြီးအကျယ်အားပေးဖို့ မျှော်နေပါရစေ။ မအောင်မြင်မှုတွေကို ပန်းစည်းကြီးလို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ဝိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့။

ပရိသတ်များစွာထဲက ပရိသတ်

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

လေးစားအားကိုးခင်မင်လျက်

ကျော်စင်လတ်

အမှတ်(၁၃)၊ အခန်း(၄)

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမလေး ကြည့်ညိုလေးစားစွာဖြင့် မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ညီမလေးလေ ဘယ်စာရေးဆရာမကိုမှ မိတ်ဆက်စာမရေးဘူးတော့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။ မမ ဒီတစ်ခါ ဝတ္ထုရေးရင်လေ။ နောက်ဆုံးမင်းသားနဲ့ မင်းသမီးညားတာကို ရေးပေးစေချင်ပါတယ်။ မမ ညီမလေးတို့ ခင်ရင် ဖုန်းနံပါတ်ရယ်၊ ဓာတ်ပုံရယ်၊ စာရယ်၊ ညီမလေးဆီကိုပို့ပေးနော်။ ညီမလေးကတော့ မမကိုအရမ်းချစ်တယ်။ မမဆီထပြန်စာကို နေ့စဉ်စောင့်မျှော်နေမယ်။

ဆက်သွယ်ရန်
နန်းစိန်ပွင့်
အိမ်နံပါတ်(၅၀၅)

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ရတုက မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ အသစ်လို့မထင်ရဘူး။ အရေးအသားအရမ်းကောင်းတယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေကို လည်းကြိုက်တယ်။ ကျေးဇူးပါ။ မဆုမြတ်မွန်မွန် ရတုတို့အကြိုက် ဇာတ်လမ်းလေးတွေချည်းပဲ ရေးပေးနေတဲ့အတွက်ပါ။ 'မျက်နက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချို' ကတော့ ရတုတို့ဆီမှာ လုံးဝငှားမရပါ။ 'အနမ်းဆက်တိုင်း' နဲ့ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' ကတော့ ရင်ထဲမှာစွဲနေတုန်းပဲ။ ရတုတို့မောင်နှမတွေ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ စာအုပ်ရဖို့ အတွက် လကုန်တိုင်း စာအုပ်ဆိုင်ကို ပြေးရတာအမောပဲ။ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုဖတ်ရင် ဈာန်ဝင်တယ်။ လုံးဝကို ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စိတ်ပါသွားတာ တခြားစာအုပ်တွေနဲ့ကို မတူဘူး။

မဆုမြတ်မွန်မွန် ယခုထက်ပိုပြီးအောင်မြင်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်ပါစေ။

ရတုမေ
အမှတ်(၃)၊ အေးရိပ်သာ(၆)လမ်း၊
(၉)ရပ်ကွက်၊ မော်ဂျွန်း

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

ညီမလေးခင်မင်လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ် ...။
ညီမလေးက စာအုပ်တွေအရမ်းဖတ်ဖြစ်တယ်။ မမဆုမြတ်ရဲ့
စာအုပ်တွေက အရမ်းကို attraction ရှိတယ်။ ညီမလေးက မမ
ဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ အခုဆို မမရဲ့ထွက်
ပြီးသမျှစာအုပ်တွေ အကုန်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ပြီး
တိုင်း ရင်ထဲမှာကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေးက စာအုပ်ပဲဖတ်ဖတ်၊
ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ကြည့်၊ ရင်ထဲမှာကျန်ခဲ့မကြိုက်တာ။ မမဆီက ခင်
မင်မှုများနဲ့အတူ ဇာတ်ပုံနဲ့ ပြန်စာလေးတစ်စောင်ထည့်ပါနော်။
'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့နေ့ဦးဒဏ္ဍာရီ' ဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း
အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမဆုမြတ် ဒီထက်မကအောင်မြင်မှုများ
ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလျက်

ပပစို၊
ITC 60 အစိုးရနည်းပညာတက္ကသိုလ်၊
မအူပင်မြို့၊ ဧရာဝတီတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မဆုရဲ့လစဉ်ထုတ်တဲ့ မဆု
ရဲ့စာအရေးအသားကို အရမ်း (crazy) ဖြစ်နေတဲ့ လူငယ်စာဖတ်
ပဲရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မဆုရဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်မှန်သမျှ လစဉ်
စောင့်ဖတ်ရတဲ့သူလည်းဖြစ်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ (idea) ကို
လည်း ချိုးကျူးမိပါတယ်ဗျာ။ မဆုမြတ်ရဲ့အကြံပြုစာနှင့်တကွ
ပြန်စာကိုမျှော်လင့်စောင့်စားနေမယ်နော်။

ပြီဒီအား

Deင် (ဒေါ်နုမြေ)
C/O ပိုင်စာပေ
အမှတ်(၁) မောင်းတောင်ရပ်ကွက်၊

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်

ညီမလေး ဒုတိယမိတ်ဆက်စာအဖြစ် ရေးလိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့စာသားတွေက အရမ်းကိုကောင်းလွန်းနေပါတယ်။ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' ထဲမှာ တစ်ယောက်စီရဲ့ခံစားချက်ကို ရေးထားတာ အရမ်းကိုထိမိတယ်။ ညီမလေးက မမရဲ့စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်ရင် သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ပေးဖတ်တယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေကလွဲလို့ တခြားစာအုပ်တွေ မဖတ်တတ်တော့သလိုဘဲ။ မမကို ညီမလေးခွင့်ပြုရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အကြောင်း အကြမ်းလေးရေးပေးချင်တယ်။ အချစ်အကြောင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုနဲ့မနေရတဲ့ အဖေ၊ အမေနဲ့ မနေရတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို ပို့ချင်ပါတယ်။ အစ်မခွင့်ပြုမှပါ။

မဆုမြတ်အောင်မြင်ပါစေ။

အားပေးလျက်

ဆုပြည့်မွန်(အမျိုးသမီးဆောင်)
အိုးဘိုရွာ၊ သံလမ်းအရှေ့ဘက်၊
ရတနာပုံနှိပ်တိုက်အနီး။

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မမဆု သန္တာ မမဆုဆီကို စာမရေးပေမဲ့ မမဆုရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကို အကုန်ဖတ်ဖြစ်တယ်။ မမဆုရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သန္တာကိုပေးပါ။ မမဆုရဲ့(၁၀)အုပ်မြောက်စာအုပ်က အလွန်ကောင်းတာပဲ။ မမဆု သန္တာကိုခင်မင်တယ်ဆိုရင် စာလွှာလေးရယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ရယ်ပြန်ပေးပါ။

စာပေအနုပညာမှာ

အောင်မြင်ပါစေ ...။

သန္တာ
ဖုန်း(၁၈) (၉)လမ်း။

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်ရေ

ကိုယ် ဆုမြတ်ရဲ့စာကိုရတယ်။ ကိုယ့်လိုမြို့ငယ်လေးက ဆုမြတ်ရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ကို အမှတ်ရစွာနဲ့ စာပြန်ရေးဖော်ရတဲ့အတွက် အရမ်းကိုဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်ဖြစ်မိကြောင်းနဲ့ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ကိုယ်ဆိုပါရစေ။ ဆုမြတ် 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ဇွေဦးဒဏ္ဍာရီ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ စကားလုံးတစ်ခုကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ ရှာဖွေရတဲ့အချစ်ထက် မရှာဖွေဘဲရတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေ။ တကယ်ပါ။ အရမ်းအရမ်းကို သဘောကျတယ်။ ဒါနဲ့ ဆုမြတ်က စာရေးတော့ လုံးချင်းဝတ္ထုကနေ စာရေးတာလား။ လုံးချင်းဝတ္ထုစာရေးတာဆိုရင် ဘယ်လို စာရေးဖြစ်သွားတာလဲ။ ကိုယ် ဒီလိုမြို့ငယ်လေးမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝမှာ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို မှတ်မှတ်ရရှိချင်လို့ပါ။ ရှေ့လျှောက် ဆုမြတ်ဘဝမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ထာဝရပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ချွေလျက်။

ဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်တွေကို မျှော်နေမို့
ဆုမြတ်ရဲ့ထာဝရပရိသတ်

ပိုင်မှု
ဆော့ဖြို

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မကြီး ဆုမြတ်မွန်မွန်

မကြီးကိုခင်ချင်လို့စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မကြီးရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ တယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ဇာတ်အိမ်လေးတွေဖန်တီးရေးထားတယ်။ ကျွန်တော်က ဟာသဝတ္ထုတွေဖတ်တယ်။ အခုတော့ မကြီးရဲ့စာအုပ်တွေပဲဖတ်တော့တယ်။ အရမ်းကောင်းလို့လေ။ အားနာလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ကိုကောင်းတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ Cazy List ထဲထည့်တဲ့အပြင် အရမ်းကောင်းတဲ့ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' 'အနမ်းဆက်တိုင်း' 'အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ရာဇဝင်' စာအုပ်တွေကို အပိုင်ဝယ်ဖတ်တယ်။ မမက အရမ်းလှတယ်။ ဘာလို့မင်းသမီးမလုပ်တာလဲ ... ။ မမရဲ့ပုံလေးကိုလိုချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မကြီးရဲ့ Cazy ပရိသတ်တစ်ဦးလို့ အသိအမှတ်ပြုရင် စာပြန်ပါနော်။

နောင်ဘဝများထိအောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းနိုင်ပါစေ။

စော်မင်းထွဋ် (UCH)
1st Year
ကျန်းမာရေးတက္ကသိုလ်

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာဆုမြတ်စွန်စွန်

ဆရာမြတ် အခုပဲ သမီး မ၊စာအုပ်ကို ဖတ်လိုပြီးတာပါ။
'လယ့်စင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း'လေ။ သမီးအရမ်းကြိုက်တယ်။ ပထမ
ဆုံးပဲ။ မ၊ရဲ့စာအုပ်တွေ မလွတ်တမ်းဖတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။
မ၊ရယ် ... ။ အရမ်းကောင်းတယ်။ တကယ်ပါ။ ဝတ္ထုမဖတ်ခင်
ညွှန်းစာတွေအရမ်းဖတ်ရတယ်။ သိပ်မယ့်ဘူး။ ညွှန်းလွန်တယ်
ပေါ့။ စာအုပ်ဆုံးမှ လက်ဖျားခါသွားတယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့ လက်က
မချချင်အောင်တဲ သမီးက အဲလိုမျိုးတွေ သဘောကျတယ်။
စကားလုံးတွေ စိတ်ဓာတ်တွေ ခံယူချက်တွေ သမီးစာအုပ်လေးနဲ့
သမီးအမြဲအားပေးနေမှာပါ။ ဒီလိုမိတ်ဆက် စာရေးတာ မ၊က
ပထမဦးဆုံးပဲ။ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မ၊ကိုအရမ်းလေး
စားလွန်းလို့ပါ။ မ၊အသိအမှတ်ပြုကြောင်း စာလွှာလေးပြန်ပေးပါ
နော်။ သမီးချစ်တဲ့ မ၊ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးနဲ့အတူပေါ့။

ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်။

သမီး

ယွန်းသန့်လင်းမွန်
ဒုတိယနှစ် (IT)
နည်းပညာတက္ကသိုလ်၊

အမှတ်တရအစီအစဉ်

Angel ရေ

နတ်သမီးလေးနဲ့တူလို့ Angelလို့ပဲခေါ်မယ်နော်။ Angel
ဝတ္ထု(၁၂)အုပ်လုံး ကိုယ်ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ အကြိုက်ဆုံးကတော့
'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်(ဖူးစာ)' ကျန့်တဲ့ဝတ္ထုတွေလည်း
ကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်သိမ်းမှာ တသသဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံစံမျိုးဆို
ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒါက ကိုယ့်ယူဆံချက်ပါ။ အများအား
ဖြင့်တော့ ဇာတ်သိမ်းညားတာကို ပိုကြိုက်ကြတယ် ... ။ ကိုယ်က
တော့ ဇာတ်သိမ်းမှာလွမ်းရတဲ့ခဲစားချက်ကို ပိုကြိုက်တယ် ... ။
ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပြုကြည့်တာပါ။

'Angel' ဒီထက်မက ဖန်တီးနိုင်ပါစေ။က

သီရိန္ဒယ်
1st Year (honours Chemistry)
Yadanabon University

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမွန်လို့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ခေါ်မယ်နော်။ ဒါ ညီမလေးရဲ့ ပထမဦးဆုံးမိတ်ဆက်စာရေးခြင်းပါ။ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မမွန်က စာရေးဆရာမအသစ်ဆိုပေမဲ့ မမွန်ရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ မမွန်ကိုခင်မင်ခွင့်ရမလား။ မမက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ညီမက ပုသိမ်ကပါ။ မမွန်ရဲ့ဇာတ်ပုံနဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက်လိုချင်တယ်။ ညီမကို ခင်တယ်ဆိုရင် စာပြန်ပေးပါနော်။ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေ။

အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေ ...။

ဆုတောင်းလျက် ...

မမွန်ရဲ့ ပရိသတ်

ချိုချိုမော်
အမှတ်(၄)ကွမ်းခြံလမ်း၊
မကြီး

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မမြတ်လို့ပဲခေါ်ပါရစေနော်။ ငယ်က စာရေးဆရာမတော်တော်များများရဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်သွားငှားရင်းနဲ့ စာရေးဆရာမဆုမြတ်မွန်မွန် အသစ်ထွက်လို့ ဖတ်ကြည့်ပါလားလို့ပြောတာနဲ့ ဖတ်ကြည့်တာ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ မမြတ်တစ်ယောက် ဒီထက်မကအောင်မြင်မှုတွေ ရိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ငယ် ဆုတောင်းပေးလျက်ပါ။

နှင်းငယ်(ခ)နှင်းဝေဝေလွင်
ပရိက္ခရာရပ်ကွက်၊ ဆင်းဖြူကျွန်းမြို့၊
စလင်းမြို့နယ်၊ မကွေးတိုင်း။

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

သမီးစာရေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးလေး မမရဲ့စာအုပ်တွေကိုဖတ်ရတာ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲသိလား။ သမီးက မမရဲ့ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' ဆိုတာကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ တက္ကသိုလ်က ပျော်စရာဇာတ်လမ်းတွေကိုလည်း ရေးပေးပါဦးနော်။ အရမ်းကိုပဲ အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သံသံ

အမှတ်(၂)ရပ်ကွက်၊ လမ်းလေးရွာ၊ မောင်ကိုနှင့်ညီများသံဂဟေ။

ဒို့တာနီအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖိုးရေးကို အခြေခံ၍ အမြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိုတံ့ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- သစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသောစာအုပ်စာရင်း

- ၁။ မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ
- ၂။ ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်
- ၃။ လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း
- ၄။ ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ
- ၅။ အနမ်းဆက်တိုင်း
- ၆။ အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ရာဇဝင်
- ၇။ နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ
- ၈။ မှော်ကဗျာရွှေရုပ်
- ၉။ အညှိုးမြစ်
- ၁၀။ အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက် ... (ဖူးစာ)
- ၁၁။ အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်
- ၁၂။ သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ
- ၁၃။ ကြယ်ကလေးရဲ့နှစ်တံ
- ၁၄။ ရင်ခွင်ဆီသို့လှေကားထစ်များ
- ၁၅။ နှလုံးသားတစ်ခုအရင်းပြု၍
- ၁၆။ ချစ်ခြင်း၏ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အမုန်းစာရင်း
 (၇)ခုနှင့် ရှင်သန်နေထိုင်ရပါသည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူက ယုံမည်နည်း။
 မယုံမရှိကြပါနှင့်။ အဲဒါက အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။
 အဲဒီအရာများကို ဘာကြောင့် မုန်းသည်ဟု မပြောပြမိ အဲဒီအမုန်း
 စာရင်းကို ဦးစွာပြောပြချင်သေးသည်။

အဲဒီအရာများမှာ ...

- (၁) “ဒေါ်နအေး”ဟူသော သူကြီးသားနာမည်လိုလို၊ နှလုံးအထဲ တိုးဆေးနာမည်လိုလို ဖြစ်နေသော ကျွန်ဟော်၏နာမည်။
- (၂) ထိုနာမည်ကိုမှ အလွန်မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် “ဖိုးအေး”ဟု ဖြတ်တောက်ခေါ်သော ကျွန်တော့်အဘွား၏ အသံဝါဝါကြီး။
- (၃) မရိုးနိုင်အောင် စားရသော Breakfast ပဲပြုတ် ထမင်းကြော်။
- (၄) အင်မတန်မုန်းရသည့် အဘွားအကြိုက် ချက်ပေးထားသော ဖြူရော်ရော် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဟင်းများ (ဥပမာ ... ငါးအဖြူ ထည်ချက်၊ အမုန်းဆုံး ပေးဗရိတ်)။
- (၅) ထိုဟင်းများကို ချက်ပြုတ်သော ကမ္ဘာ့အညံ့ဆုံး အချက် အပြုတ်ပညာရှင် (ကျွန်တော်က ချီးမြှင့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်) ဒေါ်နက်ကျွတ်။
- (၆) နေရာတကာမှာ ဗျစ်စိ ဗျစ်စိ လိုက်ပြောလွန်းသဖြင့် ဒေါ်ဗျစ်စိဟု တိတ်တခိုး နာမည်ပေးထားသော အဒေါ် အပျိုကြီး အန်တီယမ့်။

(၇) ခိုင်းစရာရှိလျှင် လက်သွက်သလောက် မုန့်ဖိုးပေးစရာရှိ လျှင် အလွန်မေ့ချင်ဟန်ဆောင်တတ်သော အဘွား ဒေါ်ခင် ခင်ကျော်။

တို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့် ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် နှိပ်စက်နေကြသူများပဲ ဖြစ်သည်။

အဲဒီ အမုန်းစာရင်း(၇)ခုကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် မှာ အတော့်ကို အိမ်မိမ့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လွတ်မြောက်ရာလမ်း ကို ရှာမတွေ့နိုင်သေးချေ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလွန်ပျင်း စရာကောင်းသော အမုန်းစာရင်း(၇)ခုကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တွေသာ မရှိလျှင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းတောင်မစဉ်း စားတတ်ချေ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကများ ကြားလျှင် အဘွားဟာ အိမ်ကခိုင်းသည့် ကောင်လေးကို အော်ခေါ်နေတယ်ဟုသာ ထင်ကြမှာမလွဲ။ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောတာ မဟုတ်ချေ။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကမ္ဘာရွာကြီး၏ ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူဟာ ထောင်တာကထောင်၊ လန်တာကလန်၊ ထောင်လန်တာ အဲလေ ... အော်တာကေ အပျံ့စားဆံပင်ပုံနှင့် နားမှာ စိန်နားကပ်ဝတ်ထားသော အပြတ်ဟော့ရှော့နေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

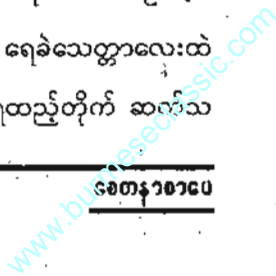
ဒီလို မြေးချောချောလေးကို ဖိုးအေးဟု ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးခေါ်ဝေါ်ပစ်တာတော့ သူ တကယ်ပဲ မခံချင်လှပေ။ အမှန်တော့ ဆါနအေး ဟူသော မြန်မာ့ဆေးနာမည် ပေးထားခဲ့တာကိုက စလွဲနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ခေါ်လိုက်ရတာ ဖိုးအေးရယ်၊ အမလေး ... နင့်ခေါ်ရတာ မောလိုက်တာ၊ နှလုံးတုန်လိုက်တာ၊ ရေပေးစမ်းပါဦးဟဲ့”

သူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အနားက ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှ ရေတစ်ဘူး ထုတ်ယူကာ အဘွားကို ရေထည့်တိုက် ဆက်သ

“ဖိုးအေး ... ဖိုးအေးရေ ... ဖိုးအေး ...”

သူသည် ထိုအောင်မြင်သော အသံဝါကြီးကို ကြားလျှင် ခေါင်းကိုက်သွားရလေသည်။ သူ့နားထဲတွင်တော့ ခေါ်သံဟာ ဖိုးအေးဟု မကြားတော့ပါ။ အဘွားကအမြန်ခေါ်သဖြင့် ဖေးဟူသော အသံကြီးကိုသာကြားတော့၏။ ဖေး ဆိုတာလည်း ဖိုးအေး ပါပဲ။

တော်မူရသေးသည်။ အဘွားဟာ အဲဒီလိုပင် ခိုင်းစရာတစ်ခုခု ရှိလို့ ခေါ်တာဖြစ်သော်လည်း အဲဒီ အော်ရီဂျင်နယ်ခိုင်းစရာ မလာခင် ကြားဖြတ်ခိုင်းစရာ တစ်ခုလောက်ကတော့ ပေါ်လာတတ် စမြဲဖြစ်သည်။

ကံမကောင်းလျှင် ကြားဖြတ်ခိုင်းစရာများမှာ တစ်ခု မကတတ်ချေ။

“အဘွား ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ခဏနေ ငါ အပြင်သွားမလို့၊ အဲဒါ နင် အဆင်သင့် လုပ်ထား”

“အာ ... သား မအားဘူး အဘွား”

“ဟဲ့ ... မအားလို့ မရဘူး၊ နင်က ဘာအလုပ်များ ရှိနေ လို့လဲ၊ သူကများ မအားဘူး ရှိရသေးတယ်”

“ဟာ ... ရှိတာပေါ့၊ သားလည်း ခဏနေ အပြင်သွားတော့ မှာ၊ ဒါကြောင့် အဘွားကို ပြောတာပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာငှား ထားပါ ဆိုတော့လည်း ကပ်စေးနဲ့နေတယ်”

“အမလေး ... ကပ်စေးမနဲ့ဘူး၊ မယုံလို့ဟေ့ သိရဲ့လား၊ ငါလို အဘွားကြီးကို သူတို့က တစ်ချက်တွန်းပဲရှိတယ်၊ ရှာဖွေတောင် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ခေါ်ထားတာမို့”

သူက မဲ့ရွဲကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြရုံမျှအပ ဘာမှပြန်မ ပြောနိုင်ချေ။ အဘွားဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသော အဲဒီစိတ္တဇ ကြီးကလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိန်တွေပြုတ်သီးနေ အောင် ဆင်ယင်လျက် အဲဒါတွေကို ခဏနေ ဓားပြလာတိုက် အနုကြမ်းစီးခံရတော့မလို့ ဖြစ်နေသော ဖိလင်ကလည်း ရှိသေး သည်။

ဒါပေမဲ့ မဝတ်ဘဲနဲ့လည်း မနေနိုင်။ အဲဒါတွေမှ ဝတ်မထားလျှင် သူ့ကို လူ့အသိုင်းဝိုင်းကြီးမှ ဖယ်ကျဉ်ထားခံရ တော့မလို့ စိတ္တဇကလည်း ရှိနေပြန်သေးရာ သူဟာ အဘွားရဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ် စိန်အရောင်းပြခန်းကို တားမြစ်မနေတော့။

“ကဲ ... ကားကို စစ်ဆေးစရာရှိတာ စစ်ဆေးထား၊ အသင့်ပြင်”

www.burmeseclassic.com

“ရယ်ဒီပဲဗျာ၊ ထွက်လာခဲ့တော့?”

“ဟင်း ... နင်ကလေး ငါ့ကိုဆို စေတနာကို မရှိတာ”

“အဘွားကဗျာ၊ မသောက်ဘဲနဲ့ လာရစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖိုးအေးလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့”

သူက မရိုးနိုင်သော ဓာတ်ပြားဟောင်းတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ကာ တောင်းဆိုမိပြန်လျှင် အဘွားက ကြားနေကျပြက်လုံးကို မရိုးဟန်ဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ ...

“ဟဲ့ ... မြေးလေးရဲ့၊ နင့်ကို ငါက အဲဒီနာမည်ကို အငယ် လေးတည်းက ခေါ်လာတာဟဲ့၊ မင်း နီတာရဲဘဝတည်းက ဖိုးအေးလို့ ခေါ်လာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြောင်းလို့ရတော့ မလဲကွယ် ...

ဖိုးအေး ဆိုတဲ့ အမည်လေးက လှပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းသလဲ၊ နာမည်ကြားတာတင် ငါ မြေးလေး ရိုးသားမှန်း သိနေတဲ့ နာမည်လေးပါ”

“အင်းပါ အဘွားရာ၊ အင်းပါ ... သွားရအောင်ပါ”

“အေးပါ၊ အဘွားဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေ အိုကေလား ကြည့်ပေးပါဦး”

“အိုကေတယ် ... အိုကေ၊ ထက်ထက်မိုးဦး စိန်ဆိုင်ကြော်ငြာ တာတောင် အဘွားလောက် မလှဘူး”

“အေး ... ငါ့မြေး ဖိုးအေး တော်လာပြီဟဲ့”

အဘွားက သဘောတကျနှင့် အူမြူးသွားလျှင် သူက အဘွားမသိအောင် အသာကျိုတ်ရယ်မိလေသည်။ အဘွား နှင့် အန်တီယမ့်ဗို့ သားအမိသည် အလှကြိုက်သည့် နေရာမှာတော့ အတော်တူကြတဲ့သူတွေဖြစ်၏။

သူ့ကို ခိုင်းသောနေရာမှာလည်း အင်မတန်ပဲ တူ ကြပါသည်။

အန်တီယမုံကတော့ သူ့ကို ဖိုးအေး ဟုတော့
မခေါ်ပေ။ ဒေါ်နု ဟုသာ ခေါ်ပါသည်။ သို့သော် သူဟာ အန်တီ
ယမုံ အနားသို့ ယောင်လို့တောင် မကပ်ဝံ့ချေ။ သူမသည် ကိုယ့်
အဒေါ်မို့ ကိုယ်ပြောရခြင်း မဟုတ်ပါ။ အလှအလွန်ကြိုက်လျက်
အလွန်လည်း ရည်းစားလိုချင်နေသော အဒေါ်အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။

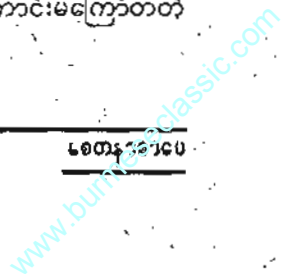
အဲဒီအတွက် အလှပြင်တာက အရေးမကြီး။ အလှ
ပြင်တိုင်း သူ့ကိုခေါ်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းတာကတစ်ဖုံ၊ ဟိုဟာ
လုပ်ခိုင်း၊ ဒါလုပ်ခိုင်း၊ ပါးစပ်ကလည်း ဗျစ်စိ ဗျစ်စိ ခိုင်းတတ်
တာကတစ်မျိုးကြောင့် သူဟာ ဝေးဝေးက ရှောင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အခုလည်း အဘွားကို အပြင်လိုက်ဖို့ပေးအပြီး
ပြန်ရောက်ကာစရှိသေး အန်တီယမုံရဲ့အသံက စထွက်ပေါ်၍
သာချေပြီ။

“ဟယ် ... ဒေါ်နု၊ လာစမ်းပါဦးဟယ်၊ ဒီမှာ ငါ အပြင်
သွားမလို့ ငါ့ဆံပင်လေးကို စက်နည်းနည်း ဆွဲပေးစမ်းပါ။”

“အန်တီကလည်းဗျာ၊ ဒီမှာ အခုမှ အပြင်က ပြန်လာတာ
မောလွန်းလို့ အပနားကို ဆွဲခိုင်း။”

အပနား ဆိုသည်မှာ ခြံစောင့် ရှာဖွေ၏ ဇနီးချော
အလားမလေး ဖြစ်သည်။ သူက ဒီအိမ်မှာ စားဖိုမှူးဒေါ်နက်ကျွတ်
၏ လက်ထောက်စားဖိုမှူးဖြစ်ကာ ဒေါ်နက်ကျွတ်၏ အသင်အပြ
အောင်းမှုကြောင့် ပါပလာတောင် ကောင်းကောင်းမကြော်တတ်
တာသူ ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူမ၏ ကောင်းမှုကြောင့်တော့ ဒေါ်နတ်
ထွက်မှာ ဟင်္သာတထွန်းရင်၏ သီချင်းတွေကို မေ့ကုန်လျှင်
ဘာရာဇဒစ္စကိုဒန်ဆားတွေ ဘာတွေ ခပ်တိုးတိုး ဟစ်တတ်လာ
တာကို သူ နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးလေသည်။

“အပနားက ငါ့ဖိနပ် သုတ်ခိုင်းထားလို့ မအားဘူး -
လာစမ်းပါဟယ်၊ နင်ကလည်း၊ တူလေးတစ်ယောက်
ရှိတာ ဘာမှအားမကိုးရဘူး”

“အန်တီကရော အားကိုးရလို့လား၊ ဟန်းဒီဖုန်းလေး တစ်လုံး
လောက်ဝယ်ခိုင်းတဲ့ဟာကို ခြုံသံပါအောင် ညည်းပြနေတာ”

“ငါ့မှာ အဲဒီလောက် အပိုမရှိလို့ပါဟယ်၊ နင့်အဖေအဖေ
က ဟိုမှာ ထောနေတာပဲ၊ ဝယ်ခိုင်းပေါ့”

“ကျွန်တော်က အန်တီ ဝယ်ပေးတာမှ လိုချင်တာ”

အမှန်တော့ စင်ကာပူမှာ ရှိနေသော သူ့ရဲ့မိဘနှစ်
ပါးဟာ သူ့ကို အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်စေချင်ကြသည်။ သူက ဒီ
အချိန်မှာ အလုပ် လုပ်ဖို့ ပျင်းနေသေးသဖြင့် ဟိုအကြောင်း
ဒီအကြောင်းပြကာ မလုပ်သေး။ အလုပ်မလုပ်သည့်အတွက် သူ့

ထို ဘယ်သူကမှ ဟန်းဒီဖုန်း မဝယ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
သူကလည်း ဒီဖုန်းလေးတစ်လုံးများဟု ဆိုကာ ရွဲရွဲမလုပ်၊
တိုက်လည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိဘဲ လတ်လျား လတ်လျား
ဖုန်းပြောနေမှာဆိုကာ ဝယ်မပေး။

ဒီလိုနှင့် သူဟာ အန်တီယမုံရဲ့ ဖုန်းကိုသာ မနာလို
ဖြစ်နေရသူ ဖြစ်၏။

“ကဲ ... အချိန်က နီးနေပြီ၊ လာပါ ... ဒီမှာ ပလပ်ထိုးပြီး
ပြီ၊ ဖြောင့်စက်တောင် ပူနေပြီ၊ လာဆွဲလှည့်၊ ဩတ် ...
လိုးရှင်းလူးဦး၊ အပူခံဆေးလေ၊ နို့မို့ဆို ငါ့ဆံပင်တွေပျက်
စီးကုန်ဦးမယ်”

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဒီမှာလည်း အလကားနေရင်း
မာမိ ဖြစ်နေပြီ၊ ဟင်း ... ဒီ မီးပူတိုက်ဆံပင်စတိုင်က
ခေတ်မရှိတော့ပါဘူးဗျာ ...

အန်တီယမုံ အသက်ရွယ်နဲ့လည်း မလိုက်တော့ပါ
ဘူး၊ ဝတ်ကြီးကြီးနဲ့ ကောက်သင့်တယ်၊ အရောင်ခပ်ပါးပါး
ထည့်၊ ဆံပင်အကောက်က အနက်ရောင်နဲ့ မလိုက်ဘူး”

သူက မလုပ်ပေးချင်သဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ကြားဖူးနားဝ လျှောက်၍ဖတ်ဖူးတာတွေ ပြောလိုက်လျှင် အန်တီယမ့် မျက်လုံးတွေက တဖိတ်ဖိတ် လက်တောက်ပလာလေသည်။

ပြီးလျှင် လက်ဖျစ်တစ်ချက်ပင် တီးလိုက်သေးကာ

“(ဖြောက်) ကြည့်စမ်း၊ နင် သိပ်တော်ပါလား ဒေါနဟင် ... နင် ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ ...

အရမ်း ... အရမ်းကို လန်းတဲ့ အိုက်ဒီယာတွေပါလား၊ ဟုတ်ပြီ ... ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို ငါ့ရဲ့ Beauty Adviser (အလှအပရေးရာ အကြံပေးသူ)အဖြစ် ခန့်ရမယ်”

“နိုး ... နိုး ... အလကားပဲတင်း Adviser တော့ မလှိုင်နိုင်ဘူးဗျို့၊ ဆောရီး ... စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဟင် ... နင်ကလည်းဟယ်၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တူဝရီးအချင်းချင်းပဲ ညှိကြတာပေါ့နော်”

သူက အလှအပနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် အရူးအမူး အသည်းအသန်ဖြစ်နေသော အန်တီယမ့်ကို မညှဉ်းဆဲချင်သော်လည်း သူမ သုံးစွဲနေသည့်

ဗြူတီပါလာစရိတ်တွေကို အမြင်ကတ်သမို့ ညှဉ်းဆဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အန်တီယမ့်သည် သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးရမည်ဆိုလျှင် လွန်စွာကပ်စေးနဲသော်လည်း အလှပြင်ဖို့ သုံးစွဲရမည်ဆိုလျှင် လုံးဝအနှမြောမရှိတတ်ပေ။

တစ်လ တစ်လ သုံးစွဲသော အဝတ်အစားဖိုးနှင့် အလှပြင်စရိတ်မှာ သိန်းချီ၍နေသည်။

သို့သော် ... ကိုယ့်အဒေါ်ဖို့ ကိုယ်ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ပြာသာပြာ၍ ဖွဲမထွက် ဆိုတာမျိုးထဲက ဖြစ်လေသည်။

“လုပ်ပါဟယ်၊ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေက အလှအပကို ပိုမြင်တတ်ကြတာပဲ။ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာပါ လုပ်ပေးပါနော်”

“တော်ပါဗျာ၊ မာမိဇာတ်ထဲ လာသွင်းနေပြန်ပါပြီ”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း၊ ယောက်ျားစစ်စစ်ကနေ ဒီဇိုင်နာအဖြစ် ကမ္ဘာမှာရော မြန်မာမှာပါ အောင်မြင်နေတာတွေ အများကြီးပါဟဲ့၊ ဟောလီးဝုဒ်မင်းသမီးတွေရဲ့ လက်စွဲ

www.burmeseclassic.com

ဒီခိုင်းနာ ကျော်ကျီယိုအမားနိတို့၊ ဗားဆက်တို့ ဆိုရင်လည်း
ယောက်ျားစစ်စစ်တွေပါ ...

မြန်မာပြည်က ဒေါ်လာမြင့်အောင်တို့၊ ပြည်ဖိုးအောင်
တို့ ဆိုရင်လည်း ယောက်ျားအစစ်တွေပါဟယ်၊ ဘယ်
လောက်ဖက်ရှင်မှာတော်လဲ ...

လုပ်ပါ၊ နင်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပါဟယ်”
“မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ရဲ့ Beauty Adviser တော့ လုပ်ပါဟယ်
နင်က စာလည်းဖတ်တယ်၊ အင်တာနက်လည်း ကြည့်တယ်
ဆိုတော့ ဗဟုသုတကလည်း ရှိတယ်၊ ငါနဲ့ တစ်အိမ်တည်း
လည်းနေတော့ ငါ့ဖက်ရှင်ကိုလည်း အမြဲဆန်းစစ်ပေးနေလို့
ရတယ်၊ နော် ...။ နင့်ကို ငါ မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်”

“မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးနဲ့တော့ အလုပ်မလုပ်ဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုပေးရမှာလဲဟယ်၊ လခနဲ့ ပေးရမှာ
လား”

“အင်း ... အဲဒါ ကောင်းတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လောက်လဲ၊ ကဲ ... ပြော ပြော၊ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နင် အဲဒီလို လခနဲ့ လိုချင်တယ်ဆိုရင်
သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ရမယ် ...

ဒီခိုင်းကျောင်းတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် မိတ်ကပ်သင်တန်း
တစ်ခုဖြစ်ဖြစ် နင်တက်ရမယ်၊ ရမ်းပြီးလုပ်နေလို့ မရဘူး”

“အာ ... အန်တီကလည်းဗျာ၊ အဲဒါတွေတော့ မတက်
ချင်ပါဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တော်ပြီဗျာ မလုပ်တော့ဘူး”

သူကစိတ်တိုတို့နှင့် လှည့်ထွက်လာလိုက်လျှင် အန်တီ
ဆမုံက သူ့လက်ကို အလျင်အမြန် လှမ်းဖမ်းဆွဲထားရင်းမှ ...

“အဲ ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နင်ကလည်း စိတ်
ချည်းပဲ၊ မိတ်ကပ်မသင်ချင်ရင် ဒီခိုင်းတော့ သင်ပါဟယ် ...

နော် ... သင်တန်းခကိုလည်း ငါပဲ ပေးပါ့မယ်၊
လခကိုလည်း တစ်လ ငါးသောင်းပေးမယ်ဟာ၊ ပြီးတော့

နင် လိုချင်တဲ့ဖုန်းလည်း ဝယ်ပေးမယ်”

အင်း ... မက်လုံးတွေကတော့ အတော်မက်စရာ
ကောင်းလေသည်။ သူက မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ...

“ဖုန်းက ဝယ်ပေးမှာ သေချာလို့လား”

“ဒါကတော့ နင့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ပေါ့မှာ မူတည်တာပေါ့။ နင်က talent ရှိပါတယ်ဟာ။ ကံကောင်းရင် နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းနာတောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

သူဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရိုးရိုးအဝေးသင်တက် နေသော်လည်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိခဲ့ဘူး သေးပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဝါသနာပါသလဲ ဆိုတာလည်း မဆန်းစစ်မိ။

ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဖွက်ရှင်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဖက်ရှင်နေးဘဲလ်ဖြစ်အောင် နေတတ်ကာ သွားရင်းလာရင်းလည်း တံခြားသူတွေ၏ ဖက်ရှင်ကို စိတ်ဝင် တစား အကဲခတ်တတ်၏။

ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရှော့ပင်းထွက် လျှင် သူ့ကို မပါမဖြစ် ခေါ်တတ်ကာ သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်ကို တောင်းလေ့ရှိတတ်ကြသည်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ဖက်ရှင်နဲ့ ပတ်သက် သော talent လားတော့ သူ့ မပြောတတ်ပေ။

စဉ်းစားကြည့်လျှင်တော့ သူဟာ ဒီဇိုင်းပညာအပေါ် မှာ စိတ်ဝင်စားမှုတော့ ရှိလေသည်။

“ကဲ ... လှုပ်မယ် မဟုတ်လား၊ တက်မယ် မဟုတ်လား ပြော၊ လိမ္မာပါတယ်ဟယ်၊ ငါ့တူလေးကလည်း၊ နင်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ အန်တီ ပြောနေလို့သာ”

“ကဲ ... စိတ်ဝင်စားလိုက်ပါဟယ်၊ ငါ သင်တန်းတွေ စုံစမ်းခဲ့ပါ့မယ်၊ နင် ကြိုက်တာ ရွေးတက်ပေါ့ ...

ဟုတ်ပြီလား၊ ငါးသောင်းနော် ငါးသောင်း ... ဟဲ ဟဲ ...”

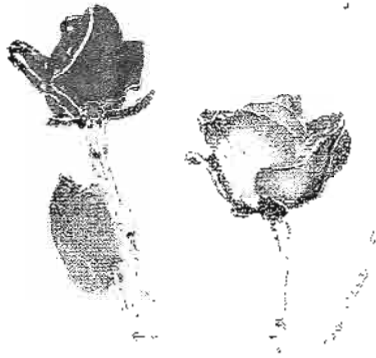
အန်တီလေးက သူ့ကို ကလီသလိုဖြင့် လက်ငါး ချောင်း ထောင်ပြသွားလျှင် သူက ဆက်ပြီးမူနေဖို့ စိတ်မကူးတော့ ချေ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး အခုလောလောဆယ် ငါးသောင်း နှင့် ဟန်းဒီဖုန်းရဖို့သာ အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျလည်း ကျလောက်တဲ့ ကောင်
 ပါလားကွာ၊ အခု မင်းက ရေလျှံနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ...
 လုပ်ပါဦး၊ ငါလည်း ရှေ့အပတ်ထဲကျရင် အော်စကာ
 ပွဲတက်ရမှာ၊ အဲဒီအတွက် အဝတ်အစားဒီဇိုင်းလေး ဆွဲ
 ပေးပါဦး၊ ဗားဆက်လေးရယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

စောနာစာပေ

- လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ
ပထမဆုံးသံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရှိတက်ကြပါတယ်...
- အဲဒီသံယောဇဉ်ဦးက
နင်းသားထဲကို
ဆူးတစ်ချောင်းလဲ
စူးနှစ်မြုပ်သွားတဲ့အခါ ...

သံယောဇဉ်ဦး ... ဆူး

ရွန်းရစ်စို

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မင်း သင်တန်းဆင်းလာရင်
မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ ဖက်ရှင်ရွိုးပွဲ
ကြီး လုပ်ပါလား။ အဲဒီပြပွဲကိုပြရင် အဲဒီတစ်ပွဲတည်းနဲ့
မင်း ကားတစ်စီး ဝယ်လို့ရသွားမယ်”

“ဘာပွဲခိုလိုလဲ”

“ဘီကီနီရွိုးပွဲကြီးလေ ... အဟိ ဟိ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဝတ်စုံတွေကို အရင်
ဒီခိုင်းထုတ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အဖြစ်တွေကို တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ရယ်စရာလုပ် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူက
နိတ်မဆိုးချေ။ သူတို့အုပ်စုဟာ တွေ့လိုက်လျှင် တစ် ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အားမနာတမ်း နှာနေကျဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူဟာ အန်တီလေး တက်ခိုင်းထား
သော ဒီခိုင်းသင်တန်းကို တက်မယ်ပြောပြီး မတက်ခဲ့ချေ။ အဲဒီ
သင်တန်းကြေးတွေနှင့် လောလောဆယ် ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံးငှား
တာ စတိုင်ထုတ်၍နေသည်။

လခကတော့ လကုန်မှ ရမည်မို့ သိပ်တော့မပူရ။ အဘွားကိုတော့ ကားလိုင်စင်ပျောက်သွား၍ အသစ်ပြန်လုပ်ရမည် ဆိုကာ ငွေညှစ်ထားသဖြင့် ငွေရွှင်၍နေသည်။

“မင်းက မင်းအဒေါ်ကို လှိုမ့်ထားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီ ကဘာတွေသင်လဲ ဘာညာကို မင်းအဒေါ်က မစစ်ဘူးလား”

“စစ်တာပေါ့ကွ။ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ ဒေါ်နအေး ပါကွာ။ ဒီမလာကံတော့ ပျင်းဖို့တောင် ပျင်းသေးတယ် ...

ငါ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ ပိုးတုံးလုံးမကို သိတယ်မဟုတ် လား”

“ဪ ... (၂၂)လမ်းက တရုတ်မလေးကို ပြောတာ လား”

“အေး ... သူက မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့ကို ရေလည် ကြွေနေတာလေ။ အဲဒါ ငါဘာပြောပြော သူက အဟုတ် ကြီး ထင်နေတာ ...

ငါက သူ့ကို ဒီဇိုင်းသင်တန်း တက်ပါလားလို့ ပြောလိုက်တာ နှစ်ခါမပြောရဘူး။ အဲဒါ သွားတက်နေတယ်။

သူ့ဆီက နုတ်စံတွေကို ငါက ယူကြည့်ရုံနဲ့ အန်တီလေး ကို ခွီးလို့ ရပါတယ်ကွာ”

“ဪ ... မင်းက ဒီလိုကိုး”

“အဲဒီတော့ မင်းအန်တီကို ဘယ်လိုတွေ ထွင်ပေးလိုက် လဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ အခုဆို ဆံပင်တွေလည်း ကောက်ပြီးပြီ။ အဝတ်အစားကလည်း အွန်စောဒီဇိုင်း ထွင်ပေးထားလိုက် တယ်။ အတိုတွေကို မချွတ်တော့ဘူး ...

အဘွားကတောင် အားကျပြီး ငါ့ကို လာငှားနေသေး တယ်။ အဘွားကိုလည်း မြောက်ပေးထားတာ ခုဆို ဟော့ ရှောင်ပဲ။ ဟား ဟား ...

မိန်းမတွေများကွာ။ ငါ့အဘွားနဲ့ အဒေါ်ကို ကြည့်ပြီး တော့ကို စိတ်ကုန်တယ် ...

လှဖို့အတွက်ဆို ဘာမှ မစဉ်းစားကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မိတ်ကပ်ကုမ္ပဏီတွေ၊ အဝတ်အစား ကုမ္ပဏီတွေ၊ ဒီဇိုင်းနာတွေ အလုပ်ဖြစ်နေတာ”

“မင်းလည်း အလုပ်ဖြစ်နေတယ် ပြောပါ”

“ဒါကြောင့် ဒီဝိုင်းကို ဒီခိုင်နာဒေါနအေးက တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... အဟဲ ဟဲ”

သူတို့အုပ်စုဟာ ထူးခြားသော ထိုဆိုင်လေးကို အတော်နှစ်ခြိုက်ကြ၏။ ထိုဆိုင်လေး၏ ထူးခြားမှုမှာ စားပွဲထိုးလည်း မရှိသလို ငွေရှင်းကောင်တာလည်း မရှိပါ။ ဆိုင်၏အဝင်ဝဘေးဘက်မှာ ကိုယ်စားသောက်မည့် အပူအအေး တစ်ခုခုနှင့် အစားအသောက်တို့အတွက် ကျပ်ငွေနှင့်ညီမျှသည့် အကြွေစေ့တွေ လဲလှယ်သည့်နေရာရှိကာ အဲဒီနေရာမှာ အကြွေစေ့လဲ၊ ပြီးလျှင် စက်တွေထဲသွား၍ ခလုတ်နှိပ်ကာ ကိုယ်ကြိုက်တာကို ယူရပင်။

ပြီးလျှင် တစ်ဝိုင်းနှင့် တစ်ဝိုင်း ဦးခေါင်းအစွန်းလေးတွေသာ မြင်ရသော ခုံတွေမှာ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဝင်ထိုင်စားရဲပဲဖြစ်သည်။

အချိန်ပြည့် သီချင်းကောင်းကောင်းတွေကို ဖွင့်ပေးထားတတ်ကာ အင်တာနက်နှင့် အီးမေးလ်ကိုလည်း အခမဲ့သုံးခွင့်ပေးထားသော ထိုဆိုင်လေးဟာ အမြဲလူပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။

စားပွဲထိုးတွေ၊ ငွေရှင်းရမည့် နေရာတွေ ဘာမှမရှိသော ထိုဆိုင်လေးဟာ ပထမတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပေမဲ့ အောက်ပိုင်းကျတော့ ထိုင်နေကျဖြစ်သွားပြီးလျှင် ထိုဆိုင်လေးမှာသာ ထိုင်ချင်ကြတော့သည်မှာ လူငယ်အများစုပဲဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ပြီးရင် လစ်ကြစို့ကွာ”

“အေး ... အေး လစ်မယ်၊ ဟ ... ဒေါန၊ မင်းဟန်းဒီဖုန်းနံပါတ် ပေးဦးလေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ညကျ ဆက်မလို့လား (xxx)တဲ့”

သူက အသစ်ရထားသော ဟန်းဒီဖုန်းနံပါတ်လေးကို ခပ်ကြားကြား ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လက်ကတောင် ထုတ်ဇာစားပြလိုက်သေးလေသည်။

“အေးပါ၊ မင်း အန်တီကို ငါတို့ လာချွန်ဦးမယ်၊ မင်းက မိန်းမတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား လုပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ”

“ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ကွာ၊ မနာလို မရှိနဲ့၊ မင်းတို့ တစ်နေ့လောက် အန်တီယမဲ့ကို လာကြည့်စမ်းကွာ ...”

ဒီခိုင်းတွေက အရမ်း လန်ထွက်နေတာ၊ ဟား ...
ဟား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဗားဆက်အေးရယ်”

သူ့မှာ ထိုနေ့က ကိုယ်ကလည်း ကျွေးရသေး၊
အလကားနေရင်း ဗားဆက်အေးဟူသော နာမည်ပြောင်တစ်ခုလည်း
တွင်သွားရသေးလေသည်။

သို့သော် သူဟာ ဒေါနအေး ဟူသော အမည်ကြီးကို
ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ပိုင်ဆိုင်သွားပြီးတော့မှ ဗားဆက်အေး
ဟူသော နာမည်ကိုတော့ မဖြိုတော့ချေ။

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့သော နှလုံးသား
ဖြင့် ဗားဆက်အေး ဟူသော နာမည်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ လက်
ခံယူလိုက်တော့လေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဗားဆက် ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာကျော် ဖက်ရှင်
ဒီဇိုင်းနာတစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်ပါသည်။)

သူသည် ဆမ်ဆောင်းအမှတ်တံဆိပ် လက်ကိုင်ဖုန်း
လေးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ကာ ကျေနပ်၍ နေလေသည်။ မနေ့
ကမှ ရခဲ့အော ထိုဖုန်းလေးကို အခုထိ သူ အသုံးမပြုရသေးချေ။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း နံပါတ်သာ တောင်းသွားလျက်
အခုချိန်ထိ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ကြသေး။

www.burmeseclassic.com

ဒီကောင်တွေ တမင်ညစ်ပြီး မခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့လေးယောက်ထဲတွင် ဒီးဒီး တစ်ယောက်သာ ဟန်းဒီဖုန်းရှိလျက် ကျန်သူများက မရှိကြပေ။ ဒီးဒီး ဆိုသော တရုတ်ချစ်တီးကောင်ဟာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ သူ့၍စ၍ မခေါ်တတ်ပေ။ အိမ်မှာရှိလျှင် အိမ်ဖုန်းနှင့်သာ ဆက်တတ်သောသူ ဖြစ်လေရာ သူက ဒီးဒီး ထံကိုလည်း အမြင်ကတ်သဖြင့် စ၍မဆက်ပြီးတော့ သူ့ဖုန်းလေးကို တစ်ဖက်က ခေါ်ဆို၍ မြည်လာသော တီးလုံးသံလေးကိုလည်း သူက နားထောင်ချင်သေးသော ဖီလင်က ရှိသေးသည်။ ဒီလိုနှင့် ဘယ်သူ့ထံကများ ဖုန်းလာလေမလဲဟု စောင့်ကာနေသော်လည်း ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသည်အထိ သူ့ဖုန်းလေးကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသော စနိုး ဆိုသည့် တရုတ်မလေးနဲ့လည်း မတွေ့ရသေးတာမို့ ဒီကောင်မလေးထဲလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိမှာမဟုတ်သေး။ သိရင်တော့ ဒီဖုန်းလေးကို ဈေးဦးစဖောက်သူမှာ သူမ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

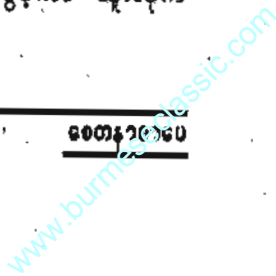

ကဲ ... ဒီနေ့အဖို့တော့ သူက စိတ်လျော့လိုက်ပါပြီ။ အဲဒီအတွေးနှင့်ပင် သူက ဖုန်းကို ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ ရှိစဉ်မှာပဲ သူ့နားထဲသို့ အသံတစ်ခုက ဖြတ်စီးခဲ့ပြီး လာပါသည်။

ပထမတော့ သူက ဘယ်က ဘာအသံပါလိမ့်ဟု မသေဝေါ ဖြစ်သေးသည်။ နောက်တော့မှ သူ့ဟန်းဖုန်းက တီးလုံးသံမှန်း သိရလျှင် လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားသည်မှာ အိပ်ချင်စိတ်တောင် ပြုသွားရလေသည်။

ဖုန်းမြည်သံကို နားထောင်ကောင်းကောင်းဖြင့် နားထောင်နေသေးကာ တော်တော်နှင့် ဖွင့်မကိုင်သေးချေ။ အတန်ကြာမှ အရသာရှိစွာဖြင့် ဖုန်းဖွင့်နားထောင်ရင်း Display ဝေါ်မှ ခေါ်ဆိုတံကို ကြည့်မိလျှင် သူသိသော နံပါတ်လည်း မဟုတ်ပေ။

သူက မတင်မကျနှင့်ပင် ဖုန်းဖွင့်ကာ ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မင်္ဂလာညချမ်းပါ ဒေါ်နအေး”

တစ်ဖက်က ချိုမြိန်စွာ ရှုလွင်လွင် ဖြစ်နေသော အသံသည် သူ့ကို နာမည်နှင့်တကွ အတိအကျ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် သူက မျက်ခုံးတို့ ပင့်သွားရသည်။ ဒီဖုန်းနံပါတ်နှင့် ဒီအသံကို သူ လုံးဝမသိတာ သေချာပါသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးအသံသည် သူ့ထံ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလိုဖြစ်သည်။ သူက ဇေဝေဝေနှင့်ပင်

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူပါလဲ”

“ကိုယ်က မင်းကို သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သူက ချက်ချင်းပဲ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီလို ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေက လူငယ်တွေကြားထဲမှာ ဆန်းတော့ မဆန်းချေ။ သို့သော် နည်းနည်းလေး အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေတာက မနေ့ကမှ သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသော ဟန်းဒီဖုန်းနံပါတ်ကို သူမထ သိနေတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်မှာ ဒီနံပါတ်ကို သိသူဟာ သူ့အပါအဝင် လေးယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ အဘွားနှင့် အန်တီတောင် မသိချေ။ ပြောပြဖို့ရာလည်း သူက စိတ်မကူးရေးချ မကူး။ ရောက်ရာအရပ်က ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်းနေမှာ သေချာ၍ ဖြစ်သည်။

“ဒါမျိုးကိစ္စတွေက သိပ်တော့မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေးတော့ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်လို့ တွေးနေတယ် ထင်တယ်”

တစ်ဖက်က အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူက ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပါ ပြူးသွားရတော့သည်။ သို့သော် အကြာကြီး မအံ့ဩအားသေးပဲ ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော့် အသိလား”

“နောက်တော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရတာလဲ”

“ဒါက အဲဒီလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း သိတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ် ကိုလည်း သိနေတယ် ...”

လူကိုတောင် မြင်ဖူးထားလား မသိပါဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်ထဲက မြင်ဖူးပါတယ်”

“ဟိုက် ! ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို သိ နေရတာလဲ”

“မင်းကိုတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဒီးဒီးတို့၊ ပြည့်ဖြိုးတို့၊ သစ်နိုင်တို့အပြင် ပိုးတုံးလုံးတို့ကို ပါ သိပါတယ်”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို သိနေ ရတာလဲ၊ တခြား ဘာတွေကိုရော သိသေးလဲ”

“မင်းအဘွားတို့၊ မင်းအဒေါ်တို့ကိုပါ မင်း လူလည်လုပ် ထားတဲ့ အကြောင်းတွေရောပေါ့”

“ဟာ ... ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဘာလို့ သူများအကြောင်းတွေ လျှောက်စပ်စုရတာလဲ”

“ကိုယ် လျှောက်မစပ်စုပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ အကြောင်းသင့်လို သိတာပါ”

“ဘယ်လို အကြောင်းသင့်တာလဲ”

“ဒါကတော့ ပြောပြလို့ မရဘူး”

သူက တစ်ဖက်က ချိုလွင်လွင် ရှုတတ် အသံပိုင် ရှင်ကို အလိုမကျမှုဖြင့် စိတ်တို၍လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း တွေကို သိထားသည့်အတွက် အံ့လည်းအံ့ဩကာ အောင့်သက် သက်လည်း ခံစားရလေသည်။

နေပါဦး ... အန်တီယမုံတို့ကို သူ ပညာပေးထား သည့်ကိစ္စဟာ ဒီနေ့မှ ဒီးဒီးတို့ကို သူ ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒါကို သူမက ဘယ်လိုလုပ် သိနေရသလဲဆိုတာ သူ လိုက်မမိတော့ ချေ။

သေချာတာတော့ ဒီးဒီး၊ ပြည့်ဖြိုးနှင့် သစ်နိုင်တို့ သူ့ကို အသားထဲမှ လောက်ထွက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တောက် ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ သူက ရင်ထဲမှ အသံတိတ် ကြိမ်းငါးလိုက်ရင်းမှ ...

“အခု ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တဲ့ ဆက်ရင်းကိစ္စက ...”

“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ထားတဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား မလုပ်သင့်ဘူးလို့ အကြံပေး မလို့ပါ။”

သူက ဟက်ခဲနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ သူမကို လှောင် လိုက်သေးသည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အကြံကို ကျွန်တော်က လက်ခံလိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်များ ထားလို့လား။”

“လက်မခံရင်လည်း လက်ခံအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။”

တစ်ဖက်က မိန်းမသည် စကားပြောတာတော့ တော်တော်ကို အပိုင်တွက်သောမိန်းမ ဖြစ်လေသည်။ လူကိုမမြင် ရသေးသော်လည်း သူ ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်သည်မှာ ထိုမိန်းကလေးဟာ သူ့ထံကို အစိကလီလုပ်၍ ဖုန်းဆက်ခြင်း မဟုတ်ဟု ဆိုတာရယ်၊ ဦးနှောက်ခပ်ပြေးပြေး မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုတာရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက အလာကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“သိချင်ရင်တော့ ပင့်(ခဲ)လို့ပဲ မှတ်ထားပါ။”

“ဘာ ပင့်(ခဲ)လဲ”

“ကိုယ့်နာမည်ထဲက တစ်လုံးပေါ့၊ Pink လေ ... ပန်းရောင် ပေါ့။”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနာမည်က ပန်းရောင်ပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျားက မတင်မကျကြီးနဲ့ ထားပါတော့၊ ပန်းရောင်ဆို လည်း ပန်းရောင်ပေါ့ ...

ကဲ ... ဒေါ်ပန်းရောင်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် ကို ဘယ်လိုရလာလဲ၊ မမေးတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိစ္စကလည်း သိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ ...

ဆောရီးပဲ ... နော့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူက ထောင်းခဲနဲ စိတ်တိုသွားရကာ ...

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ကိုယ့်ထက် ကိုယ်စားပြီး ဘာကိစ္စ သူများကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်ချင်ရတာလဲ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ဘာတွေများ ပြော ယှက်နိုင်လို့လဲ ...

ခင်ဗျားက ဘာအစွမ်းတွေ ရှိနေလို့လဲ”

တစ်ဖက်က သူမဟာ သူ ဒေါသထွက်နေပုံကို

တိုးတိုး ရယ်မောနေသေးလေ့သည်။

“မင်းက အရပ်လည်း မပုဘဲနဲ့ စိတ်တိုတတ်တယ်နော် ဟင်း ဟင်း”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဗျ၊ လူကို သက်သက် ကျပ်နေတာပဲ၊ တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ထား မယ် ...

ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ မလန်းဘူး”

“မင်းက လန်းချင်လို့လား”

အဲဒီ ချိုရွှေနှင့် ခပ်တိုးတိုး အသံသည် အခုမှပဲ သူ့

ကို လန်းသယောင်ယောင် ဖြစ်သွားစေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်ပြောတာကို ဘာလိုင်း ကြီး လက်ခံဖို့ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ကျွတ်နေမှာပေါ့ ...

ကိုယ် အဲဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အလောင်းအစား တစ်ခုခု လုပ်ကြ ရအောင် ...

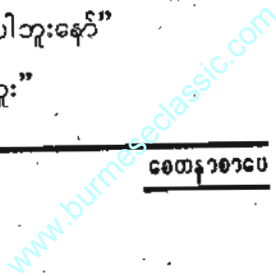
ကိုယ်ရှုံးရင်တော့ မင်းလုပ်ချင်တာ ဆက်လုပ်ပါ။

ကိုယ်နိုင်ရင်တော့ မင်း မိန်းမတွေကို လူလည်ကျနေတာ တွေကို ရုပ်သိမ်းပေးဖို့ပဲ”

သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို ဒီဘက်ကနေ၍ နှာခေါင်း ရှုံ့ပြမိလေသည်။

“မင်းက ဘာလဲ၊ မကောင်းသူပုယ့် ကောင်းသူကယ်တဲ့ Superwoman တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲဒီလောက် မစွမ်းသေးပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘာအလောင်းအစားတွေ လုပ်ပြမှာလဲ”

“ဒါကတော့ မင်း ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကိုယ်က မင်းကို သိနေတဲ့ အတွက် အဲဒီတစ်ခုကို အကျောပေးလိုက်ပါတယ်”

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခုံတွန့်မိလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့ ထိုမိန်းကလေးဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလာသည်။ သူတို့အဖြစ်ဟာ နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည်ဟု သူ ထင်မြင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း အနိုင်ရချင်စိတ် ရှိလာခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ခုက သူမက သူ့ကို သိနေသည့်ကိစ္စတွေ၊ သူ လူလည်လုပ်ထားတာတွေ သိနေခြင်းအပေါ်ကိုလည်း နည်းနည်းမှ မခံနိုင်ချေ။

သူမကို ပညာတော့ ပေးချင်သည်။

ပြီးတော့ အမိဖမ်းချင်လာသည်။ အဲဒီအတွက်

သူက လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လူလုံးထွက်ပြဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်တော့်ဆီကို ပစ္စည်းလေးတစ်ခု လာပို့ပေးစမ်းပါ၊ ဘာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ something ပေါ့ ...

တန်ဖိုးရှိတာ မရှိတာထက် ခင်ဗျားပေးတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ပါ”

သူမဘက်က ခေတ္တမျှ အသံတိတ်သွားသည်။ ကြိစမ်းကြဲလေ။ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ မိရွှေသဲ ... အဲလေ ... မိရွှေပန်း၊ အာ ... ဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒီလိုခေါ်ရင် ရှော့ရှိတယ်၊ မိရွှေပန်း ဆောင်ပေါ့ ... ကဲ ...”

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူ့ သဘောကျလျက် အသံသွက် ရယ်မိသွားလျှင် သူမက ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် နှုလိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ပဲ မင်းဆီကို ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပို့ပေးမယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင် လာပို့ပေးမှာလား”

“အဲဒီလို လာပေးမယ်များ မင်း ထင်နေတာ အံ့စရာပဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အတော်အထင်ကြီးတာပဲ”

“ယုံကြည်မှု ရှိတာပါ”

“ထားပါတော့လေ၊ စောင့်ကြည့်တာပေါ့”

“တကယ်လို့ ကိုယ်လာတာ မင်း မတွေ့ခဲ့ရင် မင်းရှုံးပြီနော်”

“မင်းသာ လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ အလောင်းအစားက အဲဒီတစ်ကြိမ်တည်း ပဲနော် ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဒါကတော့ အခြေအနေအရပဲ”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူမက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလျက် စွတ်နိုက်ချ်ဟု ကောက်ခါငင်ကာပဲ နှုတ်ဆက်ဖုန်းချသွားလေသည်။

သူဟာ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်း မသိဘဲ အခြေအနေ အရပဲဟု ပြောဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မသိစိတ်က သူမ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ထားနေခဲ့လို့များလား။ ဒါကြောင့် ခုတစ်ခါရှုံးလည်း နောက်တစ်ခါလို့များ ပြောချင်တာလားဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆောင် မဝေခွဲတတ်တော့ချေ။

တစ်ခုသေချာတာကတော့ သူက သူမကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် လှုပ်ရှားကာ တက်ကြွနေခဲ့ပါသည်။

များများလည်း ကောင်းပေမဲ့ ကော်ဖီကတော့ လူတိုင်းလိုလိုကို ကြိုက်ကြတာဖြစ်သည်။

ကော်ဖီဂျူးတွေကတော့ မသောက်ရ မနေနိုင်အောင် ကို စွဲလမ်းကြလေသည်။ သူတို့အုပ်စုက ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ဝယ် ပြီးလျှင် ထိုင်နေကျ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ နေရာယူလိုက်ကြ သည်။

သူက ဘော်ဒါတွေကို အကဲခတ်ကြည့်သော်လည်း အားလုံးက ပုံမှန်အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။ ဒီးဒီး တစ်ယောက်သာ သူ့ ကို စပ်ဖြဲဖြဲဖြင့် ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... မနေ့က မင်းဆီ ငါ ဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့သွား တယ်ကွ၊ မင်း ဖုန်းကိုင်ထားတယ်ဆိုတာ ရုတ်တရက် ငါ မေ့နေတယ်”

“မင်းတို့ မဆက်လည်း ဆက်မဲ့သူ ဂျီပြီးသားပါကွာ”

“ပိုးတုံးလုံး မဟုတ်လား”

“မင်းတော့ ဖုန်းဖိုးနဲ့ အိမ်က နှင်ချစ်ရဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့ရောက်လျှင် သူတို့အုပ်စုသည် ထိုင် နေကျဖြစ်သော Heart Icon ဆိုင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း စုစည်းမိကြ သည်။ အပေါက်ဝမှာ အကြွေစေ့လဲပြီးလျှင် သူက ကော်ဖီတစ် ခွက်သာ ဝယ်သည်။ Heart Icon ဆိုင်သည် တခြားမုန့်တော်တော်

“သူ နှင်ချခဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်မလေးကိုပဲ သူ့ အိမ်က နှင်ချမှာ”

“မင်းတို့က ပိုးတုံးလုံး တစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကိုကြိုက်မဲ့သူ ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတာလား။”

“မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ”

“မနေညက ငါ့ဆီကို ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာတယ်ကွ၊ ပိုးတုံးလုံး မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရောင်တဲ့”

“ဟ ... အသစ်ပေါ့၊ ချောလား ပန်းရောင် ဆိုတာ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ မင်း လိုက်နေတာလား”

“မင်းက လျှို့ဝှက်ထားတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းတွေရှေ့သို့ တိုးလာသော ဘော်ဒါ သုံးကောင်ကို ခပ်တည်တည်နှင့် အကဲခတ်လိုက်သည်။ သုံးယောက် သားသည် သတင်းအသစ်ကို စိတ်ဝင်စား စူးစမ်းရိပ်များဖြင့် ခေါင်းတွေက ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။

အဲဒီအပြင် ဘာမှ ထူးခြားခြင်းမရှိ။

“ကဲ ... ပြော၊ မင်းတို့ထဲက ပန်းရောင်ကို ငါ့အကြောင်း တွေ ဖောက်သည်ချထားတာ ဘယ်ကောင်လဲ”

သူက ခပ်တည်တည်ပင် ဖိန့်ဖိန့်လုပ်လိုက်သော် လည်း အဲဒီကောင်တွေက သူ့ကို ကြောင်စိစိပင် ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“အေးလေ ... အသစ်အကြောင်း ပြောနေရင်းနဲ့ လိုင်းက ကြောင်လာပြန်ပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပြမယ်၊ ဒီဖုန်းနံပါတ် ကို မနေ့ကမှ မင်းတို့ကို ငါပြောပြတာ၊ အန်တီယမုံကို ဘတ်ထားတာတွေ၊ အဘွားကို လှည့်ထားတာတွေလည်း မနေ့ကမှ မင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်တာ ...

အဲဒါ မင်းတို့ အဲဒီကောင်မလေးကို သွားပြောပြ လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ... ပြော၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ စနက်လဲ ...

ငါ့ကို ကျပ်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

သူ့စကားကို ထိုသုံးယောက်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၊ မျက်လုံးပြူးလိုက်၊ ပါးစပ်ဟလိုက်နှင့် ခံစားမှုအမျိုးမျိုးကို ပုံဖော်ကြပြီးမှ ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံတွေ စ၍ထွက်လာကြတော့သည်။

“ဟာ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အေးလေ ... ဘာတွေတုန်း”

“ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်မလေးအုပ်စုတစ်စုက သူတို့အနားမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကော်ဖီခွက်တစ်ခွက်က ဖိတ်စဉ်က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လာကျလေသည်။ ကောင်မလေးက တောင်းဝန်သူက ရပါတယ်၊ ပြော၊ ရုတ်တရက် သုတ်စရာမရှိ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ ထလာသော စုံတွဲတစ်တွဲက သူတို့အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ယောက်ျားလေး ဖြစ်သူက ...

“ရလား သူငယ်ချင်း၊ တစ်သျှူးယူမလား”

“အာ ... ရတယ်၊ ရတယ်”

“ရော ... ယူထားလိုက်”

ကောင်မလေးက တစ်သျှူးအထုပ်လိုက် လှမ်းပေးသွင်း သူက အားနာပါးနာနှင့် တစ်ရွက်ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်ပေးဖို့ လုပ်သော်လည်း ထိုစုံတွဲက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဒီးဒီးက အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒေါနတို့များ ကောင်းစားနေတာ၊ အတွဲနဲ့ လာတာတောင် ဒေါနကို ကြည်အားသေးတယ်၊ ကဲ ... ဆက်ပါဦး၊ မင်းပြောတဲ့ကိစ္စ ငါကတော့ လုံးဝမသိဘူးနော်”

“အေးလေကွာ၊ သေချာလည်း ရှင်းပြပါဦး”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက တကယ်ကို အရိုးခံမျက်လုံးဆွဖြင့် ပြောလျှင် သူ နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွားရလေသည်။ အကယ်တမ်းတော့လည်း သူတို့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ရှေ့တင်သာ ဆီတင်စနောက်ကြလျက် အဲဒီလောက်ကြီး ဦးနှောက်ခြောက်သော သူတို့ ဝိုင်းမကျပ်တတ်ကြချေ။

www.burmeseclassic.com

သူက ညက အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးပဲ လုံးစေ့
ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူ့စကားဆုံးလျှင် ထိုသုံးကောင်
ကား ပို၍ပင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကြလျက် အဲဒီကိစ္စကိုလည်း
သူ့ထက်တောင် စိတ်ဝင်စားသွားကြတာဖြစ်၏။

“ဒါဆို အဲဒီ ပင့်(ခံ)၊ အာ ... ရှုဖီပါတယ်၊ ပန်းရောင်ထ
မင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိနေတာ
လဲကွ ...

တော်တော်တော့ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်”

“အေးလေ ... ငါပြောတာက ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ယောက်
ယောက်က သိတယ်ဆိုတာ ရတယ် လက်ခံနိုင်တယ်
သို့သော် ဒါဟာလည်း အချိန်ကာလတစ်ခုနဲ့တော့ ဆိုင်
တယ်၊ အခုဟာကကွာ မနေ့ကမှ မင်းလက်ထဲရောက်ပြီး
ဟန်းဒ်ဖုန်းကို မင်းတောင် မနေ့ကမှ စ,ကိုင်တာ၊ အဲဒါ
ထူးဆန်းတယ်”

သစ်နိုင်ရဲ့ အံ့ဩမှုကို ဒီးဒီးက စဉ်းစားတွေးဟန်

ဖြင့် ...

“မင်းကို ဖုန်းငှားတဲ့နေရာက သိတာ ဆိုရင်ကော”

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ဖုန်းနံပါတ်ပဲ သိပြီး အိရုံပေါ့ကွ၊
သူက အိတာသက်သက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီကောင် ဖန်ထား
တဲ့ ခွင်တွေအားလုံး သိနေတာကိုး ...

အဲဒါ ပိုပြီး အထူးဆန်းဆုံးပဲ ...

မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒါ အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စဉ်း
စားတွက်ချက်ပြီး ပြောပြမှပင် သူ ကြိုနေရသောအဖြစ်ဟာ
ဆော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှန်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်လက်
ခံလာရလေသည်။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ သူဟာ အဲဒီလောက် မဟုတ်
သေး။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထံက ဖုန်းဆက်တာ ခပ်ပေါ့
ပေါ့ပဲလေဟု သဘောထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်
မေီသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကာ နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... သူက လူရော ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

သရဲကားတွေ အရမ်းကြိုက်သော ကြည့်သော ပြည့်

က စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကျွတ် ... အရေးထဲ လာကြောင်နေပြန်ပြီ”

“ဟ ... ရှိတယ်လေ၊ One missed call ဆိုတဲ့ သရဲကား ထဲမှာဆိုရင် ဖုန်းလာပြီးတာနဲ့ သရဲက ရောက်လာတာပေါ့”

“အာ ... တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းရဲ့ ကလေးဦးနောက်နဲ့ လာတွေ့ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ယုတ္တိရှိရှိဖြင့် မစဉ်းစားဘဲနဲ့”

“အဲဒီလောက၊က တကယ်ရှိတယ်ကွာ၊ မင်း မယုံဘူးလား”

အရေးထဲမှာ ဒီးဒီးနှင့် ပြည့်ဖြိုးက ထသတ်တော့

မလို ဖြစ်နေလျှင် သူ့မှာ အလျင်အမြန်ပင် ဖျန်ဖြေရသေးသည်။ သစ်နိုင်ကတော့ အတွေးသမားပီပီ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေပုံရကာ ဘာမှဝင်မပြောတော့ချေ။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် သစ်နိုင်သည် သင်္ချာအထော်

ဆုံး ဖြစ်သလို အတွေးလည်း (သူ့လောက်နီးနီး)ပြေးသောသူ

ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်က တွေးနေလျှင် စကားမပြောတော့။ တွေးပြီးသွားလျှင်လည်း အဖြေမှန် မဟုတ်တောင် မှန်လုနီးပါး အဖြေ ထုတ်တတ်လာသူဖြစ်သည်။

အခုလည်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားပြီးဟန်ဖြင့် ...

“မင်းကို သူက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးမယ်ဆို”

“အေး ... အဲဒါလည်း ငါ စောင့်နေတာကွ”

“ပြီးတော့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်း မမှတ်မိဘူးလား”

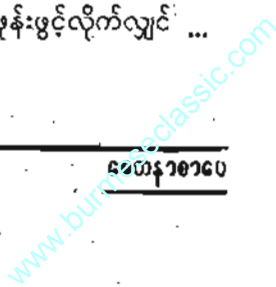
“ဖုန်း ... အဲ ... မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်းဒီဖုန်း မဟုတ်ဘူးကွ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာလျှင် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက သူ့ထံသို့ စုပြုံ၍ ရောက်ရှိလို့ လာလေသည်။

သူက Display ပေါ်မှ နံပါတ်ကို အသေအချာ

ကြည့်လိုက်လျှင် အံ့ဩသွားလေသည်။ ဖုန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ...

“ဟယ်လို ... ဒေါနလားဟင်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် စနိုး၊ စနိုး ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“အိမ်ကပေါ့ ဒေါနရဲ့၊ အဲဒီမှာ နံပါတ်မပေါ်ဘူးလား”

“ပေါ်ပါတယ် ... ပေါ်တယ်၊ အဟင်း ... ဒါနဲ့ ဒီနံပါတ်ကို ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

“ဒေါနကလည်း အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်တတ်တယ် နော်၊ ဒေါနပဲ စနိုးကို ပေးခိုင်းထားပြီးတော့၊ အခု ဘယ်မှာလဲ ပြော”

“အပြင်မှာ ...၊ အဲ ... ဟိုလေ ... စနိုးကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”

“ဟင် ... ဒေါနတော့ တစ်ခန်းပျက်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒေါနရဲ့အဒေါ်က စနိုးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပေးတာလေ၊ ဒေါန ဆီမှာ ဟန်းဒ်ဖုန်း ရသွားပြီတဲ့၊ အဲဒါ သမီးခေါ်ကြည့်လိုက်ဦးတဲ့ ဆိုလို့။ ဒေါနက သူ မအားလို့ အန်တီကို ဆက်ခိုင်းတာတဲ့၊ ကဲ ... ဘာသိချင်သေးလဲ ...

အဲဒီ အန်တီနာမည်ပါ ပြောပြရဦးမလား”

တစ်ဖက်က ရွှံ့မေးတာ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သူက အဲဒီနာမည်ကို တကယ်ပဲ သိချင်နေခဲ့ပါသည်။

“ပြော ... ပြောပါဦး၊ ကိုယ့်အန်တီနာမည်က ...”

“ရှင့်ကိုတော့ လက်လန်တယ်၊ အန်တီပန်းရောင်တဲ့၊ သိပြီလား”

တစ်ဖက်က စိတ်တိုသွားတာလား၊ စိတ်ညစ်သွားတာလား၊ မသိရဘဲ ဖုန်းချသွားခဲ့သော်လည်း သူက ဖုန်းကို နားအနားမှာ ကပ်လျက်သားနှင့် အူတူတူဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့အခြေအနေကြည့်ကာ သုံးခြားဖြစ်စဉ်မှန်း အားလုံး ရိပ်မိကြလေသည်။

သူသည် ညရောက်လာလျှင် တန့်န့်ဖြစ်လာသော စိတ်နှင့်အတူ သူမ၏ဖုန်းကို စောင့်နေလေသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အပြင်မှ ပြန်လာပြီးကတည်းက ဘယ်မှ ထပ်မထွက်ဖြစ်တော့။ သူမက ပေးမည်ဟူသော ပစ္စည်းကလည်း အခုချိန်ထိမှ ရောက်မလာသေးလျှင် ရောက်လာနိုင်ဖွယ်ရာ သိပ်မရှိတော့။

သို့သော် သူက ဘာကိုမှန်းမသိ မျှော်လင့်ချင်သေးသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ ဆက်လာမည့် ဖုန်းသံတစ်ခုကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ မျှော်လင့်နေခဲ့သော ဖုန်းမြည်သံသည် ညဆယ့်တစ်နာရီတွင် ရောက်ရှိလို့လာခဲ့သည်။

သူက ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းနံပါတ်ကို အသေအချာ မှတ်သားထားပြီးမှ ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာညချမ်းပါ ဒေါ်နအေး”

သူဟာ စိတ်အနည်းငယ်ဆတ်လျက် ရှိသည့်ကြားထဲမှ အဲဒီ ချိုရှရှ နှုတ်ဆက်သံ တစ်ခုကိုတော့ သဘောကျလှသည်။ ပြီးတော့ သူ ခံစားရသည်မှာ ကိစိအစီအစဉ်တစ်ခုမှ တင်ဆက်သူ မိန်းကလေးဟာ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သီးသန့်နှုတ်ဆက်နေသလို ခံစားမှုပင်။

သူက တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် တစ်ဖက်မှ အသံထပ်ထွက်လာသည်။

“ပန်းရောင်ပါ ဒေါ်နအေး”

www.burmeseclassic.com

“သိပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဖုန်းစောင့်နေတယ်ပေါ့”

သူမက အတပ်သိနေသလို အပိုင်ပြောလေသည်။

သူက ငြင်းဆန်ပို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ...

“မင်းက အကြားအမြင်ရ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်နော်”

“တချို့ကိစ္စတွေက တွေးတတ်ရင် အကြားအမြင် ရနေသလို ပါပဲ”

အပြင်ဘက်က ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေသည်ကို ချောင်းနားထောင်နေသလို ခံစားရလေသည်။ ဒီလို ညဉ့်နက်နက်မျိုးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပဟေဠိတွေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ဖုန်းပြောရသည်မှာ သူ့အတွက်တော့ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“ပန်းရောင် ... မင်း ပိုးတုံးလုံးကိုလည်း ဖုန်းနံပါတ် ဝေးလှိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင့်ဆီ ဆက်မှာပါ”

“ဆက်ပါတယ်၊ မင်းကိုတော့ တကယ်နားမလည်နိုင်အောင် ပဲ ဖြစ်ရပြီ။ မင်းက ပိုးတုံးလုံးကတစ်ဆင့် ကိုယ့်ကို သိနေတာမျိုးလား ...

အာ ... မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ဘာမှမလိုက်မမိတော့ဘူး”

သူက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်လျှင် သူမက နေပဲတိုးတိုး ရယ်မောနေပါသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့် ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကို သိပ်မတွေးပါနဲ့လား ဒေါန၊ မင်း ဦးနှောက်ပူလာတာပဲ ပိုမှာပါ ...

အဖြေကတော့ ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ပိုးတုံးလုံးနဲ့ သိသလား”

“ကိုယ်က သိနေတာပါ၊ သူက ကိုယ့်ကို မသိပါဘူး”

“ဟား ... ဘာတွေတုန်းကွာ၊ ကဲ ... ထားပါတော့ မင်း ပြောသလို ဘာကိုမှ လိုက်မစဉ်းစားတာပဲ ကောင်းပါ တယ် ...

မင်းက ကိုယ့်ကို ငါးလလောက်တောင် ကြိုသိထား
ခဲ့တာဆိုတော့ တော်တော်ကျောနေလောက်ပြီ ...

ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေ့ ရုံးတယ်နော်”

“ဘာရုံးလို့လဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာပစ္စည်းမှ မပေးနိုင်ဘူးလေ”

“ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ ဘာပေးတာလဲ၊ ကိုယ့်ဆီကို ဘာပစ္စည်း
မှ ရောက်မလာပါဘူး။ မင်း သုံးချင်မှ သုံးမယ်လို့ အစိုး
ဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ ပါဆယ်လ်နဲ့ပို့တာမျိုးတောင် ရောက်မလာ
ခဲ့ဘူး”

တစ်ဖက်မှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောနေလျှင် သူက
ဇေဇေဝါ ဖြစ်လာလျက် တစ်နေ့တာဖြစ်စဉ်ကို အသေအချာ ပြန်
စဉ်းစားကြည့်ရသည်။ မရှိ ... ဘာဆို ဘာမှမရှိ။

“ကိုယ်ပြောရင်တော့ မင်း မှတ်မိမယ် ထင်တယ်”

“ပြောလေ ... ကိုယ်ကတော့ ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်သူ့ဆီ
ဘာပစ္စည်းမှ မရခဲ့ဘူး”

“အဖိုးတော့ သိပ်မတန်ပါဘူးလေ၊ မင်း သုတ်ဖို့အတွက်
တစ်သျှူးထုပ်လေး ကိုယ် ပေးခဲ့ပါတယ်”

သူက လက်ထဲမှဖုန်းကို လွတ်ကျမသွားစေရန်
အတော်ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ အံ့သြသဖြင့် စကားတောင်
ချက်ချင်းပြန်မပြောနိုင်ချေ။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် နေ့ခင်းက
Heart Icon ဆိုင်ထဲ၌ ပုံရိပ်တွေက တရိပ်ရိပ် ပြန်၍ပေါ်လာသည်။

သို့သော် သူဟာ တစ်သျှူးပေးသွားသည့် မိန်းက
ဆေးရဲ့ ပုံရိပ်ကို မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဖော်၍မရချေ။
ဆချာလည်း မကြည့်မိလိုက်။ တစ်သျှူးထုပ်လေးဟာ အသစ်
ကလေးအဖြစ် သူ့အိတ်ကပ်ထဲတော့ ထည့်ယူလာမိခဲ့သေးသည်။

“တစ်သျှူးပေးသွားတာ မင်းလား”

“ကိုယ် ပေးခဲ့လို့ အခု မင်းကို ပြောပြနေနိုင်တာပေါ့။
တစ်သျှူးက ရိုးရိုးတစ်သျှူးမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဂက်(စ်)ဘိုင်
တံဆိပ် အဆီစုပ်တစ်သျှူးပါ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

သူက ပါးစပ်ဟောင်းသားပွင့်ကာ ဘာမှပြန်မပြော

နိုင်ပေ။

သူမက သူ့ မထင်သောနည်းကို သုံးသွားခဲ့တာဖြစ်
သည်။ အတွဲနှင့်ဖြစ်သဖြင့်ရော အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သည့်အတွက်အား
ကြောင့် သူဟာ ဘာကိုမှ ဂရုမထားမိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ပထမတစ်ချိန်မှာတော့ သူမက ကောင်းကောင်းပညာ
ပြသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းက အရမ်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ တွေးထားတယ်
နဲ့တူတယ်။ အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ခပ်ပါးပါးပါး
ကဲ ... ကိုယ်နိုင်ပြီနော်။ ဒီတော့ မင်း ကိုယ်ပြော
တာကို လက်ခံပြီပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အာ ... လက်မခံနိုင်သေးပါဘူး။ မင်းက အရာရာကို ငြိ
သိနေတဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ပုံအော်
ကြည့်လို့ မရဘူး။”

သူမက သူ့စကားကို တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ

“အတွဲနဲ့ဆိုတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်မိဘူး ဖြစ်သွားတာ နေမှာ
ပေါ့။”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်။ ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဘယ်လောက်ပဲ ချောနေပါစေ။ ဘေးနားမှာ ဘာပါနေရင်
တော့ လုံးဝမရွိုးတတ်ဘူး ...

မင်းကိုတော့ ကိုယ် လုံးဝကို ဂရုမစိုက်မိလိုက်တာ
ပါ။”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်
အဘွားတို့ ကိုယ့်အဒေါ်တို့ကိုမှ ပါးပါးလှီးချင်နေတာလဲ ...

အဲဒါ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ ပိုးတုံးလုံးကို
အသုံးချနေတာလည်း မကောင်းပါဘူး။ မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံစံ
က မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားသလိုပဲ ...

သူ့ကို ချစ်နိုင်မှာမို့လို့လား။”

“မချစ်ပါဘူး။ ဟိတ် ... ပန်းရောင်၊ မင်းက လူမှုကယ်
ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးနော် ...

ဘာကိစ္စ ကရုဏာရှင်မကြီး ဝင်လုပ်ချင်နေတာလဲ”

“ကိုယ်က စာနာတာပါ။ ဒီလိုပဲ အမြင်မတော်တာတွေ ရင်
ကူညီပေးခဲ့ပေါင်း များပါပြီ ...

မင်းက ဒီဇိုင်နာသင်တန်း တက်မယ်ဆိုရင်လည်း
သေချာတက်ပါလား၊ ဒီအရွယ်က ကြီးစားအားထုတ်သင့်
နေတဲ့ အရွယ်ပါ”

“ဆရာမကြီး ဒေါ်ပန်းရောင်၊ ဩဝါဒတွေ နည်းနည်းလျှော့
မင်း မဟော်သဓာဓာတ်တော်ကြီးအကြောင်း သင်ဖူးတယ်
မဟုတ်လား ...

မဟော်သဓာက တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်
ထဲကို ခေါ်ဖို့အတွက် ထပ်စမ်းသပ်ပါဦး ... ဆိုသလို
လေ ...

မင်းလည်း တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့တော့
ကိုယ် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး”

“ရပါတယ်လေ၊ ဒီတော့ မင်းဆီကို နောက်ထပ်ပစ္စည်း
တစ်ခု ပို့ပေးရဦးမယ်ပေါ့”

“အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်”
“ပြောပါ”

သူမအသံက တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လို့လာ
လျှင် သူ နည်းနည်းတော့ တွေ့နေသွားရသည်။ ထိုမိန်းကလေး
ဟာ ခေတော့ ခေသူမဟုတ် ဆိုတာ ပထမဆုံး အကြိမ်မှာပဲ သူ
လက်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း သူဟာ သူမကို အရုံးမပေးချင်သေး
ပေ။ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ကြိုကြိုသိနေတတ်သော သူမတို့ တစ်
နည်းနည်းနဲ့တော့ အနိုင်ယူချင်သေးသည်။ သူမ ဘယ်လိုမှ
မွှေးခိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ခိုင်းချင်သေးသည်။

“မင်း နှင်းဆီပိုင် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖူးလား”

“ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ တော်တော်တောင် ကြာနေပြီပဲ၊ ကိုယ်
တို့ ချာတိတ်ဘဝက ကားလေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီထဲမှာ လွင်မိုးက တင့်တင့်ထွန်းကို ချစ်နေတယ်
လေ၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်တော့ မလိုက်ဘူး၊ နှင်းဆီပွင့်တွေကို
ခုနစ်ရက်တိတိ ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ တင့်တင့်ထွန်း
လုံးဝမသိအောင်ပေါ့ ...

www.burmeseclassic.com

တကယ်လည်း ဖြစ်အောင် ပို့ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီထဲက လိုပဲ မင်းလည်း ကိုယ့်ဆီကို နှင်းဆီခုနစ်ပွင့် ခုနစ်ရက် ဖို့ပေးပါလား။”

သူမက တစ်ဖက်မှ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောကာ နေလေသည်။ သူ့ကို လှောင်သလိုတောင် ဖြစ်နေတာမို့ သူ့ထဲ ဘုတောလိုက်သေးသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက ကိုယ့်ကို ငကြောင်ဆိုပြီး ဟားနေတာ လား။”

“မဟားရပါဘူး ... အရမ်းလွယ်လို့ သဘောကျနေတာ ပါ။”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ။ ဟေ့ ... မင်း အဲဒီကားထဲက idea တွေတော့ ခိုးချမယ် စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“အမလေး ... အဲဒီကားထဲက plot တွေဖြင့် မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကိုယ် ရယ်ချင်တာက မင်းက အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကိုမှ သဘောကျပြီး ခိုင်းလို့ ရယ်ချင်တာပါ။”

မင်းကို ကိုယ်က နှင်းဆီ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် ပို့ရမယ်ပေါ့။ ခုနစ်ရက်ဆက်တိုက်တော့ မဟုတ်ဘူးမှလား။”
“ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ပွင့်ဆို ရပါပြီ။ မင်းသာ ဖြစ်အောင်လုပ် ပါလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်က မင်းကို အရုံးမပေးတော့ ပါဘူး ...”

မင်းကိုဖမ်းဖို့ အခွင့်အရေး ခုနစ်ခါ ရှိပါပြီ။ ကံမ ကောင်းရင် မင်း ပထမဆုံးနှင်းဆီပွင့်မှာတင် မိသွားနိုင် တယ်။”

“ကြည့်ကြတာပေါ့လေ။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီ ခုနစ်ခါမှ ကိုယ့်ကို မင်း မတွေ့ခဲ့သေးရင် နောက်ထပ် တစ်ခါ အခွင့်အရေး ထပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ် ...”

အဲဒီတစ်ခါမှ မင်း ကိုယ့်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး ဆိုရင် တော့ ...”

သူမက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ တန့်ထားလိုက်၊ လျှင် သူ့က ခဏလေးတောင် မအောင်နိုင်ဘဲ အလောတကြီး ဆေးမိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မတွေ့ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒါက ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ဝှက်နိုက်ချို ဒေါ်မ
ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူမက ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ချက်ချင်း ဖုန်းချသွား
ခဲ့လေသည်။ သူမဟာ ထင်မှတ်မထားသော အချိန်မှာ လျှို့ဝှက်
လှုပ်ရှားတတ်သည်ဆိုတာကိုတော့ သူ တစ်ချက်သိလိုက်ရပြီဖြစ်
သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူဟာ သူ့ထံ အရောက်လာကြ
တော့မည့် နှင်းဆီပွင့်တွေကို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းရ
ပါ့မလဲ ဆိုတာကို တိတ်တဆိတ် တွေးတောရင်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှား
လို့ နေလေသည်။

“ပထမပြောက်နှင်းဆီ”

သူနှင့်ထပ်တူ “ခုနစ်ရက်နှင်းဆီ” ကိစ္စကို ရင်ခုန်
စိတ်လှုပ်ရှားတာက သူ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်
ဆွာကလည်း အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီကြပေ။ အပူပူ

www.burmeseclassic.com

အဆန်းတွေလည်း ဖြစ်သလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တစ်ကွက်ကျောနေခြင်းအပေါ် မခံချင်တွေလည်း ဖြစ်ကြကာ နီးစပ်ရာမှာ ပန်းရောင် ဆိုသော နာမည်အကြောင်းကို စုံစမ်းရတာလည်း အမောပဲဖြစ်၏။

အဲဒီအတွက် သူလည်းပဲ မနေရပါ။ မေးချင်တာ ရှိသဖြင့် အန်တီယမဲ့ အနားသို့ ကပ်ကာ ...

“အန်တီ ... ဟိုလေ အန်တီအသိထဲမှာ ပန်းရောင် ဆိုတာ ရှိလားဟင်”

“ပန်းရောင် ! ရှိပါဘူး၊ ကဲ ... လာစမ်းပါဦးဟယ်၊ နင်ကလည်း တစ်အိမ်ထဲနေပြီး ဖမ်းလို့ကို မမိနိုင်ဘူး ...

ငါ ညနေ ဒင်နာတစ်ပွဲ သွားစရာရှိတာ ဘယ်လို ပြင်သွားသင့်သလဲ၊ ဘာဝတ်ရမလဲ၊ အကြံဉာဏ်ပေးစမ်းပါဦး”

“အင်းပါဗျာ ... အဲဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တာသာ ဖြေစမ်းပါ၊ အန်တီ အသိထဲမှာ မရှိလည်း ဟို

အန်တီမိတ်ဆွေထဲမှာရော၊ အဲဒီမိတ်ဆွေတွေရဲ့ သားသမီးတွေထဲမှာပေါ့ ...

စုံစမ်းပေးစမ်းပါ၊ ပန်းရောင် မရှိလည်း ပန်းပါတဲ့ နာမည်မျိုးပေါ့”

အန်တီက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“ဘာတွေ အသည်းအသန် လာဖြစ်ပြနေတာလဲ၊ နေပါဦး၊ နင် သင်တန်းရော မှန်မှန်သွားရဲ့လား။ နောက်လကျရင် ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ရှိတယ်နော်၊ အဲဒါ နင် ချုပ်ပေးရမှာ”

“အေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မေးတာလည်း စုံစမ်းပေးဦး”

“ကဲ ... နင်ကလည်း ငါ့ကို ဒင်နာအတွက် အဝတ်အစား ရွေးပေးဦးလေ”

သူက အန်တီယမဲ့ထံမှ လခယူထားသဖြင့် အရင်လို တင်းတင်းပြတ်ပြတ် မပြောနိုင်ဘဲ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့်ပင် အဝတ်အစားအတွက် အကြံဉာဏ် ပေးရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဖက်ရှင်

ဘက်မှာ တကယ်ပဲ talent ပါလာသူလားတော့ မသိပါ။ သူ့ဇွေးပေးသောပုံစံများဟာ သပ်ရပ်စမတ်ကျ လှပနေတတ်သည်။ ဒါတောင် သူဟာ သိပ်စိတ်ပါလက်ပါ စိစဉ်ပေးတာ မဟုတ်သေးချေ။

အဲဒီလိုပဲ အဘွားကိုလည်း သူက အနားကပ်ကာ ပန်းရောင် အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရပြန်သည်။

“အဘွား ... အဘွားမိတ်ဆွေတွေရဲ့ သမီးတွေထဲမှာလေ ပန်းရောင် ဆိုတာများ ရှိလား၊ ကြားဖူးလားဟင်”

“ကြားဖူးပါဘူးဟဲ့၊ မြေးလေးရေ ... ခဏနေ အဘွားကို ရွှေဘုံသာလမ်း လိုက်ပို့စမ်းကွယ်၊ ဘွား မိတ်ဆွေဆိုင်မှာ မျက်မှန်ကိုင်သစ်တွေ ရောက်နေတယ်ပြောလို့၊ ဒီကိုင်က အန်းဒိတ်ဖြစ်နေပြီ”

သူက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မွဲရွဲ မိလေသည်။ အဲဒါကြောင့် အဘွားတို့အနားသို့ သူ မကပ်ချင်တာ ဖြစ်၏။ မမြင်လိုက်နှင့် မြင်လိုက်တာနဲ့ နိုင်းတော့တာပင်။

“ဒီမျက်မှန်လည်း လှပါတယ် အဘွားရာ၊ နောက်မှ သွားရအောင်ပါ။ အဘွား သေချာစဉ်းစားပါဦး၊ အဘွားမိတ်ဆွေတွေရဲ့ သမီးတွေထဲမှာ ပန်းရောင် ဆိုတာ မရှိတောင် ပန်းပါတဲ့ နာမည်မျိုးပေါ့ ...”

မရှိဘူးလားဟင်၊ မေးကြည့်ပေးပါ”

“ဪ ... ဒီကောင်လေးနယ်၊ ဘာကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကဲပါ ... မေးပေးမယ် ... မေးပေးမယ်၊ အခုတော့ ဘွားကို အဲဒီရွှေဘုံသာလမ်းကို လိုက်ပို့ပေးစမ်းပါကွယ် ...”

ဘွားသူငယ်ချင်း တပ်ထားတဲ့ မျက်မှန်ကို ဘွား အရမ်းသဘောကျလို့ပါ”

အဘွားကား တဂျီဂျီ မြောနေသဖြင့် သူက မတတ်သာပဲ လိုက်ပို့ပေးရတော့သည်။ တကယ်ဆို သူဟာ ဒီအချိန်မျိုး၌ အဲဒီ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သို့ လုံးဝမသွားချင်ပေ။ ကားတွေကျပ်လှတွေရှုပ်သဖြင့် အင်မတန် မျက်စိနောက်လှသည်။ သို့သော် အဘွားက သူ့ကြိုက်သော နေကာမျက်မှန်တစ်လက် ဝယ်ပေးပါ

မည်ဟု များသဖြင့် သူဟာ မလိုက်ပို့ချင်လည်း လိုက်ပို့ရတော့ တာပင်။

ဒီလိုနှင့် မဝိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း)ရှိ မျက်မှန်ဆိုင် တွေသို့ သူနှင့်အဘွား ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ အဘွားရဲ့မျက်စိ ကို စစ်ဆေးတာ၊ မျက်မှန်ကိုင်း ရွေးတာ လုပ်နေတုန်း သူ့ထဲ လည်း သူ့စိတ်ကြိုက် မျက်မှန်ကိုင်းကို ရွေးလျက်ရှိသည်။

မျက်မှန်တွေဟာ အလှအပ အမိုက်စားတွေချည်းမို့ သူ့ဟာ ဘာကိုရွေးလို့ရွေးရမှန်း မသိပေ။ နောက်ဆုံး RayBass ထဲမှ နောက်ဆုံးမော်ဒယ်ရယ်၊ ဖိုတိုဂရေ မျက်မှန်တစ်လက်ရယ် ကို ဘယ်ဟာရွေးရမှန်း မသိဘဲ အကြံအိုက်လျက် ရှိနေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့တံတောင်ဆစ်က တစ်စုံတစ်ခု ကို သွားတိုက်မိ၍ အဲဒါဟာ အောက်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား လျှင် သူဟာ အတော်လန့်သွားရလေသည်။ ဆိုင်က ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက သူ လန့်သွားတာကို သိသည့်အလား အောက်သို့ ကုန်းကောက်ပေးပြီးလျှင် သူ့လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလာရင်း ...

“အစ်ကို့ပန်းလေးနဲ့ တူတယ်၊ မျက်မှန်ကျတာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

သူဟာ ကောင်မလေး ကမ်းပေးနေသည့် ပလတ် တစ်အကြည်လေးနှင့် ထုပ်ထားသော ပန်းနုရောင်နှင်းဆီဖူးလေး ကို အံ့အားတသင့် စိုက်ကြည့်ရင်း တော်တော်နှင့် မယူမိချေ။

အထူးသဖြင့် ပန်းစည်း၏ အောက်ခြေပိုင်းမှာ ခဲကြိုးနှင့်အတူ တွဲချည်ထားသော ကတ်ပြားလေးက သူ့ကိုရည် ညွှန်းမှန်း ပို၍သေချာနေလေသည်။

“အစ်ကို့ဟာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကောင်မလေးက ဇေဇေဝါ ဖြစ်လာလျှင် သူ့က ကမန်းကတန်း ဟန်လုပ်ကာ ...

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ အဟင်း ... ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ပေး ... ပေး”

သူက ပန်းစည်းလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းယူ ပြီး ကတ်ပြားမှ စာလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

"1 * Rose 4 u

Pink"

ဟူ၍ တွေ့လိုက်ရတော့လေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ 4u = For you = သင့်အတွက်)

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဟန်းဒီဖုန်းထု
တီးလုံးသံလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူဟာ တစ်စက္ကန့်
တစ်မိနစ်မျှပင် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းကို အလျင်အမြန်ဖွင့်
ကာ ...

"ပန်းရောင် ... မင်း ပို့လိုက်တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ပထမဆုံးနှင်းဆီပဲနော်၊ နောက်ထပ်
ခြောက်ပွင့်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဆိုတာကို သတိပေးတာ"

"ကျွတ် ... အေးပါ၊ မင်းက ဆပ်ပရိုက် လုပ်သွားတာကို
နေပါဦး၊ မင်း ဒီဆိုင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တော့ အခု ကိုယ် ဖုန်းဆက်တာ
အဲဒီအကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး ...

မင်း မျက်မှန်ရွေးတာ လွဲမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊
RayBan ရဲ့ နောက်ဆုံးမိုဒယ်က လှပမယ့် မင်းနဲ့ဆိုရင်
တော့ သိပ်မလိုက်ဘူး၊ လူကြီးဆန်တယ်၊ ကြာရင် မင်း
ကြိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဖိုတိုဂရေးကိုပဲ ယူပါ၊ အကြံပေးတာနော်"

"ဟာ ... ဟေ့၊ မင်း အခု ဘယ်နားက ပြောနေတာလဲ၊
ဟေ့ကောင် ..."

သူ့စကားကို သူမက ဆုံးအောင်တောင် နားမထောင်
သွားချေ။ ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားတော့တာ ဖြစ်သည်။
သူက အပြေးအလွှားပင် ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ
ဆုတ်ကြည့်လျက် သူမကို ရှာသည်။

"ရွှေဘုံသာလမ်းကြီးရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက်သို့ များပြား
လှစွာသော လူတွေ၊ မိန်းမပျိုလေးတွေ ပျားပန်းခတ်မျှ လျှောက်
သွားနေကြတာ တွေ့သော်လည်း ဘယ်သူဟာ သူမမှန်း မသိပေ။
ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်ရလွန်းသဖြင့် သူ့ခေါင်းတွေတောင် မူး၍
လာလေသည်။

တကယ်တော့ သူ ရှာဖွေနေတာဟာ အရူးထု
သက်သက်ပဲ ဖြစ်၏။ သူဟာ ပန်းရောင်ကို နာမည်နှင့် အသံနု
လွဲ၍ ဘာမှမသိပါ။ နာမည်တောင်မှ လူတိုင်းသိမည့် သူမရဲ့
နာမည်ရင်းကို သူ မသိခဲ့။

သူက ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်လာရင်း အခုနထ
ခေါ်ထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် ဖုန်းထ
ရိုးရိုးလှိုင်းဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်၍နေသည်။

သူက အချိန်မဆိုင်ဘဲ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ဖြေ
လျှင် ...

“ဟို ... ပန်းရောင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဒါက အများသုံးတဲ့ PCO ဖုန်းပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် အခုနကလေး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်များ အဲဒီဖုန်းကို လာပြောလား မသိဘူး၊ ကျေးဇူး
ပြု၍ခင်ဗျာ၊ အရေးကြီးလို့ပါနော်၊ နောင်ယုက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။”

တစ်ဖက်က ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက နားလည်
သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ရယ်သံစွက်စွက်ရှိစွာ ဖြေကြားပေးလေ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါတယ်၊ အခု သူ မရှိတော့ပါဘူး”

“အစ်မရဲ့ ဖုန်းနေရာက ဘယ်နားမှာလဲ ခင်ဗျာ”

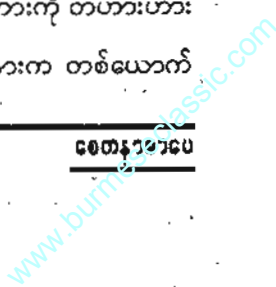
“ဂျေးဒိုးနတ်ဆိုင်နားမှာပါ”

ဪ ... သူမ တကယ်ကိုပဲ ဒီနေရာကို ရောက်
အခုတော့ပါလား။ သူ့အသည်းထဲတွင် ကျလီ ကျလီ ဖြစ်လာပြီး
သူမကို ပို၍တွေ့ချင် အမိဖမ်းချင်၍ လာခဲ့ပါသည်။

အနည်းဆုံးတော့ သူမရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သူသိရ
အောင် သူ့အဖို့ရာ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှာလို့ရနိုင်ကောင်းပါမည်။

“ဟို ... သူ့ပုံစံက တယ်လိုမျိုးလဲဟင်၊ ဆံပင်ရှည်လား၊
ချောလား”

တစ်ဖက်က မိန်းမသည် သူ့စကားကို တဟားဟား
နှင့် ရယ်နေတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ အနားက တစ်ယောက်

နှင့်လည်း ပိကျီ ပိကျီတွေ ပြောသေးသည်။ ငဒုတစ်ကောင်တော့ တွေနေပြီပေါ့။

ပြောကြပါစေ၊ ကိုယ်က သိချင်နေတဲ့လူပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပန်းရောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်လေးကို ကြားရတာနဲ့တင် ရင်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်လာတာကိုက ခံစားမှုအသစ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ရုပ်ရည်ကတော့ အဲဒီလောက်ကြီး မမှတ်မိဘူး။ သူ့မှတ်မိစေတာက အရမ်းလှတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကြောင့်ပဲ။

ဆံပင်တွေက တင်ပါးကျော်တယ်၊ အဲဒီဆံပင်ကြီးတွေ ဝဲခနဲဖြာအောင် လှည့်ထွက်သွားလို့ မှတ်မိတာက ... ဒါပဲ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... သင့်ခံယူနော် အစ်မ”

သူက ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကြည့်နှုတ်ဖြင့် ပြုံးမိလေသည်။ ပန်းရောင်မဟာ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့တော့ က ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် မျက်မှန်ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူ ပြန်ရောက်လာတော့ အဘွားပင်လျှင် မျက်မှန်လုပ်လို့ ပြီးသွားချေပြီ။

“ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ မြေးရဲ့၊ မြေးကြိုက်တာ ယူပြီး ပြီလား။”

သူက အဘွားကို ခေါင်းယုမ်းပြလိုက်ရင်းမှ အရောင်းဝန်ထမ်း မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ဖိုတိုဂရေးပဲ ယူမယ်၊ အဲဒါ ထည့်လိုက်ပါ။”

ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အရောင်းစာရေးမလေးက မျက်မှန်ဘူးကို သူတို့ ဆိုင်တံဆိပ်ပါသော အိတ်နှင့် ထည့်ပေးရင်း ကောင်တာပေါ်က နှင်းဆီဖူးလေးကိုပါ အဲဒီအိတ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်တော့သည်။

သူသည် အိမ်ရောက်လျှင် အဲဒီနှင်းဆီဖူးငုံလေးကို ဝန်းအိုးတစ်အိုးထဲမှာ အသာစိုက်ထားလိုက်တော့လေသည်။ နှင်းဆီဖူးဟာ နှင်းဆီပန်းအစစ် မဟုတ်ချေ။ အစစ်နှင့် အင်မတန်တူသည့် အတူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် သူဟာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ အဲဒီပန်း
အတုလေးကိုပဲ ပိုသဘောကျသည်။

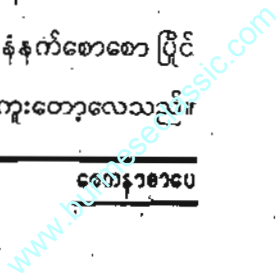
ဖြစ်နိုင်လျှင် အစစ်ကို သူ မလိုချင်ခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်
ရယ်ဆိုတာ သူ မပြောချင်ပေမဲ့ ပန်းအစစ်ကို သူ မရချင်ခဲ့တော့။
သူဟာ နှင်းဆီသံလေးကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် အနားကပ်၍
ငုံကြည့်လိုက်လျှင် သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ခံစားရရှိလိုက်
လေသည်။

ခရမ်းရနံ့တစ်မျိုးဟာ သူ့အနားသို့ သူမ ရောက်
လာသည့်အလား ခံစားချက် အသစ်တစ်မျိုးကို ပေးခဲ့ပါသည်။

“ဒုတိယမြောက်နှင်းဆီ”

အခုနောက်ပိုင်း မိုးကုန်သွားပြီးနောက် ဆောင်းဝင်စ
လာသဖြင့် သူဟာ သူ့ရဲ့ဝါသနာဖြစ်သော နံနက်စောစော ပြိုင်
ဆိုင်သည့် အလေ့အထကို ပြန်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတော့လေသည်။

ရန်ကုန်ဆောင်းဟာ ခါတိုင်းနှစ်တွေမှာ သိပ်မသိသာ သိပ်မအေးလှပမေ့ အခုနှစ်ကတော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်နေလို့ပဲလားတော့ မသိချေ။ တကယ်အေးတဲ့ စိုစွတ်လျက် ရှိနေပါသည်။

ဒီလို နံနက်ခင်းတွေမှာ စက်ဘီးစီးဖို့ကို ဘော်အိတွေအား နည်းနည်းလေးမှ မဲဆွယ်၍ မရချေ။ အိမ်ချင်းနီးသော ပြည့်ဖြိုးဟာလည်း ဆယ်နာရီက အစောဆုံး အိပ်ရာထချိန် ဖြစ်တာမို့ သူ့ဟာသူပဲ တစ်ယောက်တည်း စီးရသည်။

သူဟာ နှင်းငွေ့တွေကိုထိုးဖောက်ခွဲရင်း စီးလာကာ မျက်နှာကို လေထုကလာရောက်တိုက်ခတ် ရိုက်တာကို အလွန်သဘောကျသောသူ ဖြစ်၏။

ဒီလိုနှင့် လေဟုန်ကိုခွဲကာ အပြင်း နှင်လာရင် တစ်နေရာအရောက်တွင် ပဲပြုတ်သည်တစ်ယောက်နှင့် ကားတစ်စီးကို အခြေအနေမလှစွာ တွေ့ရတော့တာဖြစ်သည်။

ကားဟာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာရင်း ပဲပြုတ်သည်ကို ပွတ်ဆွဲသွားမိတော့မတတ်ဖြစ်လျက် သူ့ထံသို့လည်း ကနူး

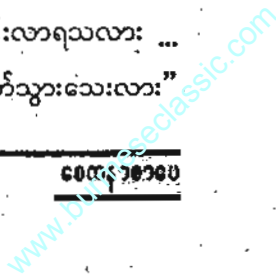
အထိုး ပြေးလာသလို ရှိသဖြင့် သူဟာလည်း လမ်းဘေးသို့ ဖြန်ဆွဲချလိုက်ရသည်။

သူက လမ်းဘေးမြက်တောထဲသို့ ကျသွားသဖြင့် အခု မဖြစ်သော်လည်း ပဲပြုတ်သည်မိန်းမကတော့ ရေမြောင်းဘေးထဲ ခြေချော်၍ ကျသွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူ့မှာ စက်ဘီးတစ်စီး နေရာမှာတင် ထားပစ်ခဲ့လျက် ပဲပြုတ်သည်မိန်းမထံ ပြေး၍ လိုက်ရလေသည်။

လူကသာ မြောင်းထဲကျလျက် ပဲပြုတ်တောင်းကတော့ အပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ တော်တော်ကုသိုလ်ထူးသည် ဖြစ်သည်ပဲ ဖြစ်၏။

သူက မြောင်းထဲမှ မိန်းမထံ လက်ကမ်းပေးရင်း...
“အစ်မ ရလား။ ထ ... ထ။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ကို တွဲပြီးတက်ခဲ့လိုက်”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ၊ တောက် ... သေချင်းဆိုးကား၊ ဒီလောက်တောင် မောင်းလာရသလား ...
အစ်မ ပဲပြုတ်တောင်းရော မှောက်သွားသေးလား”

“မမှောက်ဘူး၊ အစ်မ ကုသိုလ်ကံ တော်တော်ထူးတယ်
အဟဲ ဟဲ ... လူပဲ မြောင်းထဲကျတယ်”

သူက နောက်ပြောင်လိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း
မိန်းမက ဖုတ်ဖတ်ခါပြီး မြောင်းထဲမှ တက်လာရင်းမှ ...

“အေး ... အစ်မလည်း ကျချင်းကျ လူပဲ အကျခံလိုက်တာ
ပဲပြုတ်တောင်းကိုတော့ တမင် ပစ်ချထားခဲ့ရတာကွယ် ...

အဲဒါ အစ်မ ထမင်းအိုးလေ”

ဟု ပြောလျှင် သူ့မှာ တကယ်ပဲ ကရုဏာသ
သွားရပါသည်။ သူက အနားမှာကျနေသော ချိန်ခွင်နှင့် အလေးချ
ကို ကောက်ထည့်ပေးရင်းမှ ...

“နောက်ကို သတိနဲ့သွားပေါ့ အစ်မရယ်၊ ရရဲ့လား၊ ထမင်း
လျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

“ရတယ် လျှောက်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်လေးကို အ
မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဒီနားက ခြံက မဟုတ်လား၊ ဟိုလေ
ဘွားခင်ကျော်ရဲ့မြေး၊ ဖိုးအေး ဆိုတာ ဟုတ်တယ် မဟု
လား”

သူက ရဲ့ရှဲ့မဲ့နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။
စောစောစီးစီးမှာ အသိပဲပြုတ်သည်နှင့် လာတိုးနေရချေပြီ။

“ဟယ် ... အတော်ပဲ၊ မောင်လေးတို့ အိမ်ကို အစ်မက
နေ့တိုင်း ပဲပြုတ်ပို့ရတာကွယ်၊ ရော့ ... ရော့ ... တစ်ခါ
တည်း ယူသွားပါနော်”

“အာ ... အစ်မဘာသာ သွားပို့ပါဗျာ”

“အစ်မ ခြေထောက်က နာလာလို့ပါကွယ်၊ အားလည်း
နာပါတယ်၊ ယူသွားပါနော်”

ထိုမိန်းမက ပဲပြုတ်တွေကိုချိန်ကာ ပါဆယ်ထုပ်ပေးပြီး
သူ့လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်ပေးနေလျှင် သူက မယူချင်ယူချင်
အောက်သီးအောက်သက်ဖြင့် ယူလိုက်ရလေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ...

“လက်စသတ်တော့ အမုန်းစာရင်း နံပါတ်(၃)ရဲ့ တရားခံ
က ခင်ဗျားကိုး”

“အမလေး ... အစ်မကိုတော့ မမုန်းပါနဲ့ကွယ်၊ ကလေး
ခြောက်ယောက်နဲ့ လင်သူတော်ကောင်းကြီးကို လုပ်ကျွေး
နေရတဲ့သူပါ ...

www.burmeseclassic.com

ဘဝသမားတွေပါကွယ် ...”

“ကဲပါ ... ပဲပြုတ်သည် မထားရယ်၊ သွားပါတော့”

“အစ်မနာမည် မထား မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ မအုံးစောပါ၊ အွန်စောကို အားကျပြီး ပြောင်းထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အော်ရီဂျင်နယ်လ် အမေမွေးကတည်းက အုံးစောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မအုံးစော၊ နေ့ဖြင့်နေပြီ ကက်စတစ်မာတွေက မျှော်ရောမယ်၊ သွားတော့နော်”

“အေး ... အေး မောင်လေး၊ ဆီးယူနော်”

သူက နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ ပဲပြုတ်သည်ကို ဆလဲပေးကာ သူ့စက်ဘီး ထားခဲ့သော နေရာကို ပဲပြုတ်တစ်ထုပ်နှင့် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ အဲဒီမှာပဲ သူ ပျာသွားရတာက သူ့စက်ဘီးလေးဟာ လဲကျခဲ့သော နေရာမှာ မရှိတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ ရေဝဲကြည့်လိုက်တော့မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီ၍ ထောင်ထားသော သူ့စက်ဘီးလေးကို ပုံစံမပျက် တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။ သူက အဲဒီကျမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း

နှင်းရင်း စက်ဘီးအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်လျှင် မျှော်လင့်ထားသော တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့မြင်လိုက်တော့တာ ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ ညှပ်ထားသော နှင်းဆီဖူးလေးတစ်ဖွင့်။ ပထမရခဲ့သော ပုံစံအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း။ အိမ်မဲ့ ကတ်ပြားလေးကတော့ ဒါဟာ နောက်ထပ်တစ်ဖွင့်ပါ ဆီတာကို ပြောပြပေးနေပြန်ခဲ့သည်။

“2nd Rose 4 u

.Pink”

ဟူ၍ ...။

သင့်အတွက် ဒုတိယမြောက်နှင်းဆီပါတဲ့ပေါ့လေ။ သူက အောင့်သက်သက်၊ ကြည်လည်းကြည်နူး၊ ဘာ လအော့လ အယ်ဖီလင်မျိုးမှန်းလည်း မသိဘဲနှင့် ပဲပြုတ်တစ်ထုပ်နှင့် နှင်းဆီတစ်ဖွင့်ကို ကိုင်ကာ မော်ဒန်နံနက်ခင်း တစ်ခုကို အမှတ်မထင်ပိုက်ရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သူဟာ သူမနှင့် စကားပြောချင်စိတ် သိပ်ပြင်းပြ
လွန်းသဖြင့် မှတ်သားထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့သေး
သည်။

သို့သော် အဲဒီဘက်က ပြန်လည် ဖြေဆိုသူဟာ
ပန်းရောင် ဆိုသူကို သိလည်းမသိ ရှိလည်းမရှိတဲ့။

သူက အောင်သက်သက်နှင့်ပင် သူမခေါ်သောဖုန်း
တိုပဲ စောင့်ရလေသည်။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်
လာလည်ကြသဖြင့် ဒုတိယနှင်းဆီသည်လည်း အောင်မြင်သွား
ပြန်ပြီဆိုတာ သိရလျှင် တစ်ဖွဲ့လုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကြတော့သည်။

သူ့အခန်းထဲက ပန်းအိုးလေးထဲတွင် ထိုးစိုက်ထား
သော နှင်းဆီနှစ်ပွင့်ရဲ့ ကတ်ပြားတွေမှ လက်ရေးတွေကို သစ်နိုင်
က သေချာလေ့လာ အကဲခတ်ရင်း ...

“လက်ရေးကတော့ ပီရိုတိုကျုပြတ်သားတယ်ကွ၊ လှတယ်
ဆိုတာထက် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ လက်ရေးမျိုး ...

ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းဝင်ရတယ်”

အင်္ဂလိပ်စာဆိုလျှင် အရမ်းမုန်းသော ဒီးဒီးက မျက်
အောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ...

“ဒါတော့ လွန်နေပြီ စုံထောက်ကြီး စံနှိုင်းရဲ့၊ မြင်ရတဲ့
အင်္ဂလိပ်စာလုံးကဖြင့် ဆယ့်လုံးတောင် မပြည့်တတ်ဘူး၊
လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဟာ ... ဘာလျှောက်ပြောရမှာလဲ၊ ငါ သိတာ မင်း
မသိတာ ...

ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ ဆော့ပင်နီနဲ့ ရေးတာတော့
လှပနေတာ ...

ဒါ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့သဘောပေါ့
ဟေ့ကောင် ဒေါ်န၊ ဒီအမျိုးသမီးက Spy တွေ

ဘာတွေများ ဖြစ်နေမလားဟာ၊ မနက်ခင်း စက်ဘီးစီး
အထိတောင် လိုက်သိနေတာမျိုးကျတော့ နည်းနည်းသဘာ
လွန်ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီတော့ မင်းက သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်များ ဆို
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တို့ ဂမ္ဘီရတို့မှာ ဝတ္ထုရေးပေါ့ကွာ”

ဒီးဒီးက အခွင့်သာတုန်း ဝင်ခွပ်သော်လည်း ပြည့်

က မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့လုပ်ငန်း
သိနေသော၊ သူ သွားတတ်မည့် နေရာတွေကို ကြိုသိနေ
သော ဒီမိန်းကလေးကို အကြီးအကျယ် ထူးဆန်း၍ နေ
သည်။

ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား အဖြေက ထွက်မလာ
ခဲ့ချေ။ ဒီလိုနှင့် ညဆယ့်တစ်နာရီစွန်းစွန်းလောက်မှာမှ သူ့ဖုန်း
လေးက မြည်သံထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းပေါ်မှာ ပေါ်နေသော နံပါတ်ဟာလည်း မနက်
က သူ ခေါ်ခဲ့သော နံပါတ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဟင်း ... လူကိုတော်
တော် အရူးလုပ်တဲ့ ဟာမလေး။

“ဟယ်လို”

“မင်္ဂလာညချမ်းနော် ဒေါ်န”

“ကိုယ့်အဖို့တော့ မင်္ဂလာညချမ်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

တစ်ဖက်က အသံသည် ဘာမှလုပ်မထားသူလို
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရွင်ရွင်လန်းလန်းပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်သည်။ တကယ်
တော့ သူသည်လည်းပဲ ပေါ့ပါးရွင်လန်းသင့်ပျံသည်။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကို အသာလေး ကျောသွားတတ်တာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပေ။

“မင်း အခုဆက်တဲ့ဖုန်းကို ကိုယ် ခေါ်တယ်၊ ပန်းရောင် ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့”

သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ကိုယ့်ကို မစုံစမ်းပါနဲ့လား ဒေါန၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

မင်း ပင်ပန်းတာပဲ ရှိမယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက် စွမ်းနေတာမို့လို့လဲ”

သူ့ရဲ့မခံချင် ဘုတောသော လေသံကို သူမထိုက်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရယ်ပါသည်။

“ကိုယ်က မစွမ်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း အရှောင်အတိတ် သိပ်တော်တယ်၊ ကိုယ် မင်းရှေ့ကို ထွက်မလာမချင်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း သိသွားအောင် မလုပ်မချင်၊ မင်း ကိုယ်ကို မသိနိုင်ပါဘူး”

“ဘူး ... ထွတ် ...၊ နေ့စမ်းပါဦး ပန်းရောင်ရဲ့ မင်းက ဘာနည်းတွေများ သုံးနေလို့ ကိုယ့်ထက် အမြဲတမ်း တစ်ကွက်ကျောနေရတာလဲ”

“မပြောပါရစေနဲ့ ဒေါနရယ်၊ ကဲပါ ... မင်းစိတ်တွေ နည်းနည်း Relax ဖြစ်သွားအောင် ကိုယ် ဟာသလေးတွေ ပြောပြမယ်လေ ...

ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး လျှောက်မတွေးပါနဲ့ ဒေါနရယ်၊ အကောင်းဘက်ကနေပြီး ဂုဏ်ယူပြီး တွေးတတ်ခဲ့ရင် မင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာ တောင် ဖြစ်လာမှာပါ ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မင်းကို နှင်းဆီတစ်ပွင့်လေး ပို့ရဖို့အတွက် ဘယ်လောက် ကြိုးစားရသလဲဆိုတာ လေ”

သူမ ပြောမှပင် သူက အင်္ကျီကော်လာတောင် ဆောင်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသေးသည်။ သူမ အပေါ်မှာလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ပြေသွားရပြီဖြစ်သည်။

သူမဟာ တစ်ဖက်သား ကျလောက်အောင်လည်း စကားပြောစွမ်းရည်ရှိသူလည်း ဖြစ်သေးလေသည်။

“ဟင် ... မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းပြောမဲ့ဟာသက ဘာလဲ”

“အင်း ... ရေကူးပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ရေကူးသမားတစ်ယောက်က စင်ပေါ်ကနေ ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ဂါးပတ်ကျွမ်းထိုးပြပြီးမှ ခုန်ချပြတယ်တဲ့၊ သူ့ကို ပရီသတ်ကရော ဒိုင်တွေကရော အကောင်းဆုံး ကျွမ်းသမားဆု ပေးလိုက်ကြတယ်”

“အဲဒါ ဟာသလား”

“မပြီးသေးဘူးလေ၊ အဲဒီမှာ အနောင်ဇာက ကြော်ငြာတယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သတင်းကောင်းနဲ့ သတင်းဆိုးနှစ်ခုကို ကြော်ငြာပါ့မယ်ပေါ့၊ ပထမသတင်းကောင်းကတော့ ဆုရသွားတဲ့လူက အဲဒီ ငါးပတ်ကျွမ်းသမားပါတဲ့၊ သတင်းဆိုးကတော့ သူ ခုန်ချသွားခဲ့တဲ့ကန်က ရေမပြည့်ရသေးပါဘူးတဲ့”

သူက သူမရဲ့ဟာသကို ချက်ချင်းတော့ မရယ်မိသေး

နောက်တော့မှ ရေကူးသမားရဲ့ ဖြစ်ပုံကို မျက်လုံးထဲ မြင်ဆောင်ပုံဖော်ကြည့်ပြီးလျှင် တဟားဟားနှင့် ရယ်မိတော့သည်။

“မင်း ဒါတွေ ဘယ်ကသိတာလဲ”

“စာအုပ်ထဲက ဖတ်ဖူးတာပါ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟာသ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဟာသတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ နောက်ကြိုရင် မင်းကို ပြောပြပါ့မယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းနဲ့ အပြင်မှာ တွေ့ခဲ့ရင်လား”

သူ့ရဲ့ သွေးတိုးစမ်းသော စကားကို သူမက ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်ပါသည်။

“ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းကို အပြင်မှာ တွေ့ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ခုချိန်မှာ ဒါတွေပြောဖို့ စောပါသေးတယ် ဒေါ်နရယ်၊ ဒီအခြေအနေလေးက ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ခုတိုင်းလည်း အဆင်ပြေနေသေးသားပဲ ...”

ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ ရပါတယ်။ မင်း စိတ်ညစ်တဲ့အခါ ပျော်ရွှင်လည်း တာဝန်ယူပါတယ်။

အဲဒီနောက်ဆုံးစကားလေးက သူ့ရင်ကို အထိဆုံးဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူဟာ ချိုမြေ့တသည့် အသံတိုရှင်လေးကို နွေးထွေးရင်းနှီးလို့ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့နေ့စကားပြောရတာကို သူ ပျော်ရွှင်သည်။

နှင်းဆီပွင့်တွေကို စောင့်စားရတာကိုလည်း ရင်နှစ်သည်။ သူမဟာ သူ့အတွက်တော့ လေပြည်တစ်ခုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဆင်ပါသည်။

“မင်းက ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော် ပန်းရောင်”
“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်နည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ လူတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပူပင်သောကတွေကို ကိုယ်လက်မခံဘူး။ အဲဒါလုံးဝမရှိအောင် ကိုယ်နေတယ်”

“အဲဒီလိုနေလို့ ရလား”
“ရတာပေါ့၊ အဲဒါဟာ သိပ်တော့ မခက်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြနိုင်မလား၊ ခင်ရင်ပေါ့”
“အဟား ဟား ... ခင်ပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး ဒေါနရယ်၊ စိတ်ခံစားမှုကို သိပ်ဦးစားမပေးနဲ့၊ ဒါဆို ဘဝမှာ ပျော်စရာတွေပဲ တွေ့လာမယ်”

“ဟင် ... မင်းစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ကိုယ်နားမလည် ...”
“မောင်လေး ငယ်သေးလို့ပါ”

“အောင်မာ ... ကျုပ်အသက် နှစ်ဆယ်မျှ၊ ဘာငယ်ရမှာလဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဆီပင်ရှည်တယ် မဟုတ်လား ပန်းရောင်၊ မညာနဲ့နော်”

သူမက သူ့အပြောကို သဘောကျသည့်အလား သိမ်သိမ် ရယ်မောလို့ နေသေးလေသည်။

“မင်းက PCN က မိန်းကလေးဆီ လှမ်းမေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဆံပင်က တင်ပါးအထိ ရှည်တယ်လေ”
“ဒီနေရာမှာတော့ မင်း တစ်ကွက်ပေါ်သွားပြီပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီအချက်ကို ကိုယ် စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ကို သနားလို့ အတိတ်စိမ်းပေးခဲ့တဲ့ သဘောပါ ...

ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်မျက်မှန်ကို ရွေးလိုက်လဲ၊ မှန်ကရားပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... RayBan ပဲ ယူတာ”

“မညာပါနဲ့ ဒေါ်နအေးရယ်၊ ဘာလို့ ညာချင်နေတာကိုယ်ကို အရိုးသားဆုံး ဆက်ဆံစမ်းပါ ...

ပြီးတော့ မင်းအနေနဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဘဝအတွက် တစ်ခုခုကို ပြင်ဆင်ပါ၊ ဝိုးတုံးလုံးဆီက လက်ချာတွေ ဒီအတိုင်း ယူကြည့်တာတောင် သိလွယ် တတ်လွယ်ပေမယ့် မင်းရဲ့ talent ပါရမီက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ကြီးနေပါတယ် ...

မင်း သေချာကြိုးစားပါလားဟင်”

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... ဘောင်တွေ ကျော်မလာနဲ့ အမိ၊ ပေးထားတာ နှင်းဆီနှစ်ပွင့်တည်း ရှိသေးတယ်၊ ခုနစ်နှစ် ပြည့်မှ အဲဒီစကားတွေ ထပ်ပြော ...

ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခု မေးစရာရှိတယ်၊ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်၊ မဖြေချင်ရင်လည်း လုံးဝမဖြေနဲ့၊ မဖြေရင်တော့ အမှန်အတိုင်းပဲဖြေ”

“နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို အခြောက်ပေးရတာက နှစ်ပေါင်း များစွာအထိ အမှတ်တရဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုကြောင့် ပါ။ ဘယ်တော့မှ နွမ်းမသွားစေချင်လို့လေ ...”

သူက ဘာမှမမေးရသေးပါ။ သို့သော် သူမက သူ့ရင်ထဲက မေးခွန်းကို ကြားထားသည့်အလား မလိမ်မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားပေးကာ ထုံးစံအတိုင်း သူ ဆွံ့အ အငိုက် မိနေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းချလို့ သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပန်းနုရောင်နှင်းဆီလေး နှစ်ပွင့်ကတော့ သူတို့ သခင်မအတွက် မော်ကြားသည့်အလား သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့် ကာ လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစားရသည်။

တတိယနှင်းဆီကို သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မြောက် ခွင့် မပေးတော့ချေ။

“တတိယမြောက်နှင်းဆီ”

ဒီအချိန်မှာတော့ သူ့ရော သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကပါ တတိယမြောက် နှင်းဆီကို အမိဖမ်းဖို့အတွက် လှုပ်ရှားတက်ကြွ လို့ နေကြလေသည်။ သို့သော် တစ်ခုခက်တာက သူမဟာ ဘယ်

သူ့ဘယ်ဝါမှန်းလဲ မသိရ၊ ဒါ့အပြင် ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ အရောက်ပို့ပေးလာမယ် ဆိုတာလည်း မသိရသဖြင့် ဘယ်နားက နာ ဘယ်လိုစောင့်ဖမ်းရမလဲ ဆိုတာ မကြံဆတတ်ကြချေ။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်လည်း မထွက်ဘဲ မနေနိုင်ကြလေ ဆို အပြင်ထွက်တိုင်း မျက်လုံးတွေက ကျိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေ ကြတော့လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် မိန်းကလေး ဆွေဆိုလျှင် ဣန္ဒြေပျက်မတတ်ကို လိုက်ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် ဘယ်နေ့ ပါးကျိန်းကြမလဲတော့ မပြောတတ်ပေ။

သို့သော် အဲဒီတစ်နေ့ကတော့ ထူးဆန်းသည်။ သူ့ ဆံသို့ မနက်ခင်း စောစောစီးစီးပင် သူမထံမှ ဖုန်းဝင်၍ လာခဲ့ သည်။ သူက အိပ်ရာတောင် မနိုးသေး။ ဖုန်းသံကြား၍ ဖွင့်နား ဆောင်လိုက်လျှင် ...

“ဟယ်လို ... မော့နင်း ဒေါ်နအေး။”

ဟူသော ချိုမြလတ်ဆတ်နေသည့် သူမရဲ့ အသံလေး ထို နာပျော်ဖွယ် ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ချက်ချင်းပဲ အိပ်ချင်စိတ်တို့က ပျောက်ရှုလွင့်သွားခဲ့ကာ သတိလည်း ဆွဲပြီးသား ဖြစ်၏။

“မောနင်း ... မောနင်း၊ ပန်းရောင် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... မင်းကို မနက်ခင်းတိုင်း နှိုးတတ်တဲ့ မလေး ရှိလို့လား”

“အဲဒါက မင်း အသိဆုံး နေမှာပါ”

သူက ခပ်အိအိစကားကို ဆိုလိုက်လျှင် သူ့ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်ပါသည်။

“ကိုယ်က မင်းရဲ့ အပေါ်ယံအကန့်တွေကိုပဲ သိတာရင်ထဲက ကဏ္ဍတွေကိုတော့ မသိနိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါကလည်း မင်းသိချင်ရင် အလွယ်လေးပဲ ဖြစ်နေပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်လာ

ပြီးမှ ...

“ကဲ ... ထားပါလေ၊ ကိုယ် အခုဖုန်းဆက်တာ စကားတွေ အကြာကြီးပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအ

ကိုယ့်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ဆိုတာ အချိန်ကာလကို သိရင်တော့ လွယ်မယ်လေ”

“ဘာလဲ ... မင်းက မိစေချင်ပြီပေါ့”

“အဲဒီလို ထင်ရင်တော့ ဒီပွဲမှာ မင်းရုံးဖို့ သေချာနေပြီ ဒေါန၊ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို လျှော့တွက်လိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလူဟာ ရုံးဖို့တစ်ဝက် သေချာနေပြီ”

သူမရဲ့ ရဲရဲတော့က် အပြောအောက်တွင် သူ့လန့်ဖျား ဖျားချင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသေးသည်။

“ဆောရီး ...၊ မင်းကို လျှော့မတွက်ပါဘူး၊ ကဲ ... ပြောပါဦး”

“ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းဆီကို တတိယမြောက်နှင်းဆီ ပို့မယ် ဒေါန”

“ဘယ်လို ... ဒီနေ့ ပို့မှာ ဟုတ်လား၊ သေချာလား”

“သေချာတယ်၊ ဒီထက် သေချာချင်ရင်တော့ အိတ်ကပ်ပါတဲ့ စပို့ရှပ်မျိုး ဝတ်ခဲ့ပါ၊ မင်းရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲကို နှင်းဆီတစ်ပွင့် ထည့်ပေးမလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

သူက ဖုန်းကို အိပ်လျက်သာ ပြောရင်းမှနေ၍ ခုတင်ပေါ်မှလူးလဲထကာ ဟားခနဲအော်ဟစ်ရေရွတ်မိသည်။ သူမ ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုက တစ်ဆိတ် ရဲတင်းပြင်းထန်လွန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ပန်းရောင်၊ အဲဒီလို မင်း လုပ်နိုင်လို့လား”

“ဒါကတော့ ဒီနေ့အဖို့ အဖြေသိရမှာပဲ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ နှင်းဆီပို့မယ်ဆိုတာ မင်း မသိရဘဲ စောင့် ဖမ်းရတာဟာ မင်းအတွက်လည်း ရဲယံဒီမဖြစ်သလို ကိုယ့် အတွက်လည်း အိမ်ရှင်နယ်လ် နည်းနေသလိုပဲ ...

ပြီးတော့ ... ကိုယ်က မင်းကို အစစအရာရာ သိ ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ပေါ်မှာ မတရားရား၊ မညီမျှရာလည်း ကျနေသလိုပဲ ...

အခုလိုဆိုတော့ ညီမျှပါတယ်နော်”

“ပန်းရောင် ... မင်း တကယ်ပဲ ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲကို နှင်းဆီ ထည့်ပေးမယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဒီနေ့ပဲ ဒေါန၊ လုံးဝမပေါ့ဆနဲ့၊ ဘိုင့်ဘိုင့် ... ဝှတ်လဒ်”

သူမက ခပ်မြူးမြူး နှုတ်ဆက်ကာ သတိပေးသလို တောင် မှာကြားလျက် ဖုန်းချသွားတော့သည်။ သူ့မှာသာ ဂူကြီး ဝိုင်ဝိုင်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာကာ အောင်ပင် မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ဆရာကြီးပြည်ဖြိုးထံ ဖုန်းနှိပ်၊ တိုင်ပင်၊ တခြားကောင်တွေနှင့် အမြန်ဆုံး စုစည်းကာ တတိယ နှင်းဆီအတွက် ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းလက်ငင်း တပ် ဆင်ကြတော့လေသည်။

ဒီအကြံကို စတင်ပေးသူမှာ ဆရာကြီးပြည့်ဖိုးဝဲ ဖြစ်သည်။ သူက ဆိုသည်မှာ ...

“မင်း သူ့ကို အမိဖမ်းချင်ရင်တော့ ဒီနည်းက သူ့အတွက် အခက်ဆုံး ဖြစ်မှာပဲကွ၊ ဒီနေ့အဖို့ မင်း ဘယ်မှမထွက်နဲ့၊ အိမ်ထဲမှာပဲနေ ...

ဒါဆို မင်း အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲ နှင်းဆီပန်း ထည့် ပေးဖို့ရာ သူ ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက တစ်ချက် တွေဝေသွားလျှင် ဒီးဒီးက သူ့ကို ချမ်းချင်းတိုက်ကာ ...

“ဒီကောင်က အမိဖမ်းချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်ကွ၊ ကေန္တ မဗျတ္တဆက်သတော်မူတဲ့ ပန်းတွေကို မလွတ်ချင်တော့ဘူး နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်း ငြိနေပြီလားကွ ... ဟမ်”

သူက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါးယမ်းလိုက်ရင်း

“မငြိပါဘူးကွာ၊ ဒါဆို ဒီနေ့အဖို့ ငါက ဒီမှာပဲနေပြီး သူ့ ကို စောင့်ဖမ်းရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ လွယ်ပျံ့မလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ အဲဒါ မင်းအပိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရောင်ဆိုသူရဲ့အပိုင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ကဲ ... ဒါတွေ စဉ်း စားမနေနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ညနေအထိ မင်းရဲ့အိမ်မှာ ငါတို့နေ မယ်၊ စောင့်ပေးမယ် ...

ဒီကြားထဲမှာ သဒ္ဒါရိုစံ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဆိုရင်တော့
အဲဒီ ပန်းရောင်ကို ငါတို့ပါ ဦးညွတ်သင့်ပြီပေါ့ကွာ”

ပြည့်ဖြိုးရဲ့ စကားအဆုံးတွင် အားလုံးက စိတ်ထူး
ရှားရိပ်တွေဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ သွားလေသည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား
သည်။

သူမရဲ့ အရိပ်အယောင်ကား ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ ဒီ
ကပျင်းလာဟန်ဖြင့် ပျင်းကြောဆွဲလျက်မှ ...

“ဝါး ... ပျင်းလာပြီကွာ၊ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်
တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ...

စိတ်လျှော့လိုက်တော့၊ မင်း ပန်းရောင် လာမှာမဟုတ်
တော့ဘူး”

ဒီးဒီးက ဘာရယ်မဟုတ် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်
တာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့နားထဲတွင် “မင်း ပန်းရောင်” ဟု
စကားလေးက ချိုမြိန်စွာ ဖြတ်စီးသွားစေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါ်နက်ကျွတ်က နံနက်စာစားဖို့
လာခေါ်လျှင် သူကတောင် ဘာမှမပြောသေး၊ သူငယ်ချင်းတွေက
အသီးသီးရှုံ့မဲ့ကြလျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းရဲ့အမုန်းစာရင်း နံပါတ်(၄)ကြီးကွ၊
ငါတို့ကတော့ မစားဘူးနော်”

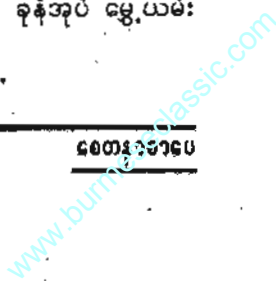
“နေပါဦးကွာ၊ ငါ မေးကြည့်ပေးပါဦးမယ်၊ ဒေါ်နက်ကျွတ်
ဘာဟင်းတွေ ချက်တာလဲ”

“ငါးဟင်း၊ ပဲချဉ်ဟင်း၊ ဆလပ်ရွက်သုပ်”

“အာ ... တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မစားတော့ဘူး၊
ဟေ့ကောင်တွေ ဘာစားမလဲ၊ အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု သွားစား
ရအောင်”

“ဟာ ... မင်းရဲ့နှင်းဆီနဲ့ လွဲသွားဦးမယ်”

သူ့ထက်ပင် ခံစားနေသော သူငယ်ချင်းတွေကို
သူက ရုတ်တရက် ချစ်လာစိတ်ဖြင့် ဝန်းခနဲ ခုန်အုပ် မွေ့ယမ်း
တာ အားရအောင် လူးလိမ့်ဆော့ကြပြီးမှ ...

“သင့်ခံယူကွာ၊ မင်းတို့လည်း ငါနဲ့အတူ လိုက်ပါခံစားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နှင်းဆီနဲ့ လွဲမှာတော့ ချစ်ပါနဲ့ကွာ ...

သူက အဲဒီလို အလွယ်တကူ ပါဆယ်နဲ့ပို့တဲ့ အထူးဇနီး မရှိပါဘူး ...

ပြီးတော့ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲကိုတောင် ထည့်ပေးခဲ့ပြောတာပဲ၊ လာပါ၊ အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု သွားစားကြအောင် ...

ဘာစားကြမလဲ”

“တခြား ဟဲဗီးတွေလည်း မစားချင်တော့ဘူးကွာ၊ သိပြီ ... လှည်းတန်းက ဒေါ်ဥထမင်းသုပ်ပဲ သွားစားကြအောင်”

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ အဲဒီအကြံ သဘောတူတယ်၊ ပြီးငါတို့တစ်တွေ ဘတ်စ်နဲ့ပဲ သွားရအောင်၊ ဒီအချိန်က ကားတွေချောင်မှချောင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါလည်း အရသာတစ်မျိုးပဲ၊ ဘတ်စ်မစီးရတာကြာပြီ၊ မင်းတို့အိမ်နဲ့ဆို ခဏပဲ စီးရမှာ၊ လာ ... လစ်မယ် ...

ကားနဲ့ဆိုရင်တောင် ဟိုရောက်ရင် ပါကင်ရှာဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေဦးမယ်”

သူငယ်ချင်း အားလုံးက စိတ်တူကိုယ်တူ သဘောတူညီချက်ရသွားလျှင် လေးယောက်သား ဘတ်စ်ကားစီးရန်အတွက် လမ်းမကြီးထဲသို့ စကားပြောရင်း ဆိုရင်း ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းဘေးမှာ ဒီလို လမ်းမလျှောက်ရတာ ကြာပြီမို့ အားလုံးဟာ တစ်မျိုးဆန်းသစ် လွတ်လပ်လျက် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း လျှောက်လာကြကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိချေ။ အဲဒီလိုပဲ ဘတ်စ်ပေါ် ရောက်တော့လည်း တဟီးဟီး တဟားဟား နှင့် မျက်လုံးထဲ တွေ့သမျှ ဟာသလုပ်လျက် ရှိကြသည်။

ဒီကြားထဲ ဒီးဒီးက အကြွေမပါသဖြင့် စပယ်ယာ နှင့် စကားများသေးတာကိုလည်း ဖျန်ရဖြေရ။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ

www.burmeseclassic.com

ဒီးဒီးရဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းက မြည်လာလျှင် ကားပေါ်ကလူတွေက ဒီးဒီးကို အတင်းတုတ်ကြတော့သည်။

ဒါကို ပြည့်ဖြိုးနှင့် သစ်နိုင်က ခွဲ ခစ်တွေ ဖြစ်ကာ သဘောတွေ ကျနေတော့သည်။

သူကရော ဘာထူးလဲ။ ဒီးဒီး ခမျာ ဖုန်းမပြောချင် သော်ငြားလည်း ကောင်မလေးထံကဖုန်းမို့ မပြော၍ကလည်း မဖြစ်၊ ပြောပြန်တော့လည်း ဘတ်စ်ပေါ်မှာမို့ သိပ်ဖိလင်မလာ အတော် ကမောက်ကမနိုင်နေတာကို သူတို့က ဝမ်းသာလုံးတွေ ဆိုနေကြလေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘတ်စ်ကားက မှတ်တိုင်မှာ ရပ်လျှင် ဘယ်က တောသားတွေမှန်း မသိချေ။ အထုပ်အတိုက် တစ်ပြုံတစ်မနှင့် တက်လာကြကာ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါ ဖြစ်တော့ သည်။

“နောင်ကြီး ... ဒီအိပ်ရာလိပ်လေး ခဏကိုင်ပေးထားစေ ပါဗျ”

“အာ ... အင်း ... အင်း”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဒီမှာက အစစအရာရာ မတရားဈေးကြီး တော့ အကုန်သယ်လာရတာခင်ဗျာ၊ ခဏလေးနော်၊ တုအောင်ပဲ ...

ဟေ့ကောင် ... ခွေးနီ၊ မင့်အထုပ်ကို ဟိုတရုတ် လက်ထဲ ခဏပေးထားလိုက်ပါလား။”

ထိုတောသားက သူတင် သူများကို ခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ ဖုန်းပြောနေသော ဒီးဒီးကိုပါ ချွန်လွှတ်သေးလေသည်။ သူက ဒီးဒီးရဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားသော မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ချင်လှသော်လည်း ပွေ့ပိုက်ထားသော အထုပ်များပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ခံထားရသော အိပ်ရာလိပ်ကြီးကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရချေ။

“ဟေ့ ... ကိုတရုတ်၊ ခင်ဗျား ရေဒီယိုလေးကို ခဏချပြီး ကျုပ်ညီရဲ့ခြင်းလေး ခဏလောက် ဆွဲပေးပါဗျ”

ဒီးဒီးထံမှ ဖုန်းကို ဆောင်ကြီး အောင်ကြီး ပိတ်ချ ဆိုက်သံကြီး ကြားရပြီးနောက်မှာတော့ ...

www.burmeseclassic.com

“ထန်းသီး ... မင်း လွန်နေပြီနော်၊ ငါတို့က မင်းတို့ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ မြို့ကြီးသားတွေ လူမှုရေး ခေါင်းပါးလိုက်တာဗျာ၊ ဒါလေး အကူအညီ တောင်းတဲ့ဟာကို”

“မင်း အကူအညီ တောင်းတာလည်း ကြည့်ဦး၊ မနည်းမနော ကိုင်ခိုင်းထားတာ၊ ဒီလောက်များနေရင် တက္ကစီ ငှားစီးပါလား”

“ဟာဗျာ ... ဘာလို့ စီးရမှာလဲ၊ ရော့ပါဗျာ၊ ခဏလေးပါ”

“မကိုင်ဘူးကွာ၊ မကိုင်ဘူးဆို မကိုင်ဘူးပဲ၊ ကျွတ် အာရုံနောက်လိုက်တာ၊ မြွေတွေနဲ့ လာတွေ့နေတယ်”

“ဟာဗျာ ... ကြံကြီးစည်ရာ တရုတ်ရာ၊ ကျုပ်တို့က လူစစ်စစ်တွေဗျ၊ မြွေတွေ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်ရွာမှာတော့ လူကနေ ကျားဘဝပြောင်းတဲ့ သမန်ကျားဆိုတာတော့ ရှိတယ်”

ထိုတောသားက အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အော်ပြောနေလျှင် ကားတစ်ကားလုံးက လူတွေက ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာကြသည်ဟု (သူ့ ထင်သည်)။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့နောက်က နန်းကလေးတွေထဲမှ ကျိတ်ရွှါရယ်သံတချို့ ကြားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“လှည်းတန်း ပါလား၊ လှည်းတန်း ရှေ့ထွက်ထားမယ်နော်”

စပယ်ယာရဲ့ အော်သံအဆိုးမှာတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ဆွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ပါတယ် ... ပါတယ်ဟု အော်ကာ ရှေ့တိုးနေကြသော ပြည့်ဖြိုးတို့အသံတွေကိုလည်း ကြားရသည်။

သူကလည်း အဲဒီတော့မှ လက်ထဲက အထုပ်အပိုး ဆွေကို ပိုင်ရှင်ထံ လွှဲပြောင်းပေးဖို့ သတိရကာ ...

“ဟေ့လူ ... ယူတော့ ... ယူတော့၊ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ယူတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းတော့မှာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ကားက မှတ်တိုင်၌ ရပ်ဖို့အတွက် အရှိန်လျှော့နေပြီဖြစ်သည်။ လူတွေက တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက် စီ ရှေ့နားသို့ တိုးထွက်နေကြပြီ။ သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်အပိုးတွေကို ကိုရွှေတောသားက ခုထိ မယူသေး။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ ရဖူးနေသလိုထိ ရှိခဲ့သော မွေးရနံ့တစ်မျိုးက ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုမွေးရနံ့ကို သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရဖူးသည်။ သို့သော် ဘယ်ကမှန် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရချေ။

မွေးရနံ့ဟာ သူ့ထံပါးမှာ နီးကပ်စွာ တည်ရှိသွား ဖြီးနောက် ...

“နှင်းဆီ ပေးခဲ့ပြီ”

အဲဒီအသံသည် အပြင်က စကားပြောသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ လျှာဖျားလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသွားသောအသံ ဖြစ်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကျောအချဉ်တွေကို တောင့်တင်းသွားစေသည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု ထည့်ပေးသွားမှန်းလည်း သူ့သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်။ မသိချေ။

သူဟာ ပထမတော့ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ရွှေတောသားထံ အထုပ်အပိုးတွေ စုပုံထည့်ပေးပစ်ခဲ့ကာ ပါးစပ်မှလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို လောဆော်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ပေးသွားပြီ၊ ရှာ ... ရှာ ... ဆံပင် အရှည်ကြီး”

အဟုတ်ကိုပင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်က ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပြည့်ဖြိုးနှင့် သစ်နိုင်သည် ဘာတစ်ပေါ်မှ အရင်ခုန်ဆင်းသွားကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ခုတ်ရှာကြသည်။ အဲဒီမှာ ပြည့်ဖြိုး မြင်လိုက်ရသည်ကား ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ကောင်မလေးကို တက္ကစိတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သူက အပြေး ပြေးသွားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မမီတော့။ တက္ကစိက မောင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ပို၍ခံပြင်းစရာ အကောင်းဆုံးမှာ ကားနောက်ခန်းထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာကာ တာ့တာပြသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပြည့်ဖြိုးသည် ပြေးရင်းမှ ဟင်းခနဲရပ်ကာ မချင့်မရဲနှင့် လေထဲကိုတောင် ခြေတစ်ချက် ကန်မိသေးလေသည်။ အနောက်မှ အမောတကော ပြေးလိုက်လာကြသော ဒေါန၊ ဒီးဒီးနှင့် သစ်နိုင်တို့က ...

“ဟေ့ကောင် ... မိလား၊ တွေ့လိုက်လား။”

“မမိပါဘူးကွာ၊ နောက်ပိုင်းပဲ မြင်လိုက်တာ၊ ဂျင်း(နံ)နဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

သူ့ကို ပြည့်ဖြိုးက မေးဆတ်၍ မေးလျှင် သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲတွင် တကယ်ကို သူမ ထည့်ပေးသွားခဲ့သော ပန်းနုရောင် နှင်းဆီဖူးလေးက ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေသလိုပဲ ဖြစ်သည်။

“တောက် ... အနားမှာ ကပ်ရိုနေတာတောင် မသိရဘူးတဲ့ ကွာ၊ နာစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

သစ်နိုင်က မချင့်မရဲ ဖြစ်ဟန်နှင့်ဆိုလျှင် ဒီးဒီးက ပါ ဝင်ရောက်၍ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်ဖြင့် ...

“အဲ့ဒါ ဟို ထန်းသီး ဇယားဝင်ရုပ်လိုကွာ၊ ဟိုကလေးမကတော့ ဘယ်လောက်များ ဟားနေမလဲ မသိဘူး၊ ငါတို့ကို ငဒုတွေ ဆိုပြီးတော့လေ”

သူက ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တွေ့နေတတ်ဆိတ်နေလျှင် ပြည့်ဖြိုးက သူ့ပခုံးကို အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ်လျက် ...

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ၊ နောက်ထပ် လေးခါတောင်ကျန်နေသေးတာပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာပါပြီ”

“ဘာနီးလာတာလဲ၊ ရုံးဖို့ကိုလား၊ ဒီခိုင်နာသင်တန်း တက်ဖို့ကိုလား။”

ဒီးဒီးက ခနဲလျှင် သူက ဘာမှပြန်မချေပနိုင်။ ပြည့်ဖြိုးကသာ သူ့ဘက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အဖို့က အရုံးကိုမရှိဘူးကွာ၊ မင်းတို့တောင် ဒီလို ရင်ခုန်ရတဲ့ကိစ္စမျိုး ရှိလို့လား ...”

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ငါတို့အားလုံးနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တယ်နော်၊ ငါတို့ရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာတောင် လှုပ်ရှား

သွားတာကို ငါတို့က ဘာမှမသိလိုက်ရဘူးဆိုရင် ငါတို့မိ
ည့်ရာကျတယ် ...

သူက ငါတို့ကိုပါ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ စိန်ခေါ်
သွားခဲ့တာပဲ”

“အေးကွာ ... နောက်တစ်ခါတော့ ရအောင်ကို ဖမ်းဖြ
မယ်၊ ကိုယ့်အနားနားကို ရောက်လာရဲ့သားနဲ့ မသိတာ
မမိတာတော့ တော်တော် အသည်းနာစရာ ကောင်းပါဟာ”

သူတို့လေးယောက်သားဟာ ပဲလက်ဖောင်းပေါ်
အသီးသီး လျှောက်လာကြရင်း သူမအကြောင်းကို တဖွဖွနှင့်
ပြော၍မဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။ ထမင်းသုပ်စားရင်းနဲ့လည်း အ
ပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကို ထမင်း
သုပ်နှစ်ပွဲစီ ကုန်သွားအောင်အထိ အားပေးဖြစ်ကြသည်။

အမြန်တော့ လေးယောက်သားဟာ ဗိုက်လေးလာ
ကြပြီဖြစ်သဖြင့် တက္ကစိဌားစီး၍ပဲ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တက္ကစိဌား
တာကိုလည်း အရသာတစ်ခုလို ဖြစ်နေကာ သူတို့လေးယောက်နဲ့
အသံတွေဟာ ကားထဲမှာ ကြွက်ကြွက်ညံ့နေသည်။

အိမ်ရောက်တာနှင့် သူတို့ကို အပနားက မျှော်လင့်
သော မျက်လုံးများဖြင့် ဆီးကြို၍ နေသည်။

“ဟဲရေ ... ကောင်လေး၊ ပြန်လာပြီနော်၊ ဒီမှာ စာတစ်
စောင်လေ ရောက်နေတယ်”

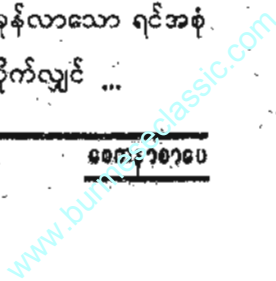
“ဘာစာလဲ အပနား”

သူက အပနား လှမ်းပေးသောစာကို လှမ်းယူလိုက်
ရင်း မေးလိုက်သည်။ စာအိတ်သည် လေယာဉ်စာအိတ်အရည်
ကြီးဖြစ်လျက် လိပ်စာ၊ တံဆိပ်ခေါင်း ဘာမှမပါ၊ ရိုးရိုးပလိန်း
တစ်ခုသာပင်။

“အပနား သူ့ကို မသိဘူးနော်၊ ချောချောလေးပဲ၊ ဒေါ်နအေး
လာရင် ပေးလိုက်၊ ဒါပဲ ပြောသွားဒယ်”

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ဖွင့်၊ မြန်မြန်ဖောက်”

သူနည်းတူ ပြည့်ဖြိုးက တက်ကြွလှုပ်ရှားသော
သဏ္ဍာန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိသည့်အလား အမြန်လောဆော်
လေသည်။ သူကလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ခုန်လာသော ရင်အစုံ
ဖြင့် စာအိတ်ကို ကမန်းကတန်း ဖောက်လိုက်လျှင် ...

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း”

“ဟင် ... ဒါ ဘယ်တုန်းက ရိုက်သွားတာပါလိမ့်”

“မိုက်တီးရဲ့ ရိုက်ချက်ထက်တောင် ပြင်းပါလားကွ၊

ဟူး ဟူး ... အမေရေ သားတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီဗျာ”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဝိုင်း၍ အံ့သြအော်ဟစ်

လောက်အောင်ပင် စာအိတ်ထဲမှ ထွက်လာတာက ဓာတ်ပုံတစ်

ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံက တခြားပုံမဟုတ်ချေ။ ဒေါ်ဥထမင်းသုပ်

တွင် သူတို့လေးယောက်သား တဖြနစ်ဖြဲ စားနေပုံကို ပိုလာရီ

ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးထားသောပုံ ဖြစ်လေသည်။

“မှန်းစမ်း ... ဓာတ်ပုံနောက်မှာတောင် စာရေးထား

တယ်၊ ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပုံအ

ဘူတာကြီးနား၌ ဘုတ်ထောင်ရန်တဲ့၊ ဟား ... ငါတို့ကို

ရေလည်နှာနေပြီကွ”

ဒီးဒီးက မကျေမချမ်းသံကြီးနှင့် ဆိုလျှင် သူ

အောင့်သက်သက်နှင့် ပြုံးရသေးသည်။ တကယ်ကိုပဲ ဓာတ်ပုံ

သဘာဝအတိုင်း လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ယူထားသဖြင့် လေးယောက်

သားဟာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်ဖြစ်သောရုပ်တွေ မရှိ။

ပါးစပ်ကိုဖြိုကာ ထမင်းလုတ် ထည့်နေသောသူ၊

အမဲခြောက်ကြော်ကို အပီကိုင်ဆွဲနေသောသူ၊ ထမင်းဝါးနေသော

သူ၊ နှုတ်ခမ်းကြီးစုကာ ရေနေ့ကြမ်းကို မှုတ်သောက်နေသောသူ

စသဖြင့် တစ်ယောက်မှ အချိုးမကျကြပေ။

“အပနား ... ဒီဟာကို ဘယ်သူလာပေးတာလဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲနော်၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးပဲ၊

လာပေးသွားတယ်”

သူက ရင်တောင်တစ်ချက်ခုန်သွားရသည်။ ပန်းရောင်

ဟာ ဒီခြံနားအထိကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ

က သူ့အနားသို့ နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း

သူက အခုထိ သူမရဲ့ အရိပ်ယောင်လေးကိုမှ မမြင်ရသေးတာက

တော့ သူ ညံ့၍ပဲလားတော့ မသိပါ။

“ကြည့်စမ်း ... အိမ်အထိတော့င် ရောက်လာခဲ့ပြီ”

“အပနား ... သူက ချောလား၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ချောတယ်၊ ချောတယ်၊ အသားဖြူဖြူနော်၊ ဆံပင်နော် အရမ်းကောင်းတယ်”

“ဘာဝတ်လာလဲ အပနား၊ အဝတ်အစား ... အဝတ်အစားကို မေးတာ”

သူမကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသော ပြည့်ဖြိုးထ အမောတကောမေးလျှင် အပနားက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

“အဝတ်အစားနော်၊ အပနား သိပ်မမြင်လိုက်ရဘူး၊ သူ့ထဲကားနဲ့လာတာ၊ ဟွန်းတီးပြီး လှမ်းခေါ်လို့ အပနားထဲ ထွက်ယူရတာ ...

ဒါပဲ ... မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ တယ်တယ်နော် ...”

ကောင်ကလေး ရည်းစားလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရပြီ ... ရပြီ ... သွားတော့”

အပနားက ထွက်ခွာသွားလျှင် သူတို့လေးယောက် သားဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အသီးသီးပဲ ပခုံးတွေ ဖြိုင်တူတွန့်မိကြတော့လေသည်။ ဘယ်လိုလဲ၊ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး ဟူသည့် သဘောကို အားလုံးက ဆောင်သည်။

သူသည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားခဲ့သော ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံနှင့် တတိယမြောက်နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကာ ပန်းရောင်ဆိုသော သူမကို အလွန်အမင်း တောင့်တ တွေ့ချင်၍ လာသည်မှာ ဟိုးနှလုံးသားထဲကပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး ... အသံလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ညဆယ့်တစ်နာရီကို သူ အခု ရောက်ချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။

စောင့်စားရသော အချိန်တွေဟာ ပိုလို့ပင် ကြာမြင့်
 နေတတ်သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူဟာ ညဆယ်တစ်နာရီ
 ထိုးဖို့ အချိန်တွေကို ဖင်တကြွကြွ ဂနာမငြိမ်ဘဲ စောင့်စားရလေသည်။
 သူ့ထံမှာရှိနေသော သူမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို
 ဆက်သွယ်လျှင်လည်း သူမနှင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဟု

ဘာကို သိနေလေရာ သူဟာ သူမ ဆက်သွယ်လာမည့် အချိန်
 ကိုပဲ အသည်းအသန် စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး မှောက်လဲ့ကာ လက်
 ဆွန်းကိုပဲ မမှိတ်မသုန် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော
 ဒီအချိန်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်ကများ မြင်သွား
 ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိချေ။

ဖိုတိုစတန်းတစ်ခုနှင့် ထောင်ထားသော သူတို့လေး
 ဆက်သားရဲ့ ဓာတ်ပုံရယ်၊ ဘေးက ဖန်ပန်းအိုးရှည်ရှည်လေး
 စိုက်ထူထားသော နှင်းဆီသုံးပွင့်ရယ်ကို ကြည့်လျက် သူ
 တို့တွင် အမည်မတပ်နိုင်သော ခံစားချက်တို့ဖြင့် ငြိမ်သက်
 ဆီတိနေရ၏။

“တိ တိ တိ ... တိ တိ တိ ... တိ တိ တိ”

အဲဒီ ဖုန်းမြည်သံလေး ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့နှလုံး
 ဒီတိခနဲ ခုန်သွားကာ ကြည်ကြည်နူးနူးလည်း ပြုံးလိုက်
 သည်။ ဖုန်းကို တော်တော်နဲ့ ဖွင့်မကိုင်သေးဘဲ ဖုန်းမြည်သံ
 သောရှိစွာ နားထောင်နေလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ဖုန်းဖွင့်ကာ သူကပဲ အရင်စတင်နှုတ်
လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... မင်္ဂလာညချမ်းပါ ပန်းရောင်”

“ကိုယ်မှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ”

တစ်ဖက်က အသံက ရွှင်လန်းစွာ ပြန်နောက်
အသံ ဖြစ်လေသည်။ သူဟာ အဲဒီအသံလေးကို ကြားရခို
ဘာကြောင့်များ ပြီးပြည့်စုံမှု တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွား
တော့ မသိပါ။

“သိတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ ဖုန်းဆက်မဲ့သူဆိုလို့ မင်းထံ
လေ”

“ပိုးတုံးလုံးကရော မဆက်ဘူးလား”

“ပန်းရောင် ... မင်း သိတာတွေ အရမ်းများနေပြီ
ကိုယ့်အိမ်ကိုတောင် မင်းက သိနေတယ်ဆိုတော့ သိ
မလွယ်တော့ဘူး”

သူမထံမှ ချီလွင်သော ရယ်သံတစ်ခု ထွက်
လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်နု၊ မင်းဆီမှာ ကိုယ့်နှင်းဆီတွေ သုံးပွင့်
တောင် ရောက်သွားပြီပြန်နော်”

သူက အောင်သက်သက်နှင့် ငြိမ်သက်နေရ၏။

နေတော့မှ ...

“ပန်းရောင် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲကို
ပန်းထည့်ပေးခဲ့တာ တကယ်ပဲ မင်းလား”

“မင်းက မယုံဘူးလား၊ ကိုယ့်အသံကို မမှတ်မိဘူးလား၊
ပြီးတော့ ပန်းရနံ့ကိုရော မရဘူးလား”

“ပန်းရဲ့ရနံ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းက အနံ့မှမရှိတာ၊ မင်း
ရေမွှေးဖျန်းပေးထားတာ မဟုတ်လား”

သူ့ရဲ့ စုကောက်ကောက်လေသံကို သူမက တသော

သာ ရယ်မောကာ နေလေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိပါ။
အယ်သံလေးဟာ သူ့ကို တစ်မျိုးဖမ်းစား ဆွဲဆောင်ထားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ခုံမင်နှစ်သက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ရပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာရေမွေးလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဲဒါ ကိုယ်သုံးတဲ့ ရေမွေးလေး တော့ မင်းကို ပြောမပြချင်ဘူး”

“ပြောမပြလည်း နေပေါ့၊ အဲဒီ ရေမွေးလောက်က စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကိုသာ ဘယ်သူလဲလို့ မစုံစမ်းနိုင်တာ မဟုတ်လား”

“ပန်းရောင် ... မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းကို ကိုယ် အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...”

မင်း ကိုယ့်ကို အရူးလုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဒီလူကို အရူးမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းကို ကိုယ် ကြိုပြောခဲ့တာပဲ ဒေါနရယ်၊ မင်းမှ သတိမထားမိတာ”

ဒါနဲ့ မင်းဘို့က ဘာလို့အိမ်မှာ ထမင်းမစားရတာလဲ”

“မစားချင်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်ကဟင်းက ငါးအဖြူထည့်ချက်လေ”

“ဘယ်လို ! ငါးအဖြူထည့်ချက်၊ ဟုတ်လား”

သူမက တကယ်ကြီး အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးလျှင် သူ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားရသည်။ သူမကို အံ့ဩအောင်လုပ်နိုင်သည့်အတွက် နည်းနည်းတော့ ဘဝင်မြင့်ရသည်လေ။

“ဘယ်လို ငါးအဖြူထည့်ချက်လဲ၊ ကိုရိုးယားစတိုင်လ်ဟင်းလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမကို သူက ပြန်ဟားရသော အလှည့် ဖြစ်သည်။ သူ ရယ်တာကိုလည်း သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ပဲ စောင့်ဆိုင်းနေဟန် တူပါသည်။ ရယ်ခွင့်ရတုန်းလေး ရယ်ချင်သလောက်သာ ရယ်ပါစေတော့ ဟူ၍များ သဘောထား သလားတော့ မသိချေ။

သူကတော့ သုံးမိနစ်ထက်တောင် ပိုမရယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုယ်တို့အိမ်က ဟင်းတွေက တစ်မျိုးဆန်းသစ်တယ် ပန်းရောင်ရဲ့၊ တစ်နေ့လောက် မင်းကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးရဦးမယ် ...”

အညိုကြော်တို့၊ ဝက်ဂျယ်လီနပ်တို့၊ ကြက်တစ်သျှုဟင်းတို့၊ ငါးအဖြူထည်ချက်တို့ ... ဟား ဟား ဟား”

သူက ပြောရင်းမှ ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျပြီး ရယ်နေလျှင် ဒီတစ်ခါတော့ သူမကပါ ဝင်ရယ်နေတော့သည်။ အဲဒီ ရယ်သံလေးကို နှစ်သက်စွာဖြင့် ရှင်းလင်းပြလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ကိုယ်တို့အိမ်က လေဒီကြီးနှစ်ပါး သုံးဆောင်တဲ့ ဟင်းတွေပါကွာ၊ ကိုယ်တို့အိမ်က Cook က ဒေါ်နက်ကျွတ် တဲ့၊ သူက အစိမ်းကြော် ကြော်ရင် အစိမ်းလွန်ပြီး အညို ရောင် ပြောင်းသွားတာလေ ...

ဝက်ဂျယ်လီနပ် ဆိုတာကလည်း ဝက်သားချက်ရင် လျှာပေါ်တင်လိုက်တာနဲ့ ဂျယ်လီလို တုန်အိပျောစိနေအောင် ချက်လို့၊ ကြက်သားဟင်းချက်ရင်လည်း တစ်သျှုးလောက် ပျော့နေအောင် ချက်တာ ...

ငါးအဖြူထည်ချက် ဆိုတာတော့ တွေးကြည့်တော့ ပေါ့ကွာ၊ ဟင်းတွေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်တွေ၊ ဆားကပေါ့သေး၊ ဆိကမပါဘူး ...

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမုန်းစာရင်းမှာ အဲဒီဟင်းတွေ က နံပါတ်(၄)ပေါ့၊ ဒီနေ့ချက်တဲ့ ငါးအဖြူထည်ချက်ဆို ရင် အမုန်းဆုံး ပေးဗရိတ်ပဲ”

သူမက သူ့ရဲ့အပြောအဆုံးတွင် “ဪ” တစ်လုံး အံ့သြပေးရှာပါသည်။ သူက အဲဒီအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်း ကာ ...

“ပန်းရောင်”

“ဟင်”

အဲဒီ“ဟင်”ထူးသံဟာ ဟမ်နဲ့ ဟင် ကြားက ထူးသံ ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ထူးသံဖြစ်၍ အတိအကျ ပြောပြ၍ မရပါ။

အဲဒီထူးသံလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် အမည်မတပ် နေသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြတ်ပြေး၍ သွားပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ် တွေ့ချင်တယ်”

“ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်ပါနဲ့ ဒေါ်န”

www.burmeseclassic.com

သူမအသံက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အလား တိကျပြတ်သားလို့ နေသဖြင့် သူ နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည် ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ သူမနှင့် စကားပြောရသည်မှာ ဦးတည်ချက် မဲ့နေသလို မခံစားရ။ ပြီးတော့ သက်သက်မဲ့ ဇာတ်လမ်းထွင်ချင်သော လေသံမျိုးလည်းမဟုတ်။

ဒါဖြင့် သူမ ဘာကို အတည်အတံ့ ရည်ရွယ်နေခဲ့ပါသလဲ။

“ပန်းရောင် ... မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒက ဘာလဲ။ အဲဒါ ဖြစ်ရင် ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်ပတ်သက်လို့ နေဘူးလားဟင်”

“ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒက မင်းကို ပညာတစ်ခုခု လေ့လာလိုက်စားပြီး ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ ဒေါန ...

မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မင်းနဲ့ အပြင်မှာ ဆုံတွေ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်သက်လုံး မင်း အလိုရှိသမျှ အကြံတွေကို ပေးရင်း ထာဝရမိတ်ဆွေဖြစ်လို့ ရပါတယ်”

မဟုတ်ဘူး ပန်းရောင်။ ကိုယ်က အဲဒီလောက်နဲ့ ရပ်တန့်မထားချင်ခဲ့ဘူး။ ချိုမြိန်လတ်ဆတ်တဲ့ အသံရှုရှုလေးရဲ့ နောက်ကွယ်က စိတ်လှုပ်ရှားစရာ နှင်းဆီတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို အရမ်းမြင်ဖူးချင်တယ်။

သူက အဲဒီစကားတွေကို ရင်ထဲက ပြောနေသော်လည်း သူမက ကြားသွားသည့်အလား ...

“ကိုယ်က အပြင်မှာတွေ့လည်း သိပ်ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါပဲ”

“ဒါက မင်း အပြောကို အမိရဲ့”

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ သယ်ရင်းရဲ့”

သူမရဲ့ သယ်ရင်း ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်လေးက သူ့စိတ်တွေကို ကြည်လင်လတ်ဆတ်လို့ သွားစေသည်။ သူမဟာ ကြာလေလေ စိတ်ခင်စားစရာ ကောင်းလာလေလေပဲ ဆိုတာ သူက ရင်ထဲမှာပဲ တိတ်တဆိတ် မျိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

ဒါတောင် သူ့ပါးစပ်က အချိန်မတန်သေးသော စကားတစ်ခွန်းက လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသေးသည်။

“မင်းမှာ ဘွိုင်းဖရန်ရှီလား ပန်းရောင်”

“ကိုယ် မဖြေချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ချစ်သူရော”

“ဟင် ... အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ချစ်သူနဲ့ ဘွိုင်းဖရန်ဟာ ဘယ်လိုမှ မတူမှန်း မင်းက ကိုယ့်ထက် ပိုသိမှာပါ ပန်းရောင်၊ ကိုယ့်ကို တစ်သျှူးပေး သွားတုန်းက မင်းဘေးက တစ်ယောက်ဟာ မင်းရဲ့ဘာလဲ”

သူ့ရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမေးကို သူမက အရေးမစိုက် သည့်အလား ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောနေသေးလေသည်။ သူဟာ အဲဒီ ရယ်သံကို နှစ်သက်ရလွန်းသော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ အမြင်ကတ်ရပါသည်။

ဒီလူကို အစူးသိပ်လုပ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေး။

“ဟိတ် ... ပြောလေ”

“ဘာလဲကို ဘာသာပြန်လိုက်ပေါ့”

“ဘယ်လို ဘာသာပြန်ရမှာလဲ၊ What ကို ပြောတာလား”

“ဟား ဟား ဟား ဒေါနရယ်၊ ကဲ ... အဲဒါကို မင်း ဘာသာ ပြီးမှ အေးဆေး စဉ်းစားတော့။ အခု ပြောချင်တာ က လာမဲ့ ဆန်းဒေးမှာ မင်းကို စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီ ပို့ပေးဦးမယ် ဆိုတာပဲ ...

ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ပေးမှာနော်”

“ဘယ်လို ! စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီ ဟုတ်လား၊ ဒီအပတ် ဆန်းဒေး၊ ဟား ... ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဒါကတော့ မင်းရှိတဲ့နေရာမှာပေါ့၊ ကဲ ... ကြားထဲမှာ အချိန်တစ်ပတ် ကျန်သေးတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင် ပင်လှုပ်ရှားလိုက်ဦးပေါ့ ...

ဟုတ်လား ... ဘိုင့်ဘိုင့် ... ဝှတ်နိုက်ချီ ဒေါန”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ကာငင်ကာ ဖုန်းချ သွားလျှင် သူသည် မှင်သက်စွာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုလဲ စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီတစ်ပွင့် ထပ်မံရောက်ရှိလာဦးမလိမ့်တဲ့။

သူမ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပေးဦးမတဲ့။ ဒီတစ်ခါမှ မတွေ့
ခဲ့လျှင်တော့ သူတို့ဟာ သူ့မအတွက် တော်တော် လှောင်စရာ
ကောင်းနေပြီ။

သူသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ တအံ့အံ့နှင့်
ခံစားချက်တွေ လှိုင်းထန်နေခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ စတုတ္ထနှင်းဆီကိုလည်း ရင်ခုန်နေပြန်ပါ
သည်။

စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီ

ဒီတစ်ခါပိုလာမည့် နှင်းဆီကိုတော့ သူတင်မက
သူ့သူငယ်ချင်းတွေကပါ တက်ကြွစွာ အရရှာနိုင်ဖို့ စိတ်ကူးတွေ
ကွန်မြူးကြလေသည်။ သိပ်မကြာမီ ရောက်လာတော့မည့် တနင်္ဂနွေ
သည် သူတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ များစွာဖန်တီးပေးထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

တတ်နိုင်သမျှလည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးတွေ လုပ်ကြ
သည်။ သူဟာ နောက်ဆုံးမှာ ပိုးတုံးလုံးကိုတောင် မသင်္ကာတော့
သဖြင့် မေးမြန်းရသည်အထိပင်။

“ပိုးတုံးလုံး ... မင်းမှာ ပန်းရောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း ခေါ်
ဘူးလား။”

“အာ ... ဘာပိုးတုံးလုံးလဲ၊ အဲဒီနာမည်ကြီးကို ခေါ်ပါနဲ့ဆို
ဒေါ်နနော် ရှင့်ကိုလည်း ငိုအေးလို့ ပြန်ခေါ်မှာနော်”

“ဟာ ... ပိုးတုံးလုံးဆိုတဲ့ နာမည်လေးက လှပါတယ်။
စိတ်မကောက်ပါနဲ့ ပိုး ... တုံးလုံးရယ် ... ဟဲ ဟဲ”

သူက ပိုးနှင့် တုံးလုံးကို တခြားဆီခွဲပြီး ခေါ်လိုက်
လျှင် ပိုးတုံးလုံးက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်အောင် ဒေါသထွက်ကာ သူ့ကို
လိုက်လံဆွဲဆိတ်တော့သည်။ ပိုးတုံးလုံးဟာ သူမကို မိုးတုံးလုံးဟု
ခေါ်လျှင် လုံးဝ မကြိုက်ပါ။ အသည်းတအေးအေးနှင့် ခံစားရသည်
တဲ့။

“ကိုယ်က မင်း နာမည်အရင်းတောင် မေ့နေပြီကွ၊ အထဲ
ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဒေါ်နနော် ... တော်ပြီ ရှင့်ကို မခင်တော့ဘူး။”

ပိုးတုံးလုံးလေးက ခြေဆောင်ကာ လှည့်ထွက်သွား
ချင် အဲဒါ အချောခံချင်၍ဟု နားလည်ရသော်လည်း ဥပေက္ခာပြု
ပေစ်နိုင်သေးပါ။

သူ သိချင်သောအရာကို မေးဖို့အတွက် ကြံစည်ရ
သေးလေသည်။

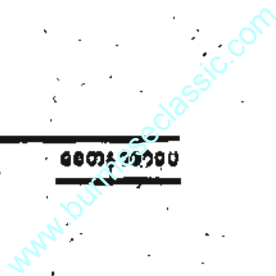
“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ စန်းရယ် စတာပါကွာ၊ ဘာလဲ ?
အဲဒီလိုစကားလေးတောင် မကြိုက်ဘူးလား ပြော”

သူက ခပ်ညုညုလေး ပြောလိုက်ပြန်လျှင်လည်း
ပိုးတုံးလုံးမလေးဟာ တောင်မခံနိုင်ချေ။ ချက်ချင်းကို အရည်ပျော်
သွားပြန်လေသည်။

“ဒေါ်နကလည်း အဲဒီနာမည်ကြီးနဲ့တော့ မစနဲ့ပေါ့လို့”

“ဟာ ... အဲဒီနာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။
ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလဲ။ ကလေးတုံးလုံးလေးတွေ
မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား ...

ဒီလိုလေး”

“ဟင် ... တော်ပြီကွာ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

စန်းက သူ့ကို တွန်းထိုးကာ ရိုက်ပုတ်နေလျှင် သူက စန်းရဲ့ လက်တွေကို အသာရှောင်ရှားရင်း တဟားဟားနဲ့ ရယ်မောစရာအဖြစ်သာ အသုံးဝင်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် စေညွှန်း၍ရသော ကောင်မလေး။

အဲဒီအချိန်မှာပင် သူ့ဟန်းဒီဖုန်းက မြည်လာခဲ့သည်။ Display ဖော်ပြပါတ်ကို မြင်လိုက်လျှင် သူက မျက်မှောင်ထာချက်ကုတ်သွားကာ ချက်ချင်းပဲ နှလုံးခုန်သံတွေ ကျယ်လာသည်။

“ဟယ်လို”

အဲဒီ ဟယ်လိုထူးသံတွင် သတိအပြည့်နဲ့ဖြစ်သည်။

“မြင်ကွင်းက သိပ်ကြည့်လို့မကောင်းဘူး ဒေါ်နအေး”

အဲဒီစကားသံကို ကြားလျှင် သူက ပါးစပ်အဟောင်း သားပွင့်မတတ်ပင် အံ့ဩသွားရသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံ၍သွားလေသည်။ လေပြည်တွေပင် သူမ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“မင်း ... မင်း ဘယ်မှာလဲ ပန်းရောင်”

“အဲဒါက ဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး။ မင်းဟာ ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးမထားသင့်ပါဘူး ...

မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်န၊ ကြာရင် မင်းအတွက်လည်း မကောင်းသလို သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး”

“မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီနားမှာလား ဘယ်မှာလဲ”

သူက ပြောရင်းတန်းလန်းကနေ၍ ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝေ့ရှာလျက်ရှိလျှင် ဖုန်းထဲမှ သူမက အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့နေသည့်အလား တဟင်းဟင်း ရယ်မောလျက်ရှိသည်။

ထိုရယ်သံဟာ သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသည့်အလား ခံစားရပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ရှာမနေပါနဲ့ ဒေါ်န။ မင်း ဘယ်လိုမှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပိုးတုံးလုံးကိုလည်း ကျားမာယာတွေသုံးပြီး အစ်အောက်မနေပါနဲ့တော့ ...

သူ ကိုယ့်ကို လုံးဝ မသိပါဘူး ယုံပါ ...

သူ ဘာမှ မသိရပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်ကနေ သိတာလဲ”

“မဖြေတဲ့မေးခွန်းကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ မေးနေခြင်းဟာ ကိုယ့်အင်ပရက်ရှင် ကိုယ် ပြန်ဒေါင်းစေပါတယ် ဒေါနုရယ် ...

တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင်သာ ကိုယ့်ဆီက နှင်းဆီထီ လက်ခံဖို့ပြင်ထားပါ”

“ဟား ... စိတ်ချ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဘယ်လိုမှ မလွတ်စေရတော့ဘူး၊ အဲဒီကျရင်တော့လား ...”

သူ့ရဲ့ ကြိမ်းဝါးသံကို သူမက မမူသည့်အလား ...

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကြောက်လိုက်တာနော်” ဟု အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့် လှောင်ပြောင်ကာ ဖုန်းပိတ်သွားလေသည်။ သူက အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ပါသော်လည်း တစ်ဖက်က လူကြီးမင်းဟာ ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပသို့ ရောက်သွားပါပြီတဲ့။

သူဟာ အဲဒီအတိုင်း တကယ်ပဲ ယုံချင်လှပါသည်။

နတ်မျက်စိတစ်လုံးနှင့် တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေသလိုရှိသည့် ပန်းရောင်ဟာ တခြားကမ္ဘာသူတစ်ယောက်လို သူနှင့် နီးနီးလေးမှာ ဝေးနေကြသည်။

သူမကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ နားလည်နိုင် ဘာတစ်ခုကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ပီပြင်စွာ အသုံးချတော့ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်လျှင် သူ့ အပါအဝင် သူငယ်ချင်းတစ်စုဟာ နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်တွင် Heart Icon ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ အသီးသီး စားချင်တာတွေ သွားဝယ်လာကြကာ ထိုင်နေကျထောင့်တစ်ထောင့်မှာ မထိုင်တော့ဘဲ ထင်လင်းနေသည့် စားပွဲအလယ်ကောင်မှာ ထိုင်ကြကာ

ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုနေကြသော်လည်း သတိကတော့ တစ်ချက်မှ မလစ်စေရ။

အထူးသဖြင့် ရွှေဥဒေါင်းစာအုပ်တွေ အရမ်းပတ်သော သစ်နိုင်က သူမအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ခြေရာခံလျက်ရှိသည်။

“သူကနော် ထင်မှတ်မထားတဲ့အချိန်မှာ ဝင်၊ဝင်လုံးသွားတာ”

“နုပန်းလား”

ဒီးဒီးရဲ့ ဝင်နောက်မှူကို သစ်နိုင်က အရေးတောက်မစိုက်ချေ။ သူ ပြောချင်ရာကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“တတ်စိပေါ်မှာလည်း ကြည့်လေ ဘယ်လောက်အသည်းယားစရာကောင်းလဲ၊ ငါတို့လည်း လုံးဝ သတိမထားမိဘူး ...”

ဒါနဲ့ သူ သုံးတဲ့ရေမွှေးကို ငါ သိခဲ့ရပြီကွ။ မင်း သူနဲ့ ဖုန်းပြောရင် ပြန်ချေလို့ရပြီ”

“ဟုတ်လား ဘာရေမွေးလဲ”

“212 တဲ့”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ငါက ဒီကောင်ကို ပေးထားတဲ့ ပန်းအတူကို ယူသွားပြီး ဆိုင်မှာ သွားမေးတာပေါ့။ ငါ့ညီမတစ်ယောက်က ရေမွေး crazy လေး၊ သူ့ကိုကပ်ပြီး သွားမေးတာ”

“အင်း ... သူ ပေးတာ သုံးပွင့်ရှိသွားပြီနော်။ ဒီနေ့ရော ဘယ်လိုပေးမလဲ မသိဘူး”

ပြည်မြို့က လက်နှစ်ဖက်ကို မေးမှာထောက်ကာ ဟန်ပါပါလေး ညည်းညူလျှင် သူက မခံချင်ဖြစ်သွားရလျက် ...

“ဒီနေ့တော့ သူ ဘယ်လိုမှ ပေးလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပေးချင်ရင်လည်း ပေါ်တင်လာပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အခုတော့ အရိပ်ယောင် မမြင်ရသေးပါဘူး”

သစ်နိုင်က ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်ရင်းမှ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဟင်ခနဲ မြည်လျက် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲ”

တစ်ယောက်စီက မေးသော်လည်း ဒီကောင်က မဖြေချေ။ တစ်နေရာထဲမှာသာ အကြည့်တို့က ရပ်တန့်နေသဖြင့် သူ ကြည့်သောနေရာကို ကျန်တဲ့သူတွေကပါ လိုက်ကြည့်မိကြ လျှင် ...

သူတို့လေးဦး၏ ခေါင်းများမှာ အဲဒီနေရာက မရှေ့လျားကြတော့။ အထူးသဖြင့် အားလုံးသည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ မျက်လုံးနှင့် ကြည့်တာနှင့်ကို 'ဘာ'ဆိုတာ ချက်ချင်း တိုင်ပင်သဘောပေါက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သူတို့ကို ကျောပေးထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တင်ပါးအထိရှည်သော ဆံနွယ်ညိုတွေ တထွေးကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူမရှေ့က စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော သောက်လက်စဖြစ်ဟန်တူသည့် ချောကလက်မစ်ရှိတ်တစ်ခွက်၊ အဲဒါထက် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူသည် ချက်ချင်းလက်ငင်းကို ရင်ခန့်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆူညံလာရသည်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် အံ့ဩ ရလေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ ဒါမျိုးမဖြစ်ဖူးခဲ့ချေ။

ညစဉ်ညတိုင်း လေလှိုင်းထဲက ရင်းနှီးခင်မင် ခုံမင် ခဲ့ရသော အသံရှင်(ဖြစ်လောက်နီးနီး) သူမဟာ သူနှင့် လက်တစ် ကမ်းအကွာမှာ ရောက်နေခဲ့ပြီဟူသော အဖြစ်သည် သူ့နှလုံးသား ကိုသာမက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စိတ်ကိုပါ အတော်ဖမ်းစားနိုင်ဟန် တူသည်။

သူ့ကို လက်ကုတ်ကာပြောသော ဒီးဒီးရဲ့ အသံကြီး ပင်လျှင် တုန်နေသယောင်ထင်ရ၏။

“ဟိတ် ... ဟိတ်ကောင် ... ပန်းရောင် ဆိုတာလား မသိ ဘူးကွ နော်”

“အသာနေ သူ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

“မိုက်တော့အမိုက်သားကွ။ ဆံပင်ကြီးကတော့ တော်တော် ကောင်းတယ်၊ ဆံပင်အရှည်မကြိုက်တဲ့ ငါတောင် အဟိ”

ဒီးဒီးရဲ့ မျက်နှာပိုးမသေသော အသံကို သူက တစ်ချက် ကျိတ်ဟန်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် အစောတုန်းက စကားသံတွေ ဝေစည်ခဲ့သော သူတို့ဝိုင်းလေးဟာ ရန်သူ့နှလုံးမြေ ကို ဝပ်၍ တွားသွားနေကြသော ကုပ်ချောင်းချောင်း စစ်သားတွေ လို ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးဟာ သတိဝီရိယအပြည့်။

သုံးမိနစ် ... လေးမိနစ် ... ငါးမိနစ်အထိ တစ်ဖက် မှ ဘာမှ မလှုပ်ရှားသေးပေ။

အအေးကို မော့သောက်လိုက် ဆံပင်လေးကို သပ် တင်လိုက်၊ အဲဒီထက် အသည်းယားစရာကောင်းတာက နှင်းဆီ ပန်းလေးကို ဆော့ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက် ... ပေးမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်လာပေးပါလားကွ။ သက်သက် ပဲများနေတာ”

“ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ မျက်နှာကို သွားဆွဲလှည့်ပစ် ချင်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

ကြာလာလျှင် သူငယ်ချင်းတွေကပါ စိတ်မရှည်တော့ချေ။ စိတ်ရှည်တတ်သော သစ်ခိုင်ကတော့ စာအုပ်သမားပီပီ ဦးစံရှားလေသံနှင့်ပင် ...

“နေကြပါဦး မောင်တို့ရာ ...။ အလျင်လိုခြင်းသည် နောင်တရခြင်း၏ အစမဖြစ်၏တဲ့။ ကျွန်ုပ် ကြားဖူးတဲ့ စကားပုံတစ်ခုပဲ ...

အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းလို့ အကျိုးမယုတ်တန်ကောင်းပါဘူး”

“ဟာ ... အရေးထဲ ဒီအရူးက တမှောင့်။ ဟေ့ကောင် ဒီအရူးပြောတာကို အာရုံစိုက်မနေနဲ့၊ ဟိုက ထနေပြီနော်”

ပြည်ဖိုးက လက်ကုတ်ကာ အမြန်သတိပေးလျှင် သူက ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည် အရိပ်သဏ္ဍာန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ နှင်းဆီပန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာဖို့ ဟန်ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာ သွားပြီကွ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ပေးလည်းပေးမသွားဘူး။ ငါတို့ အုပ်စုတောင်လို့ လန့်ပြီး ပြေးပြီနဲ့တူတယ်”

“အေးလေ ... အဖျားရှူးသွားပြီ၊ နှင်း ... မလိုက်ဘူးလား ဒေါန”

“ငါ ... ငါ လိုက်ရမှာလား”

“ဟ ... အူနေ ... အူနေ ... ဟိုက ပြေးပြီ။ လိုက်တော့ ကြည့်ရမှာပေါ့၊ သွားလေကွာ ... သွား”

သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းတွန်းလွှတ်သည့်အပြင် သူကလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းသွားသော သူမရဲ့ (လှုပ်ခါဝဲဖြာနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်) နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပဲ ခြေလှမ်းတွေဟာ ဆဲဒီနောက်သို့ ပြေးကပ်ပါသွားတော့သည်။

ဂျမ်းနံဘောင်းဘီဝတ်ထားသော သူမရဲ့ ခြေလှမ်းများဟာ သူ နောက်က လိုက်လာတာကို သိသည့်အလား ပို၍ သွက်သွားသလိုရှိသည်။ ဒီတော့ သူကလည်း လိုက်သွက်ရုံပေါ့။

www.burmeseclassic.com

သူ သွက်တာကို သူမက ထပ်၍ သွက်လျှင် မဖြေ
ရုံတမယ်ပဲ ရှိတော့သည်။ သိပ်မဝေးသော အကွာအဝေးမှ လှမ်း
မြင်နေရသော ဆံပင်ရှည်ဟာ အစစ်တွေဟုပင် ဟုတ်ရဲ့လားဟ
သံသယရှိရလောက်အောင် နူးညံ့ပျော့အိကာ နိုင်လွန်ဆံပင်တွေဟ
တောင် ထင်ရလောက်အောင် လှပရှာပါသည်။

ဘယ်လောက်များ ပေါင်းတင်ပြုပြင်ထားပါလိမ့်
သူမက ရှေ့က သုတ်သုတ်သွားနေရာမှ ရိုးရိုးမသွား
တော့ဘဲ အချိုးအကွေ့တွေလုပ်ကာသွားလျှင် သူက ပို၍ လိုက်
ရတော့သည်။ အကွေ့တစ်ခုမှာတော့ သူ့ကို ဦးထုပ်ဆောင်းထား
သော ဟစ်ဟော့ပဲ စတိုင်လ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က အုန်းခနဲ
မြည်အောင် ဝင်တိုက်တော့သည်။

အကွေ့ဖြစ်၍ရော သူက ခြေလှမ်းတွေမြန်လွန်း
သဖြင့်ရော အရှိန်မသေးသဖြင့်သူဟာ ပက်လက်လှန် လဲကျတာ
ဖြစ်သည်။

“ဟာကွာ ... ကျွတ် ... အရေးထဲမှပဲ”

“ဟား ... ဆောရီးပါ ဘော်ဒါရာ၊ ဆောရီးပါ ... ထ ... ထ”
ကောင်လေးက သူ့ကို ပျာပျာသလဲပင် ဆွဲထူပေးပါ
သည်။ အဲဒီမှာပဲ သူ့ပခုံးကို နောက်ကတစ်ယောက်က အင့်ခနဲ
မြည်အောင် ထပ်တိုက်သွားပြန်သည်။ တိုက်တာမှ ကျောပြင်ကို
တောင် လက်နှင့် တွန်းသွားသည့်အလားပင်။

သို့သော် သူဟာ အဲဒီ ဝင်တိုက်သူနှစ်ဦးကို ကြာကြာ
အာရုံမစိုက်အားချေ။ အရှေ့မှာ လက်မတင်လေး လှမ်းမြင်နေရ
သေးသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ရဲ့နောက်သို့ပဲ အသည်းအသန် ပြေးလိုက်
တော့တာဖြစ်သည်။

သူ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့။ ဒီတစ်ယောက်ကို
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သိကိုသိမှဖြစ်တော့မည်။ ဒီတော့ သူဟာ သူမ
ကို မိလာလျှင် ပခုံးကို လှမ်းပုတ်တာ ...

“ဟေ့ ... ပန်းရောင် ရပ်ဦး”

သူမက မရပ်ချေ။ သူက မောလာပြီဖြစ်သော်လည်း
ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝ အလွတ်မခံနိုင်တော့သဖြင့် သူမ ရှေ့မှ
ပိတ်ကိုရပ်လိုက်တော့ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ သိပ်မြင်ချင်နေခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုက သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ကြိုဆိုနေခဲ့လျက် ...

“ဘာလို့ အဲဒီလောက် လိုက်နေရတာလဲ သူ့ရဲ့ ... အဟင်း ... ခွံ ... ခစ်”
“ဟင် ...”

သူသည် အဲဒီမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်းပဲ မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ရောင်စုံမျက်နှာ အဖွေးသားဖြင့် သူ့ကို မျက်စိမျက်နှာပစ်ပြနေသည့် မာမရှိန်း မိန်းမလျှာကြီးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ပြော ... ဘာကြောင့် ဒီလောက် အသည်းအသန် လိုက်နေလဲ ... ပြော ... လူဆိုးလေး ... ပြော”

ဘုရား ... ဘုရား ... ပက်ကျိုကို ကျောက်ကျော တစ်ပိဿာ ကျွေးထားသည့်လေသံနှင့် ထိုမာမိဟာ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ကာ မူယာမာယာပိုပိုဖြင့် ဖမ်းသေတာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းကို ချွေးပြန်လာလျက် ပါးစပ်က လည်း ပြောမိပြောရာဖြင့် ...

“ဟို ... နှင်းဆီ ... နှင်းဆီပန်း”
“ဪ ... ဒီပန်းကို ပြောတာလား၊ ဒါ တို့ရဲ့ ဖူးစာရှင် ကိုပေးဖို့ ဒီနေ့ချိန်းထားပြီး သူက ရောက်မလာတော့ တို့က ကြေကွဲနေရတာ ...

တတ်နိုင်ဘူး။ မောင်လေးက လိုချင်တော့လည်း ပေးရတော့မှာပေါ့။ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပေါ့နော် ... ခစ် ခစ် ... ရော့ ... ယူ”

“ဟာ ... တော်ပြီ မယူတော့ဘူး ဆောရီး”

“ဟင် ... ဒါဆို လူကို နောက်က ဘာလို့ ဇွတ်လိုက်ကြည့် ရတာလဲ။ ကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်ဘူးလားလို့”

ထိုအခြောက်က နှုတ်ခမ်းတွေ ဆူထော်လာလျက် ဆွဲမတတ် ရမ်းမတတ်ဖြစ်သွားလျှင် သူက အလျင်အမြန်ပဲ ပြန် ခြေရတော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့ ပြေးအလှည့်ပဲ ဖြစ်တော့

www.burmeseclassic.com

သည်။ အပြေးကောင်းလွန်းသဖြင့် ထိုအခြောက်ကြီးလက်မှ လွတ်
မြောက်ကာ သူငယ်ချင်းတွေထံသို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖတ်ဖတ်မောနေသော သူ့ပုံစံကို သူငယ်ချင်းတွေက
အထူးစောင့်မျှော်နေသော မျက်နှာထားတွေဖြင့် ဆီး၍ မေးကြသည်
မှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပင်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုလဲ။ လှလား မိခဲလား။”

“အဆင်ပြေခဲ့ပြီလား၊ ပြော ... ပြောပါဦး။”

“အမလေးကွာ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့
မလို့။ ဘယ်က ပန်းရောင်ရမှာလဲ။ အခြောက်ကြီးကွ။
ဟင်း ... ဇွတ်နွယ်နေလို့ အတင်းထွက်ပြေးလာရတယ်”

“အခြောက်ကြီး ဟုတ်လား။ ဟား ဟား ... အဲဒါပဲပေါ့
ကွ မင်းရဲ့ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်က”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အဖြစ်ကို သဘောကျစွာဖြင့်
တဟားဟားအော်ရယ်ကြကာ ပြည်ဖြိုးက သူ့နောက်ကျောက်ကို
ပုတ်ကာရိုက်လိုက်လျှင် မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း နောက်ကျောက်က ဘာကြီးလဲ”

“မသိဘူး ဘာလဲ”

ပြည်ဖြိုးက သူ့နောက်ကျောက်က အရာကို ခွာယူကာ
သူ့ရှေ့သို့ ပြပေးလိုက်လျှင် သူတို့အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက
ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားတော့သည်။ သူတို့အားလုံးကို အံ့သြစေတာ
က ပန်းနုရောင်နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ပို၍ တိကျအောင် ပြောရလျှင် ...

“4th Rose 4 u

Pink”

ဟူသော ကတ်ပြားသေးသေးလေး ပါသေးသော
နှင်းဆီ စတုတ္ထမြောက်ပဲဖြစ်သည်။ သူတို့လေးယောက်သားမှာ
ခေတ္တတော့စကားမပြောနိုင် ဖြစ်သွားရကာ ချက်ချင်းပင် သစ်နိုင်
ထံမှ တောက်ခေါက်သံတိုးတိုးက ထွက်ပေါ်၍လာလေသည်။

“တောက် ... ငါတို့ အလှည့်စားခံလိုက်ရပြီကွ။ ပန်းရောင် ...
ပန်းရောင် ... သိပ်လည်တဲ့ ငတိမလေး၊ ငါတို့ကို အရူး
လုပ်သွားတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့ရမှာလဲ၊ ငါတို့က သူ့ဆံပင် အရှည်ကြီးမှန်းသိထားတော့ အဲဒီဆံပင်အရှည်နဲ့ လှည့်စားလိုက်တာပေါ့ကွ။ ဆံပင်အရှည်မြင်တာနဲ့ပဲ စိတ်ဝင်စားမယ်မှန်းသိတော့ တမင်အဲဒီအချက်ကို မမ်းသွားတာ ...

မင်းကို ဝင်တိုက်ရင်း အင်္ကျီနောက်မှာ ကပ်ထည့်ပေးလိုက်တာနေမှာပဲ။ ငါ ပြောတာ ဟုတ် မဟုတ် မင်းဆီ ဖုန်းလာရင် မေးကြည့်ပေါ့”

“မေးစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ရှေ့က အခြောက်ကပြေးပြလေ ငါက ဟုတ်ပြီထင်ပြီး ဇွတ်လိုက်လေ၊ ဒီနေရာမှာ သူက ဝင်အသုံးချသွားတာပေါ့ ... တောက် ... သိပ်လည်တဲ့ဟာမလေး။ အဲဒီ အခြောက်ကလည်း သူ့လူပဲနေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီဆံပင်ကလည်း အတုစွပ်ထားတာပဲနေမှာ၊ ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာ နှင်းဆီပန်းတွေ

ဘာတွေနဲ့ အရောင်ပြတာလည်း သူ့အိုက်ဒီယာတွေပဲနေမှာ ...

ငါတို့ကို နီးနီးလေးနဲ့ ကပ်လှုပ်ရှားသွားတာ။ ခံပြင်းလိုက်တာနော် ... ဟင်း”

သူတို့လေးယောက်စလုံးသည် လှည့်စားခံရသဖြင့် တရူးရှူး၊ တရဲရှဲဖြင့် ဒေါ်တွေပွနေကြကာ အသာလေး အနိုင်ပိုင်းသွားသော သူမကိုလည်း ချီးလည်းကျူးချင်၊ ကျူးလည်းမကျူးချင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မခံနိုင်တွေဖြစ် စသဖြင့် စိတ်ခံစားမှုတွေက အရောင်တွေကို စုံနေတော့တာဖြစ်သည်။

စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီလေးကတော့ အပြစ်ကင်းစွာပဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေရှာပါသည်။ သူသည် မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ အဲဒီနှင်းဆီပိုင်ရှင်ကို အသည်းတယားယား ဖြစ်လာရသည်မှာ မျက်နှာတွေတောင် ရှုံ့တွလာရသည်။

သူမကို တွေ့ချင်လာသည်မှာ ဟိုး ကလိစာတွေထဲကတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်အထိပင်။

www.burmeseclassic.com

“သုံးခါပဲ ကျန်တော့တယ်နော် ဒေါ်န”

သစ်နိုင်ရဲ့ သတိပေးသံသည် သူ့နှလုံးသားကို ကြီးမိန့်ချသည့်အလား ထိတ်လန့် ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နားမလည်နိုင်တော့။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ထောင့်ငါးရာဟု တင်စားကြလျှင် ပန်းရောင်ထဲတွင် ခုနစ်ရာငါးဆယ်လောက်တော့ ရောက်သွားပြီ ဖြီဟု ထင်ပါသည်။

နှင်းဆီတစ်ပွင့် ရောက်ပြီးတိုင်း ပုံမှန်အားဖြင့် ပုန်းဆက်တတ်လေ့ရှိသော ပန်းရောင်သည် အဲဒီညကတော့ ခပ်စောစောပဲ ပုန်းခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ဝမ်းသာမှုတွေလည်း ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ပန်းရောင်သည် သူ့ကို လေသံအေးလေးနှင့်ပင် ...

“စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီကို ရတယ်နော် ဒေါန”

“ပန်းရောင် ... မင်း သိပ်တတ်နိုင်တယ်နော်၊ မင်းကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်”

သူမက ဆည်းလည်းလို အသံသာနှင့် ရယ်မော

လျက် ...

“စိတ်ထဲက မပါရင်လည်း ချီးကျူးမနေပါနဲ့။ အောင့်သက် သက်နဲ့ ချီးကျူးနေရတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ”

“ဪ ... ဒေါန ... ဒေါန ... မင်း ကိုယ့်ကို တော်တော် စိတ်တိုနေမှာပေါ့နော်”

သူမက လူကြီးတစ်ယောက်နယ် နှစ်သိမ့်ပြောနေပြန်

လျှင်လည်း အဲဒီလိုကျတော့ သူက မခံချင်ပေ။

“စိတ်မတိုပါဘူး။ ကိုယ်အလို ကိုယ်ခံရတာပဲ။ မင်း

တော်လို့ မင်း နိုင်သွားတာပဲဥစ္စာ ...

ဟုတ်တယ်မှလား”

“ကိုယ်တော်လို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိမထားမိတဲ့ နေရာကို ရောက်နေလို့ပါ”

“အင်းပေါ့၊ ကိုယ်တို့ မင်းကို လျှော့တွက်မိတာ အမှားပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ ဒီလောက်ကြီး အတင့်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကို တွက်ဆမိဖို့ ကောင်းတယ် ...

စစ်ပွဲတစ်ပွဲလို့ပေါ့ကွာ။ လက်နဲ့နဲ့ လူအင်အား ပြည့်စုံ ရဲတင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ပရိယာယ်ပါ၊ ပါမှ အောင်မြင် နိုင်မှာပေါ့ ...

မင်း တော်ပါတယ်။ မဆိုးပါဘူး”

သူက တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောမိသွားလျှင် သူမဟာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်၍ နေလေသည်။ သူက အဲဒီအခြေအနေလေးကို အငိုက်ဖမ်းစွာဖြင့် ...

“ပန်းရောင် ... မင်း အကြောင်းလေး နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါလား”

“ကိုယ့်အကြောင်း ... ။ ကိုယ့်အကြောင်းက ဘာမှ မထူး ခြားပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလို့ မထူးခြားရမှာလဲ။ မင်းက ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတဲ့ ဟာပဲကို။ ကိုယ်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးကို ပီပီရီရီ လှည့်စားလှုပ်ရှားသွားနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက် အကြောင်းက ဘာလို့ စိတ်မဝင်စားဖို့ ကောင်းရမှာလဲ”

“မင်းက ဘာကို သိချင်တာလဲ။ သိချင်တာကို မေးတော့ ကိုယ် ဖြေနိုင်ရင်ဖြေမယ်”

သူမက သူထင်တာထက်ပင် လည်ဝယ်ပါးနပ်ပေးသည်။ Myself essay ကို တစ်ပုဒ်လုံး ရွတ်ချင်ပုံမရချေ။

ကဲ ... ဒီတော့လည်း သူက အဗျူးသမားလုပ်ရုံတည်း။

“ပထမဆုံး သိချင်တာက မင်းရဲ့ နာမည်အရင်း”

“ပန်းနုရောင်ပါ”

ဖြေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသော်လည်း သူမက မဆိုင်းမတွ ချက်ချင်းပြန်ဖြေလေသည်။

“မင်းရဲ့အသက်”

“မင်းနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ဒါဆို ပညာအရည်အချင်းနဲ့ အလုပ်အကိုင်”

“ဒါကိုတော့ ပြောမပြနိုင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ ? အလုပ်အကိုင်ကတစ်ဆင့် မင်းကို ခြွေရာခံမိ သွားမှာ စိုးလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ပြောမပြချင်တာပါ။ ကဲပါ ဒေါနုရယ် ... မင်း ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားမနေပါနဲ့ ...”

အဲဒါဟာ ခုနစ်ရက်နှင်းဆီကိစ္စလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းပါဘူး။ ခုနစ်ပွင့်ပြည့်ဖို့ သုံးပွင့်ပဲ လိုတော့ တယ်ဆိုတာလည်း သတိထားဦးနော်”

“သတိထားပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် မင်းကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး”

“အင်း ... ဒီတစ်ခါက မင်းရဲ့ လက်ထဲကို ထည့်ပေးမှာ”

“ကိုယ့်လက်ထဲကို ထည့်ပေးမှာ ... ဟုတ်လား။ ဟား ... ပန်းရောင် ဒီတစ်ခါ တုကယ်အောင်မြင်ရင်တော့ မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုခု ဂုဏ်ပြုရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ကိုယ့်ကို ဂုဏ်ပြုစရာမလိုပါဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းသာ ဂုဏ်ပြုပါ။ ပြီးတော့ မင်းကို အကြံပေးချင်တာတစ်ခုက မင်း ပိုးတုံးလုံးကို အသုံးမချပါနဲ့လား။”

“ကိုယ် ဘာအသုံးချနေလို့လဲ”

“သူ့ကို သင်တန်းထက်ခိုင်းထားတာ မင်း လိုအပ်ချက် အတွက် အသုံးချနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ကို တက် ခိုင်းမယ့်အစား မင်းဘာသာတက်ပြီး ကြိုးစားပါလား။”

မိန်းကလေးတွေကို အရူးမလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဒေါနီ ရယ်”

“မင်းရဲ့ စကားကို ကိုယ်က နားထောင်ရမယ်ပေါ့”

“အဲဒီအတွက် မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ထား တယ်လေ။ မင်းကို ဘာလိုင်းကြီး အမိန့်ပေးတောင်းဆိုတာ မှ မဟုတ်တာ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ကို ငဲ့ညှာထည့်တွက် သင့်ပါတယ် ဒေါနီရယ်။ ကိုယ် ပြောတာ မင်း မယုံရင် စောင့်ကြည့်။ ဒီလိုပုံအတိုင်း ဆက်သွားနေရင် ချည်တွေ အကုန်ရှုပ်ကုန်မယ်”

“အဟင်း ... မင်း ကြည့်ရတာ အဲဒီလို အလှည့်စားခံဖူး တယ်နဲ့တူတယ်”

သူက တမင်ပင် သူမကို ကလိလိုက်တာဖြစ်သော် လည်း သူမက စိတ်မဆိုးပါ။ မျက်နှာကိုသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့မည်ဆို လျှင် သူမ ပြုံးနေမည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မင်း ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်လေ။ အလှည့်စား ခံရဖူးတယ် ဆိုတော့လည်း မင်းထက် အတွေ့အကြုံရှိတော့ နိုင်ပွဲဆင့်နိုင်တာပေါ့ ...”

သင်ခန်းစာဆိုတာ ယူတတ်ရင် အကောင်းတွေချည်း ပဲ”

“ဒိုင်တွေကတော့ ရှယ်တွေချည်းပဲ။ အမေ့ရှေးစကားတွေ ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“လူထုဒေါ်အမာရေးတဲ့ ဆောင်းပါးနာမည်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ ဆရာမကြီးရဲ့ ဆောင်းပါးနာမည်နဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ ဒေါနီ။ ဆရာမကြီးရဲ့ ဩဝါဒတွေနဲ့ ကိုယ့်”

စကားတွေက တန်ဖိုးချင်း နှိုင်းယှဉ်လို့မရပါဘူး။ အဲလို တော့ မနောက်နဲ့”

“မင်းနဲ့ လူထုဒေါ်အမာနဲ့ အမျိုးတော်လို့လား”

“မတော်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် လေးစားရတဲ့ စာပေမိခင် ကြီးဖြစ်တယ်။ သူ ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေက မှတ်သားနာ ယူစရာတွေ များတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း ကြည့်ရတာ စာဖတ် တယ်နဲ့တူတယ် ဟုတ်လား ...

ဘယ်စာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်လဲ”

“မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ယောကျ်ားလေးရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ”

“မိန်းကလေးတွေရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေက ဘာလို့ မဖတ်တာ လဲ”

“မသိဘူး။ မဖတ်ချင်လို့ မဖတ်တာပေါ့။ ယောကျ်ားချင်း ရေးတာပဲ ဖတ်ချင်တာ ...

နေပါဦး မင်းကို ကိုယ်က ဗျူးနေတာပါ။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဗျူးနေရတာလဲ။ ဒါနဲ့ မင်းက ပြောတယ်

နော် ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီကို ကိုယ့်လက်ထဲကို ထည့်ပေးမှာ ဟုတ်လား ...

ဘယ်တော့လဲ ... ဘယ်နေ့လဲ ...”

သူမက သူ့စကားကို အားရပါးရ ရယ်မောလေ သည်။

ပြီးတော့မှ ရယ်သံစွက်စွက်ဖြင့် ...

“ဒီကိစ္စက နည်းနည်းခက်တော့ အချိန်နဲ့ နေရာကို ပြော မပြနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာတော့တဲ့ အချိန်အတွင်း မှာပေါ့”

“ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထဲကို မင်း ကိုယ်တိုင် လာထည့်ပေးမှာ တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးမှာပါ”

သူမရဲ့ တိကျရေရာသော စကားသံ အဆုံးတွင် ဖုန်းထဲ၌ အသက်ရှူသံနှစ်ခုပဲ အတန်ကြာကြီးစိုးသွား၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခု သူ့ထံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင်။

“ပန်းရောင် တကယ်လို့ နှင်းဆီ ခုနစ်ပွင့် ပြည့်သွားခဲ့ပြီး ရင် မင်းက ကိုယ့်ဘဝထဲက ပြန်ထွက်သွားမှာလားဟင်”

သူ့စကားတွေကို ချက်ကျလက်ကျ ပြန်ဖြေတတ်သော သူမထံမှ ဒီတစ်ခါတော့ အသံတိတ်ဆိတ်လို့သွားလေသည်။ စက္ကန့်အတန်ကြာမှ ...

“မင်း ဘဝထဲကို ကိုယ်မှ ဝင်မလာခဲ့သေးတာ”

“ဝင်လာခဲ့ပါလားဟင်”

သူ့ရဲ့ နူးညံ့ဖြားယောင်းသော ခံစားချက်တစ်မျိုး လှိုက်ဖြာနေသော အသံကို သူမသည် ခေတ္တအငိုက်မိသွားသလို အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားသေး၏။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ချက်ချင်းပဲ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသလို နှုတ်တောင်မဆက်နိုင်ဘဲ ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့တော့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီခဏမှာ လေပြည်တစ်ချက်က ဝေခနဲ တိုက်ခတ်ကာ ခန်းဆီးစတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ကိုပါ ကျီစယ်သွားလျှင် သူ့ရင်မှာ အလွမ်းဆိုတာကို မှတ်မှတ်သားသား ခံစားဖူးသွားပါသည်။

“အလွမ်း”တဲ့။ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ အလွမ်းကို ခံစားဖူးသေးတဲ့သူ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်။ ပါးစပ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမရနိုင်တဲ့ အလွမ်းရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူပထမဆုံး စသိခွင့်ရခဲ့ဖူးပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီပွင့်ကို လက်ခံရရှိပြီးချိန်မှာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

“ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီ”

ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီကို လက်ခံမရရှိမီ သူ့စိတ်တွေက တိမ်တစ်စလို့ လွင့်မျောနေခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားရရှိလာသည်မှာ နှင်းဆီခုနစ်ပွင့် ပြည့်သွားလျှင်

ပန်းရောင်ဟာ တိတ်ဆိတ်စွာ ပျောက်ဆုံးသွားတော့မည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

အချိန်မှန်မှန် ကြားနေကြဖြစ်သည့် ညလေလှိုင်းထဲက အသံရှုရှုချိုးချိုးတစ်ခုလေးရယ်၊ ထင်မှတ်မထားစွာ ရောက်ရောက်လာတတ်တဲ့ နှင်းဆီပွင့်လေးတွေရယ်ဟာ သူ့နှလုံးသားကို တွယ်တာစေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဲဒီရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာအဖြစ်ကတော့ အသံရှင်ကို တွေ့လို မြင်လိုစိတ်တွေ ချိုးနှိမ်၍ မရတော့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီတစ်ခါကျရင် သူ့ကို တွေ့အောင်ဖမ်းပေါ့ကွ။ မင်းလက်ထဲကို သူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထည့်ပေးမယ်ပြောတာပဲဟာ ...

ဒါကတော့ သူ့ ကိုယ်တိုင်ကကို လိုလိုလားလား အမိခံချင်လာနေပြီ နေမှာပေါ့။”

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားကြစွာဖြင့် သူ့ကို အမျိုးမျိုးသော အကြံတွေပေးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ ...”

သူက စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ဆွဲအသွားရပြန်သည်။ အကယ်၍သာ သူမဟာ တိတ်တိတ်လေးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လျှင် သူ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မလဲ။

သေချာတာတော့ အလွမ်းတွေ မခံစားနိုင်အောင် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီလိုကွာ ငါ စိုးရိမ်နေတာတစ်ခုက သူလေ နှင်းဆီခုနစ်ပွင့်ပြီးသွားရင် ... ငါ့ဘဝထဲက ထွက်သွားမလား ဆိုတာပဲ”

“ဘာလဲ ... အခု သူက မင်းဘဝထဲမှာ ရောက်နေလို့လား”

“ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကို ငါ စတုတ္ထမြောက်နှင်းဆီကို ရတဲ့နေ့မှာ သိသွားရတာ။ အစကတော့ ငါလည်း ပေါ့ပေါ့လေးပဲ တွက်ခဲ့တာပဲ။ သူ့ကိုလည်း အဲဒီလောက် မဟုတ်ဘူး။ အပျင်းပြေပေါ့ကွာ ...”

ဒါပေမဲ့ သူက ငါ ထင်သလို အိစကလီ လုပ်ချင်လို့ ဇာတ်လမ်းထွင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။

သူ့စိတ်က တည်ငြိမ်တယ်။ နောက် သူနဲ့ စကားပြောရတာ သူ့လုပ်ရပ်တွေအားလုံးဟာ တကယ် Romanceတွေပဲ ...

အရမ်းကြည်နူးဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒီတော့ မင်းက ဟက်ထံထိသွားတယ်ပေါ့။ ပိုးတုံးလုံး ကျတော့ရော မထိဘူးလား”

“အာ ... လာမနောက်ပါနဲ့ကွာ။ မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ကောင်မလေးက မင်းကို ရေလည်ကြွနေတယ်နော် ... ငဲ့ ငဲ့”

တရုတ်ကားတွေထဲက ကုံးကုံးလေသံမျိုးဖြင့် လာပြောင်နေသော ဒီးဒီးကို သူက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးလိုက်ရင်းမှ သူမ ပြောသော သတိပေးစကားကို ဖျတ်ခနဲ ကြားယောင်မိသွားလေသည်။

သူမ ဒါတွေကို ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့မျှား သိနေတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားမရတော့၍ မစဉ်းစားခြင်းဖြစ်သော်လည်း၊ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ တဆိတ် ထူးဆန်းဖို့ကောင်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“5th Rose က ဘယ်တော့ပေးမယ်ပြောလဲ”

“အတိအကျတော့ မပြောဘူးကွ။ နည်းနည်းခက်လို့ အဲဒါ တော့ ပြောမပြဘူးတဲ့”

“အေးလေ ... မင်း လက်ထဲကို သူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထည့်ပေးပါမယ်ဆိုမှတော့ သူ့အဖို့တော့ နည်းနည်းခက် နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုလဲ ? ... ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ပဲလား”

သစ်နိုင်က ပြုံးစေဖြင့် မေးဆတ်မေးလျှင် သူ့ကို ကလိသလို လှောင်သလိုပဲ ခံစားရလေသည်။ သူကလည်း ဒါမျိုးဆို မခံတတ်သူပီပီ ...

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုပဲ လာချွတ်မနေနဲ့၊ အဲဒါ မင်းတို့ ညံ့တာလည်းပါတယ်။ ဟိုကောင် ပြည့်ဖြိုးဆိုရင် သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာတင် တက္ကစီပေါ်တက်သွားတာ ...

ငါတို့လေးယောက်ပေါင်းတာတောင် သူ့ကို မတွေ့ဖူးသေးဘူးဆိုတော့ မင်းတို့လည်း အာတာတွေပဲ။ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... ဘာဆိုင်လို့ ငါတို့ကို လာဆွဲထည့်တာပဲ။ ပေးတာက မင်းကို ပေးတာလေ။ ခံစားတော့ မင်းပဲ ခံစားတာ ...

လူအကောင်လိုက်ကြီးတွေ့ရင်လည်း မင်းပဲ အငြိမ်လေ။ လူကို လာပြီးထိပါးနေတယ် ဟွန်း”

“ကဲပါကွာ ... တော်ကြာပါတော့ မင်းတို့တစ်တွေကလည်း ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒဂုံစင်တာရဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့ပွဲတွေရှိတယ်၊ ဒစ်စကောင့်တွေရော ဘာတွေရော အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ ... လစ်ကြမှာလား”

“ဟာ ... လစ်မှာပေါ့၊ ဒီပွဲမျိုး ဘယ်တုန်းက အလွတ်ခံဖူးလို့လဲ။ MK က အင်္ကျီတစ်ထည်လောက် ဝယ်ချင်နေတာ၊ အဲဒီ ဒီကောင့်တတ် (ဒစ်စကောင့်ကတ်)ကို စောင့်နေတာ ... ဟား ဟား”

“ဟင်း ... ဒါမျိုးပဲချောင်းနေ။ ဟို ဖက်ရှင်ဆရာကြီးရော ဘယ်လိုလဲ လစ်မှာလား။ ရှိုးပွဲပါတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

“ကြိုက်တာပါပစေ လစ်ပြီးသားပဲ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဒါဆို တူမောရီးလ်မှာ ဆုံကြမယ်
ကဲ .. လာ”

သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခု
ကို အချိန်းအချက် လုပ်ပြီးသွားကြလျှင် လက်ဝါးတွေအသီးသီး
ဖြောင်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်လိုက်ကြလေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
သံသယနုနုလေး ပေါက်ဖွားလာတာတစ်ခုက သူမလည်း မနက်
ဖြန်မှာ လှုပ်ရှားလိမ့်မလား ဆိုတာပဲဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့လက်ထဲသို့ နှင်းဆီတစ်ပွင့် ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ထည့်ပေးမည်ဟူသော ဖြစ်ရပ်သည် သိပ်တော့ လွယ်
မယ်မထင်ပါ။

ဒဂုံစင်တာ၏ နှစ်ပတ်လည် အထူးဈေးရောင်းပွဲတော်
သည် ရုံးပိတ်ရက်နှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး
စည်ကား၍နေလေသည်။ မော်ဒယ်ရှိုးပွဲ၊ အလှမျက်နှာသစ်ရွေးချယ်
ပွဲ၊ ဘာပြိုင်ပွဲ ညာပြိုင်ပွဲ စသဖြင့် အစီအစဉ်တွေလည်း အမျိုးစုံသဖြင့်
ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေလည်း အရွယ်စုံ အရောင်စုံ။

www.burmeseclassic.com

အဝင်အပေါက်မှာတင် မစ်ကီမောက်စ် အရပ်ကြီး နှစ်ရပ်က လာသမျှ လူတိုင်းကို အသည်းပုံဘောလုံးတွေ ဆီးကြို စောင့်၍ ပေးနေလေရာ အားလုံးဟာ သဘောတကျနှင့် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

သူတို့လေးယောက်သားဟာလည်း ဘောလုံးတွေ တကိုင်ကိုင်ဖြင့် ဟိုလျှောက်ကြည့် ဒီလျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ရှိုးပွဲကို ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်ငေး၊ MKမှာ အဝတ်အစားဝယ် သူကဝယ်၊ စသဖြင့် ဘောလုံးတွေ တကိုင်ကိုင်ဖြင့် အလုပ်များ လျက် ရှိကြလေသည်။

“ဗိုက်ဆာလာပြီကွ၊ တစ်ခုခု စားကြရအောင် ဘာစား မလဲ”

အစားအသောက် မက်သော ဒီးဒီးက ထုံးစံအတိုင်း စတင် ဂျိုကျလာလျှင် ...

“ဒဲပေါက်စားရအောင်ကွာ၊ မစားရတာ ကြာနေပြီ”

“အေး ... အဲဒါ စားပြီး လစ်ကြတာပေါ့”

အချင်းချင်း တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့ လေးဦးသားဟာ စိတ်တူကိုယ်တူပင် ဒဲပေါက်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။ ကားတစ်စီးတည်းနှင့် လေးယောက်စုလာတာဖြစ်လေရာ အထုပ် ခွေ၊ ဘောလုံးတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလျှင် ...

“ဘောလုံးတွေက ပါလာတာရှုပ်တယ်ကွာ၊ ဖောက်ပစ်ရ အောင်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဆိုင်ထဲမှာ သွားမဖောက်နဲ့၊ တော် ကြာ ဘာသံ ညာသံ ထင်ပြီး ပြဿနာတက်နေမယ် ...”

မရှုပ်ပါဘူးကွာ၊ အမှတ်တရပဲဟာ ယူခဲ့ပါ၊ အံမယ် ငါတို့ ဘောလုံးတွေက အဝါရောင်တွေချည်းပဲ၊ ဒေါန ဘောလုံးက ပန်းရောင်လေးပါလား”

“ပန်းရောင်လေး ... ပန်းရောင်လေး”

သူငယ်ချင်းတွေက တမင်နောက်နေကြလျှင် သူက ပန်းရောင်ကို တကယ်ပဲ သတိရသွားခဲ့ပါသည်။ ကိုင်ဆွဲနေသော ဩက်ပေါင်ပင်လျှင် အရသာမရှိတော့သလိုခံစားသွားခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့အဖို့ ပန်းရောင်ထံမှ ဘာခံစားမှုမျိုးမှ မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူ့အတွေးကို ပြည့်ဖြိုးကပင် ရိပ်မိသည့်အလား။

“မင်း ပန်းရောင် ဒီနေ့အဖို့တော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပန်းမပေးနိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်နော်”

“ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲကွာ”

“အင်းလေ ... ဒီတစ်ခါ ပေးရင်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူပါ ပန်းပေးပြီးသား ဖြစ်ပြီပေါ့။ ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီပေါ့ရှင် အဟဲ ဟဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက စားရင်းသောက်ရင်းမှ အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောနေသလောက် သူက ပြုံး၍ပဲ ခပ်မဆိတ်သာနေနေမိ၏။

“အံ့မယ် ... အံ့မယ် ... ရုပ်ကြီးက ... ရုပ်ကြီးက တည်ငြိမ်နေတယ်ဆိုတဲ့ စတိုင်နဲ့ပါလေ”

“အပြင်မှာ တည်ငြိမ်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်နေတယ်မောင်တို့ရယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့ကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် လှောင်နေကြသော်လည်း သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“သူက အဲဒီလို အလွယ်တကူ အရှုံးပေးမဲ့သူ မဟုတ်ဘူးကွ”

“အံ့မယ် ... အချစ်ဘက်တော်သားကြီးက နာတတ်လှချည်လား၊ ခံနေရတော့ မင်းက ခံနေရတာများ”

“ငါ ဘာမှ မခံရပါဘူးကွာ။ တွေးကြည့်ရင် ကျေနပ်စရာပါ။ သူ ပို့ပေးနေတာတွေဟာ ငါ့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲတွေပဲမို့ သူ စေတနာနဲ့ လုပ်ရပ်ကို ငါက အသိအမှတ်ပြုတာပါ”

“ဒီတစ်ခါရော သူ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်လား”

သစ်နိုင်ရဲ့ အမေးကို သူက ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ချေ။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ယုံကြည်မှု မရှိတော့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုပဲ သိပ်အထင်ကြီးသွားတာလားတော့ မသိချေ။

www.burmeseclassic.com

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့လက်ထဲကို သူမ ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ထည့်ပေးမည့် နှင်ဆီးပွင့်လေးကို တိုးတိတ်စွာ ရင်ခုံနဲ့
လျက်ရှိနေသည်။ ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီလေးဟာ သူ့ထံသို့ ရောက်
ကိုရောက်လာမည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ ရောက်လာလိမ့်မလဲ
ဟူ၍ သူ့ရဲ့စိတ်တို့ဟာ ပန်းရောင်ထဲမှာသာ အချိန်တိုင်း နေရာ
တိုင်း ...။

“မင်း သိပ်ဟဲဗီးကြီးတွေ တွေးမထားနဲ့ကွ။ သူက ရိုးရိုး
လေးပဲ လုပ်လုပ်သွားတာ”

“ငါ့အထင်တော့ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်လာမယ်
နဲ့တူတယ်”

“ဒီကောင့်လက်ထဲကို သူ ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးမှာဆိုတော့
ဘယ်လိုထည့်ပေးမှာလဲ မသိဘူး။ နင်ဂျာဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး
လာထည့်ပေးမှာလား မသိဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး။ မိမိဝတ်စုံက ပိုမိုကံတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

သူငယ်ချင်းတွေကပါ ထင်ကြေးတွေ အမျိုးမျိုး
ပေးလျက် နောက်ပြောင်နေကြလျှင် သူ့ရဲ့ ရင်ခုံနဲ့သံကြိမ်နှုန်းက
ပို၍ စည်းချက်ညီလာတော့လေသည်။ ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီကို
သူမ ဘယ်လိုဖန်တီးပို့ဆောင်မလဲဆိုတာ အခုလောလောဆယ်တွင်
ကမ္ဘာ့အရေးပြဿနာလောက်နီးနီး အရေးကြီးနေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒံပေါက် စားပြီးလျှင် သူတို့လေးယောက်သားမှာ အသီးသီး လမ်းခွဲကာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ သူ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် အပန်းက ဆီးကြိုကာ -

“ဟရေ၊ ကော့ခင်လေးနော် ကောင်မလေးဆီက ဖုန်းလာ တယ် ... လာ လာ”

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

သူက မေးလည်းမေး လက်ကလည်း အပန်းထံမှ ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူပြီး နားမှာ ကပ်လိုက်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“ကိုယ်ပါ ဒေါ်န”

တစ်ဖက်မှ အသံသည် သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ချိုမြဲစွာ ဖြတ်ပြေးစီးဝင်သွားသည်။ ဖုန်းပြောခွက်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေ့ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် အေးစက်လာရပါလိမ့်။

“ဪ ... ပန်းရောင် ... ပြော ... ဘာလို့ ကိုယ့်ဟန်းဒ် ဖုန်းကို မဆက်တာလဲ”

“မင်း ဖုန်းက ခေါ်လို့မရဘူး”

“ခုနတုန်းကလား ... အေး ဟုတ်မယ်၊ ဒံပေါက်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေတော့ ခေါ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...

အထူးတဆန်း ဒီအချိန် ဆက်လို့ပါလား၊ ဘာလဲ ပြော”

www.burmeseclassic.com

သူမက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ချိုလွင်သော အသံ တစ်ခုနှင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်မောနေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း ပီပီသသပင် ...

“မင်း လက်ထဲကို ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီ ထည့်ပေးခဲ့ပြီးပြီလို့”

သူက အလွန်အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ...

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... ကိုယ့်လက်ထဲကို ဟုတ်လားဟား ... ဘာနှင်းဆီမှ မရပါလား ပန်းရောင်ရယ်၊ ဘယ် ... ဘယ်အချိန်ကများ”

“ဒီနေ့အဖို့ မင်းရဲ့ လက်အနံ့နဲ့ ဘာပစ္စည်းကိုမှ လက်ခံမယူခဲ့ဖူးဘူးလား ... စဉ်းစားပါဦး”

သူ့ရဲ့ လက်အနံ့နဲ့တဲ့။ ဟင့်အင်း ... ဘာကိုမှ သူ့မရခဲ့ပါဘူး။ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှ သူ့လက်ထဲကို နှင်းဆီတစ်ပွင့်တလေတောင် ထည့်ပေးသွားပေးနိုင်ပါဘူး။

ပန်းရောင်ပဲ တစ်ခုခု မှားနေခဲ့ပြီ။

“မဟုတ်ဘူး ပန်းရောင်၊ something is wrong ! (တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ) ...

ကိုယ် ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ MKမှာ အဝတ်အစားဝယ်တာပဲ ရှိတယ်”

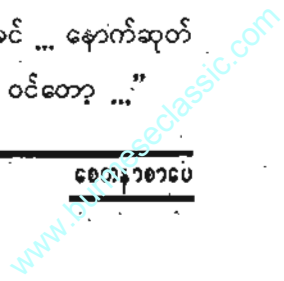
သူမက သဘောကျသည့်အလား တခစ်ခစ် ရယ်မော

တာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ MKဆိုင်ထဲ မရောက်ခင် အဖြစ်အပျက်ကို ဆက်ပြီး Memory recall (မှတ်ဉာဏ်ပြန်လည်စဉ်းစားခြင်း) လုပ်လိုက်ပါဦး ... ဆက်ပြီး ပလိစ်”

သူက မျက်မှောင်တကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် မေးစေ့ကို ဇွတ်ကာ ခေါင်းကြီးစောင်း၍ စဉ်းစားသည်။ တစ်ဖက်မှ လေညင်းတိုက်ခတ်သလို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရယ်မောနေသော အသံလေးဟာ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေကို ပြန်လည်ရင့်သန်လာစေသည်။

“MKမရောက်ခင် အင်း ... မရောက်ခင် ... နောက်ဆုတ်ဟား ... ဒဂုံစင်တာထဲကို ဝင်တယ် ဝင်တော့ ...”

အဲဒီမှာပဲ သူ့အသိဉာဏ်ထဲ၌ လင်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အဝင်အပေါက်ဝမှာ မစ်ကီမောက်စ် အရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ထဲ လာသမျှ လူတိုင်းကို ဘောလုံးတွေ လက်ဆောင်ပေး၊ တာ့တာပြ ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မစ်ကီမောက်စ်ကြီး ပေးတာက ဘောလုံးပဲ။

“မင်းက မစ်ကီမောက်စ်လား။ အဲ ... ဟုတ်ပေါင်း၊ အဲဒီထဲမှာ ရှိနေတာလား”

“ရက်စိ”

“ဟား ...”

သူက ဩချစ်စိတ်နှင့်အတူ နဖူးကို ဖြောင်းခနဲ ခြွေအောင် ပိတ်ရိုက်မိလေသည်။

“တတ်နိုင်ပါပေ ဒေါ်ပန်းရောင်၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အနီခင်ဗျားက လက်ထဲထည့်ပေးခဲ့တာ ဘောလုံးပဲလေ၊ ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... မင်း လက်ထဲကို အဲဒီလို နှင်းဆီတစ်ပွင့် ထည့်ပေးလို့ရရင် ကိုယ် ဒီလို ဘယ်ဖုန်းပြောနေတော့မလဲ ဒေါ်နရယ် ...”

တချို့ကိစ္စတွေဟာ အပေါ်ယံလေး ရှုပ်ကြည့်ရုံနဲ့ မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ရင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ ရင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

“ဘယ်လို မင်း ဆိုလိုတာက”

“အဲဒီ အသည်းပုံဘောလုံး ပန်းရောင်လေးထဲမှာ ပဉ္စမမြောက်နှင်းဆီ ရှိနေတယ် ဒေါ်န”

သူက ဟာခနဲ အော်ရယ်မှ မဆုံးခင် သူမက ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ဖုန်းချသွားလေသည်။ အဲဒီမှာ သူ ပျာရုတော့တာဖြစ်သည်။ သူမ ပေးခဲ့သော ဘောလုံးပန်းရောင်လေးဟာ သူ့ထဲမှာ မရှိတော့။

မရှိဆို သူဟာ ဒီးဒီးရဲ့ အိမ်မှာ ကားဝင်ယူတုန်းက ဒီးဒီး တူမလေးကို မြင်တာနှင့် ဘောလုံးနှစ်လုံးကို လက်ဆောင်

ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... အင်မတန် အဆော့ သန်လှသော ဒီးဒီး တူမလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ သူ့နှင်းဆီလေးထဲ ဘယ်လိုဘဝ ရောက်နေရှာပါလိမ့်။

သူ့ရင်ထဲ၌ တန်ဖိုးကြီးရတနာတစ်ပါး ပျောက်ဆုံး ရသလို ချက်ချင်း ထူပျာမှုလောင်သွားရ၏။ သူသည် ဖုန်းကို ဒီးဒီး အိမ်သို့ ကောက်လှည့်ကာ ...

“ဟယ်လို ဒီးဒီး ... အေး ငါပါကွ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကျားလိုက်တဲ့လေသံနဲ့၊ ဘာလဲ ဟိုက ပေးသွားပြီလား မင်းအိမ်ကို ရောက်လာတာလား”

“ကျွတ် ... အမေးအမြန်းက ထူလိုက်တာကွ။ ဟို ... မင်း တူမလေးကို ပေးလိုက်တဲ့ ဆောလုံးလေး အဲဒါ ရှိသေးလား”

“ဟာ ... ဘာများလဲလို့၊ နေဦး သူတို့ ရှိသေးလားလို့ မေးကြည့်ဦးမယ်”

ဒီးဒီးရဲ့ အစစ်မက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီနော် အိမ်ခွဲနေသောသူဖြစ်လေရာ တစ်ခါတလေမှ လာလည်ခြင်းဖြစ်

သည်။ သူသည် ဒီးဒီးရဲ့ လမ်းလျှောက်သွားသံ တစ်ယောက်ယောက် ကို လှမ်းမေးနေသံတွေကို ကြားရသော်လည်း ကြားထဲက စိတ် မရှည်နိုင်ချေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ်တိုင် ပြေးလွှားသွားကာ မေးလိုက် ချင်သည်။ သို့သော် စိတ်လောက် လူက လိုက်မနိုင်တာကြောင့် ဖင်တဆွဆွနှင့် ဖုန်းကို အရင်အားကိုးရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒေါန၊ ငါ့အစစ်မတို့က ပြန်သွားပြီတဲ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီဆောလုံးက ဘာအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အဲဒီထဲမှာ နှင်းဆီပန်းပါတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်း အစစ်မ အိမ် လိုက်တောင်းရုံပေါ့၊ သူတို့က ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“အလုံမှာကွ၊ နည်းနည်းတော့ ဝေးတယ်”

“ဟာ ... ဝေးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်း ရယ်ဒီလုပ်ထား ကွာ၊ ငါ ခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်၊ မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပေး”

www.burmeseclassic.com

“အေးပါ ... အေးပါ။ မင်းဟာက သေရောသေချာလို့လား ကွာ”

“ခုနလေးကပဲ ပန်းရောင်ဆီက ဖုန်းလာသွားတာ၊ ဟေ့ ကောင် မင်းအစ်မမှာ ဖုန်းရှိရင် တစ်ချက်လောက် လှမ်း ချက်ခံထားဦး။ လွဲသွားဦးမယ် ကွဲသွားဦးမယ်”

“အေးပါကွာ မင်းကလည်း၊ စိန်တုံးကြီးပါသွားတာ ကျနေ တာပဲ”

ဒီးဒီးရဲ့ အငေါ့စကားကို သူ့မှာ ပြန်လည်မချေပနိုင်

ပေ။ ဖုန်းချပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ကားနှင့် ပြန်ထွက်လာရသည်။ ပြီးလျှင် ဒီးဒီး အိမ်ကိုမောင်း၊ ဒီးဒီးကို ဝင်ခေါ်လျက် ဒီးဒီး အစ်မအိမ်ကို လိုက်ရတော့သည်။

“မင်း အစ်မနဲ့ ဖုန်းရလား”

“မရဘူးကွ။ ဖုန်းလှိုင်း မမိဘူး”

“သူ့အိမ်မှာရော ရှိပါ့မလား”

“ဖုန်းလှိုင်း မမိပါဘူးဆို၊ ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းလည်း မောင်းဦး၊ ဖြစ်ရဲ့လား၊ ငါ မောင်းရမလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလောက်သာ မဟုတ်ဘူးပြောတာ၊ မင်း ပုံစံက အရမ်းပျာနေတာပဲ၊ မင်း တကယ် ထိနေပြီလား ဟုတ်လား”

“မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ငါးပွင့် ခြောက်နှင်းဆီကို မရရင် ရူးသွားလိမ့်မယ်”

“ရူးရင့်တော့ ကားမမောင်းနဲ့။ လျှော့ထား ဟေ့ကောင်၊ down town ထဲဝင်လာပြီနော်၊ ရှုပ်လာပြီ”

“အင်းပါ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒီးဒီးက ပါလာသော ဟန်းဒီဖုန်းဖြင့် သူ့အစ်မထံ ဖုန်းခေါ်ရာ လှိုင်းဝင်ပြီး စကားပြောခွင့်ရသွားသည်။

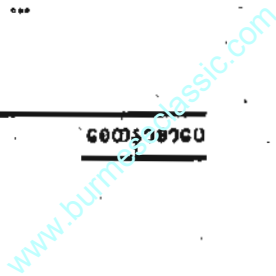
ဖုန်းပိတ်ပြီးလျှင် ဒီးဒီးက သူ့ကို လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြကာ ...

“မမတို့ ရှိတယ်တဲ့ကွ”

“ဟိုအကြောင်း မမေးလိုက်ဘူးလား”

“မေးစရာမလိုပါဘူးကွာ ရစ်နေဦးမယ်၊ အခုတောင် ငါတို့ လာနေပြီပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ရတာ ...

တွေ့မှာပါ”

ဒီးဒီးက တွေ့မှာပါပြောလည်း သူကတော့ ပန်းရောင်
ဘောလုံးလေးကို မမြင်ရချင်း စိတ်မချအားပေ။ အလုံမြို့နယ်ထဲရှိ
လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှာ ဒီးဒီးရဲ့အစ်မအိမ်သို့ ရောက်လျှင် သူတို့က
ဘာမှတောင် မပြောရသေး ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့က ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”
“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မမ၊ ဟို ရှောက်ချင်းရော”

ဒီးဒီးက သူ့ကိုယ်စား တူမလေးကို အမောတကော
မေးပေးရှာပါသည်။

ဒီးဒီးအစ်မရဲ့ မျက်နှာက နားမလည်ခြင်းတွေ စုမြုံ
သွားပြီးလျှင် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ့ကို ပြောပါဟဲ့၊ နင်တို့ ပုံစံတွေကလည်း”
“ဒီလို မမရာ၊ ရှောက်ချင်းကို ပေးလိုက်တဲ့ ဘောလုံး
ပန်းရောင်က ဒီကောင် ကောင်မလေးပေးတာ။ အဲဒါ
ပါသွားလို့ ပြန်လိုက်တောင်းတာ အဲဒီလို၊ အဲဒါ ပြန်ပေးစမ်း
ပါ”

“ဪ ... ဒုက္ခပဲ။ နင်တို့ကလည်း အဲဒါဆို ဘာလို့ ပေး
နေသေးလဲ။ ဒီဘောလုံးကိုများ ပြည်လမ်းကနေ ဒီအထိ
လာယူတယ် ဟုတ်လား”

“မတူဘူးပေါ့ဗျာ မတူလို့ပေါ့။ ကဲ ... အဲဒါလေး ပြန်ပေး
စမ်းပါ။ ရှောက်ချင်း ဂျီကျနေရင်လည်း အဲဒါမျိုး အသစ်
ငါးလုံး ထပ်ပေးမယ်လို့”

“ဟဲ့ ... နေဦး ငါတို့ ပြန်လာတော့ ရှောက်ချင်းက ဒိုဘီ
ကုလားမရဲ့ကလေးလေးကို တစ်လုံးပေးလိုက်သေးတယ် ...
ဘာအရောင်ပေးလိုက်လဲ မသိဘူး၊ ငါ မေးကြည့်ဦးမယ်”

သူက ရင်တတိတ်ထိတ် ဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ ဒီးဒီးက
သူ့ကို ပန်းနစ်ဖက် အသာတွန့်ပြုလေသည်။ သိပ်မကြာပါချေ။
ဒီးဒီးရဲ့အစ်မကား စိတ်ညစ်စရာကောင်းသော စကားကိုပဲ ယူ
ဆောင်ပေးလာခဲ့သည်။

“နင့်ကံပဲ ဒေါ်နင်ရေ၊ ရှောက်ချင်းက ကုလားမလေးကို
ပန်းရောင်လေး ပေးလိုက်တာတဲ့၊ သူက ပန်းရောင်မကြိုက်
လို့တဲ့”

“ကဲ ... ရှိပါစေတော့၊ အဲဒီ ဒိုဘီကုလားမက ဘယ်မှာနေ တာလဲ”

သူက စိတ်ကို တဆုံးထိ လျှော့ချထားလိုက်ကာ လေသံအေးအေးနဲ့ပဲ မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ စိတ်လျှော့သည် ဆိုရာမှာ စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ချေ။

အဲဒီဘောလုံးလေးဟာ ဘယ်ကိုပဲ ရောက်ရောက် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မျှော်လင့်ချက်လေးဖြင့် လိုက်ဦးမှာဖြစ်လေ သည်။

“ဟယ် ... နင်တို့က အဲဒီ ကုလားမနောက်ထိ လိုက်ဦးမှာ လား”

“ကဲ ... လိပ်စာသာပြောစမ်းပါ မမရာ။ မရတော့ဘူး ဒီကောင့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ကုလားမက ဘုံဘောပြန်မှာဆိုလည်း လိုက်မှာပဲ”

“ဘုံဘောလောက်တော့ မဝေးပါဘူး။ လေယာဉ်စီးစရာ မလိုဘူး၊ သင်္ဘောပဲ စီးရမှာ”

ဒီးဒီးရဲ့အစ်မကလည်းမခေချေ။ ကလေးတစ်ယောက် အမေဖြစ်သော်လည်း ကိုရီးယားကားတွေကို ညံ့စဉ်အားပေးလျက် စကတ်အတိုတွေကို မချွတ်တော့စတမ်း ခူးတနန့်နန့်ဖြင့် သူတို့ ကိုတောင် ပြုံးစိစိ ပြန်၍ ပဟေဠိဖွက်၍နေသေးလေသည်။

သူ့ထက်ပင် စိတ်မရှည်တတ်သော ဒီးဒီးကပဲ ...

“ပဲများမနေနဲ့ဗျာ ပြော ... သင်္ဘောပဲစီးရ စီးရ ရထားပဲ စီးရစီးရ”

“အမိနာက ဒလမှာနေတာဟဲ့။ ဒီနားတစ်ဝိုက်က လသာတို့ အလုံတို့မှာ အဝတ်လိုက်လျှော်တာ ...

(နာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လျက်) ခုလောက်ဆို ပြန်ပြန်နဲ့တူတယ်။ ဒီမှာ နင်တို့ သေချာချင်ရင်တော့ ဒလ ဟိုဘက်ကမ်းကနေ သွားစောင့်နေ စက်လှေအပြတ်ငှား သွားပေါ့ဟယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဒလဘက် သွားစောင့်ရမှာတဲ့။ ဗေဒင်က ဟောထားတယ်ကွ၊ ရေလမ်းဆို ရှောင်ရမယ်တဲ့”

အရေးထဲမှ သူ့ကို လာကျပ်နေသော ဒီးဒီးကို သူက နားရွက်လိမ်ဆွဲလျက် ခေါ်လာရလေသည်။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပဲ ဒလဘက်သို့ ကူးသော မြစ်ဆိပ်သို့ အလျင်အမြန် မောင်းလာခဲ့သည်။ ဟိုရောက်လျှင် အဟုတ်ပဲ ဒလဘက်ကူးသော သင်္ဘောက ထွက်သွားချေပြီ။ ထွက်သွားတာမှ သိပ်တောင်မကြာ သေး။

“ကဲ ... ဒီးဒီး စက်တပ်တဲ့ သမ္ဗန်ပဲ ငှားရအောင်ကွာ။ အဲဒါမှ မိမှာ”

“ရှိုးတဲ့မှပဲကွာ။ အဲဒီ သမ္ဗန်တွေက စိတ်ချရလို့လား။ ခဏခဏ မှောက်တယ်တဲ့နော် ...

ငါ ... ငါ ကြောက်တယ်ကွာ”

“ဟ ... မကြောက်ပါနဲ့ကွာ မင်းကလည်း၊ ဒီမြစ်လေး ဖြတ်ကူးတာများ သူများတွေ နေ့တိုင်း သွားလာနေကြတာပဲ ဥစ္စာ ...

လာစမ်းပါ နောက်ကျသွားဦးမယ်”

“မင်းကတော့ ဘယ်ကြောက်မလဲ မွန်နေတာကိုး၊ မရဘူး ဟေ့ကောင် ပြီးရင်တော့ ထမင်းပေါင်း ဝယ်ကျွေးရမှာပဲ”

“အေးပါကွာ လာစမ်းပါ”

သူက ကပ်ပဲနေသော ဒီးဒီးကို ဆွဲခေါ်ကာ စက်တပ် သမ္ဗန်တစ်စီးကို ဈေးမေးကာ စင်းလုံးငှားရသည်။ အသွားအပြန် ဈေးတည့်သွားလျှင် မြစ်ရေထဲ၌ တဖုန်းဖုန်းပြေးနေသော သမ္ဗန် ပေါ်၌ သူနှင့် ဒီးဒီးကား ဆံပင်တွေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် စီးနင်းလိုက် ပါလို့ လာကြပေပြီ။

“ကံတရားများ ကြိုမမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားဖူးဘူး။ ဒလကိုသွားပြီး ဒိုဘီကုလားမ တစ်ယောက်ကို စောင့်ရမယ်၊ ငါ့လခွေးထဲမှာကွာ”

“သူက ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို ယူသွားတယ်လေကွာ”

သူ့ရဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် နုနုနဲ့ အပြောကို ဒီးဒီးက ရင်ဘတ်ဖိ၍ တဝေါ့ဝေါ့နှင့် ထိုးအန်ဟန် လုပ်ပြလေသည်။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်ကြားမှပင် ဒီးဒီးရဲ့ အမူအရာကြောင့် မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ရသေး၏။

ဟုတ်ပါတယ် ပန်းရောင်ရယ်။ ကံတရားနဲ့ အချစ်ကဟာ တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကများ တစ်ယောက်ယောက်က မင်း ဒလကို သွားတဲ့ သမ္ဗန် တစ်စီးပေါ်မှာ ဒိုဘီကုလားမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကို ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် လိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ပြောရင် ကိုယ် တကယ်ပဲ ဟားမိမှာပါ။

ဘာကြောင့်တာလဲ ဒီအရူးအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီးတော့လေ။

ကြိုမသိနိုင်တဲ့ အရာတွေထဲမှာ ကံတရားအပြင် အချစ်ကြောင့်ပါ ပါတယ်လို့ မင်းကို ပြောရင် မင်း ဘယ်လို ချေပမလဲ ပန်းရောင်။

“ဆရာသမား မော်တော်ကို ကျော်နေပြီ”

သမ္ဗန်သမားက သတိပေးလျှင် သူက မော်တော်ပေါ်မှာ ကုလားမတစ်ယောက်နှင့် ဘောလုံးကိုင်ထားသော ကလေးတစ်ယောက်ကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေကြည့်၏။ မတွေ့ချေ။

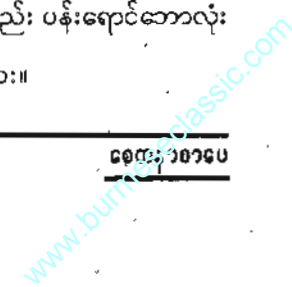

ရှိစေ။ တစ်ဖက်မှာ ရောက်နေလို့ဖြစ်မည်။ ဒီမော်တော်ပေါ်မှာ သေချာပေါက် ပါလာခဲ့လျှင် တစ်ဖက်ကမ်းက စောင့်စားရုံပဲဖြစ်သည်။

သူတို့ရဲ့ စက်တပ်သံဗ္ဗန်က ခဏကြာလျှင် မော်တော်ကို ကျော်ကာ သွားလေသည်။ အဲဒီနောက် ဒလဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူက ငှက်သမားကို စောင့်ဖို့ ပြောပြောကာ ဒီးဒီးနှင့်အတူ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

သိပ်မကြာသောအချိန်မှာပဲ မော်တော်ဟာလည်း ကမ်းသို့ ကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရော ဒီးဒီးရော မျက်စိကို အစွမ်းကုန် ပြူးပြီဖွင့်ကာ ပန်းရောင်ဘောလုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲလာမည့် ကုလားမတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေရ၏။

လူတွေက တဖွဲဖွဲ ဆင်းလာကြသည်။ ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ အရောင်စုံ ဆိုက်စုံ၊ သို့သော်လည်း ပန်းရောင်ဘောလုံးနဲ့ ကလေးကတော့ ခုထိကို မတွေ့ရသေး။

“အဲဒီဘောလုံးကကွာ ဒီအထိရော ပါနိုင်ပါဦးမလား။ လမ်းမှာ ပေါက်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မပေါက်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဟား ... လေကတော့ ခုထိကို မလျှော့သေးဘူး။ အဲဒီ ကုလားမက ဒီမော်တော်ပေါ်မှာရော ပါလာတာ သေချာ လို့လား ...

သူလည်း တစ်နေရာ သွားချင်သွားနေဦးမှာပေါ့”

သူက အဖျက်စကားတွေချည်း လိုက်ပြောနေသော ဒီးဒီးကို လှည့်ကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပဲ အကြည့်တွေက တစ်နေရာရောက်လျှင် လက်ညှိုးထိုး ရပ်တန့်သွား တော့လျက် ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... မင်း ဘောလုံး”

သူက ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်လျှင် အဟုတ် ကိုပဲ သူ့ရဲ့ ပန်းရောင် ဘောလုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော

ကုလားမပီစီကွေးလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲထား သော ကုလားမ မကြီးမငယ်အရွယ်တစ်ယောက်တို့ကို ဝမ်းမြောက် စွာ တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

သူက မြောက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အတူ ထိုသားအမိနှစ်ယောက်အနားသို့ ဘယ်လိုတောင် ရောက် သွားမှန်း မသိချေ။

“အဟဲ ... ဟို ... ဒီက ...”

သူက ဘောလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ တစ်ချက် ခယ်သွမ်းသွေးလိုက်လျှင် ကုလားမက သူ့ကို ဘာကြောင်တာလဲ ဟုသော ပုံစံဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ လည်း သူက ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမယ်မှန်းမသိပေ။ အတော် ဆော့ ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်သည့် ကိစ္စပဲဖြစ်သည်။

“ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ပြော”

“ဒီလိုလေ ဒီဘောလုံးက ကျွန်တော့်ဘောလုံးပါ ခင်ဗျ။ အဲဒါ ...”

www.burmeseclassic.com

“ဟုရေး ဘာပြောဒါလဲ ကောင်ရေး၊ အဲဒါ နည်းမမှန်ဘူး နော်၊ တို့ ဆင်းရဲဒယ် ဒါပေမဲ့ မခိုးတတ်ဘူးနော် ကောင် ရေး ...

ပြဿနာ လာမရှာနဲ့နော်”

“ဟား ... အဲဒီလို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မ အထင် လွဲနေပြီ”

“ဘာလွဲတာလဲ ဒီဘောလုံးဟာ မင်း ဘောလုံး ဘယ်လို လုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်၊ ကျွန်တော့်ထာ အစ်မ အဝတ်လျှော်တဲ့အိမ်က မနင်းဝါဝါရဲ့ မောင်ပါ။ ဒါက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း၊ ဒီဘောလုံးမျိုးတွေ လေးလုံး လောက် ကျွန်တော်တို့ လက်ဆောင်ရလာတာပါ ...

အဲဒါ ကျွန်တော်တို့က သိပ် အသုံးမဝင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်တူမလေး ရှောက်ချင်းကို ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါ ရှောက်ချင်းက ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒီးဒီးက ဆေးဆေးဆေးဆေးနှင့် ချက်ကျလက်ကျ ဝင်ပြောတော့မှပင် ကုလားမက မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ် ဖြင့် “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”ဟု အသည်းယားချင်စဖွယ် မေးခွန်း ထုတ်လေသည်။ မျက်နှာထားကတော့ မလျှော့သေး။

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်နေ လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကနေ ဒီအထိ လာယူတာပါ အစ်မ ...

အဲဒီဘောလုံးလေး ပြန်ပေးပါနော်”

အဲဒီလို ပြောလိုက်မှပင် ဒိုဘီမခမျာ ဘယ်လို အတွေးပေါက်သွားသလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ ဘောလုံးကိုင် ထားသော သူ့ကလေးကို ဆွေ့ခနဲ ကောက်ချီရင်း တင်းတင်းပင် ဖက်ထားလိုက်သေးကာ ...

“အို ... အဖိုးမတန်တဲ့ ဘောလုံးကိုများ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လိုက်တောင်းနေတယ်၊ မလုပ်နဲ့ ငါ့ကလေးက ဒါမရှိရင် ငိုလိမ့်မယ်”

ကုလားမက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားဖို့ပြင်လျှင် သူက အထိတ်တလန့်နှင့်ပဲ ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာဆီးကာ ...

“ငိုရင် ဒါမျိုး ဆယ်လုံး ထပ်ပေးပါမယ်၊ ဒီဘောလုံးတို့ တော့ ပြန်ပေးပါ အစ်မ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့ရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပုံစံကြောင့် ထိုကုလားမထံ ပို၍ အကဲဆတ်သွားကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် မပေးဘူးချည်း ချကာ ခြေကုန်သုတ်တော့၏။ ဒီးဒီးက သူ့ကို လက်ကုတ်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် အသည်းအသန် သွားလုပ်ပြမနေနဲ့၊ ဟိုထဲ တန်ဖိုးရှိတာပါတယ်ထင်ပြီး ပြန်မပေးချင်တာ ...

အသာနေ ငါ ပြောမယ်”

ဒီတစ်ခါ ဒီးဒီးက ကုလားမရှေ့မှာ ဝင်ကာနော် လျက် ...

“အစ်မ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဒီထဲမှာ တန်ဖိုးရှိတာမျိုး မပါပါဘူး။ မယုံရင် ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ပြပါမယ် ...

အစ်မကိုလည်း မုန့်ဖိုးပေးပါမယ်”

ကုလားမက မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်ကာ ...

“ငါက ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ”

“ကဲ ရော့ ... ဒီမှာ နှစ်ထောင်။ အဲဒီဘောလုံးကိုလည်း အစ်မ ရှေ့မှာတင် ဖောက်ပြမယ်။ တန်ဖိုးရှိတာပါရင် အစ်မ ယူ”

ဒီးဒီးက ပိုက်ဆံနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်မှပင် ထိုကုလားမက တွေဝေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွား၏။ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရလေ သည်။

လူတွေများဟာလည်း အတော်တရားကျစရာကောင်း သည်။ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်က တန်ဖိုးမရှိသောပစ္စည်းကို ပြန်တောင်း တာတောင် အသာတကြည် ပြန်မပေးချင်ကြ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို လည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် အထဲမှာ ဘာများပါဦးမလဲဟူသော မဂ်

မောစိတ်ကြီးကိုလည်း အထင်းသားပဲ လှမ်း၍ မြင်နေရသေးလေသည်။

သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ထိုကုလားမကို အရင်တရားကျရပါသည်။

“ကဲ ... ရော့ အစ်မ ယူပါ။ အစ်မ ကလေးအတွက် မုန့်ဖိုးပေါ့၊ ဒီဘောလုံးကိုလည်း ကျွန်တော် မောက်ပြပါ့မယ်”

ဒီးဒီးက ဘောလုံးဖောက်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နားဖာကလော်တံကို ထုတ်ယူလိုက်လျှင် သူ့မှာ ရောမစားကြီးကို ထုတ်ကိုင်လိုက်သည့်အလား ချက်ချင်းကို ခံစားသွားရသည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။ ဖောင်းခနဲ မြည်သံအဆုံးတွင် အဟုတ်ကိုပဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာက ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအရာကတော့ အထူးပြောပြနေစရာ လိုမည်မထင်တော့ပါ။

သူဟာ လှိုက်ဖိုမောသော ရင်အရံဖြင့် နှင်းဆီလေးထို့ တယုတယ ကောက်ယူလိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီးဒီး

နှင့် ကုလားမတို့ ဘာတွေပြောနေတယ် ဆိုတာလဲ သူ မကြားတော့။ 212 ရေမွှေးရနံ့တွေ သင်းပျံ့နေသော နှင်းဆီလေးကိုသာ တစ်မိမိမိ ကြည့်မဝဖြစ်လျက် ဒီးဒီးက ပန်းကို လာပုတ်တော့မှပင် ပြန်ဖို့အတွက် သတိရတော့သည်။

“ကဲ ... ပြန်ကြစို့ သူငယ်ချင်း”

အပြန်လမ်းတွင် သမ္ဗန်ပေါ်၌ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ဖီလင့်တွေကို နားလည်သည့်အလား ဒီးဒီးကလည်း စကားမများချေ။

နေကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်ပြင်သည် ရွှေအိုရောင်လွမ်းကာ လေနအေးတို့ နေနေသဖြင့် အဲဒီအလှအပဟာ ဒီးဒီးကိုလည်း ဖမ်းစားထားဟန်တူသည်။

အဝေးကို ပျံသွားသော စင်ရော်တွေကို လှမ်းငေးမောကာ သူ့ကို ဘာမှမပြော။ မထေ့တော့ မငေါ့တော့ မကလိတော့။ သူက ကျေနပ်စွာဖြင့် နှင်းဆီလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်မိသည်။

အဲဒီနောက် ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် သူ့ရင်က လွှဲ
မောဆွတ်ပျံ့လို့လာလေသည်။ ညနေစောင်း အချိန်လေးတစ်ခုမှာ
ချစ်သောနှင်းဆီလေးနှင့်အတူ ငှက်စီး(သမ္ဗန်စီး)ရသည့် အရသာ
သည် သူ့အတွက် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်မှုကို ပေးသော်လည်း
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရစေသည်။

ရနံ့တစ်မျိုး စွက်နေသည့် မြစ်လေရနံ့ကို ရှုဖို့က
ကာ မမြင်ဖူးသော အသံလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို လွမ်းစေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးက ကြယ်ငါးပွင့်သင်္ဘောကြီးတွေကို မြင်
လျှင် ဘာမဆို ညာမဆို ပန်းရောင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ရေခြေ
မြေခြားကို သွားမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ဝင်မိလေသည်။

သူဟာ ပန်းရောင်ကို ရူးသွပ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

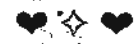
ထိုနေ့က ကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်၍ မောင်းထွက်
လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒီးဒီးရဲ့ဖုန်းကို သူ့အစ်မက ဖုန်းဆက်
လာကာ အခြေအနေကို စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းစပ်စုတာကိုလည်း
ခံရသေးသည်။ ဒီးဒီးဟာ ကာယကံရှင်တောင် မဟုတ်ပါဘဲနှင့်
အစ်မကို ပြန်ဖြေသည်မှာ ...

“အခြေအနေက Okတယ်၊ အမိနာကတော့ မ Okဘူး။
စိတ်ဓာတ်က မမှိုက်ဘူး၊ အဲဒီလိုလူမျိုး မမအိမ်မှာ ဝင်
ထွက်နေဖို့မကောင်းဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ သူ ပြောချင်နေသော
စကားတို့နှင့် တစ်ထပ်တည်းပင်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ ကို
လှမ်းပြေးပြပြီးကြည့်သည့် အကြည့်တွေမှာလည်း မင်း ပြောချင်
တာ ငါ သိပါတယ်ကွာ ဟူသော အထာမျိုးဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတောင် သူ့စိတ်ကို လှမ်း
၍ ဖတ်တတ်လျှင် ချစ်သူကလည်း သူ့နှလုံးသားကို ဖတ်ပေးတတ်
လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟား ဟား ဟား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒေါနရယ်။ မင်းတော်တော် စိတ်ညစ်သွားမှာပဲနော်”

သူမက သူ့ရဲ့ အဖြစ်သနစ်အစုံကို ကြားသိရလျှင် သဘောကျသည့်စိတ်ဖြင့် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောသဘောကျ၍ နေလေသည်။ သူ့အတွက်ကတော့ စိတ်မောခဲ့ရမှု မှန်သမျှသည် နှင်းဆီပွင့်လေးကို မြင်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ပြောပျောက်သွားခဲ့ပြီး

ပြီဖြစ်သော်လည်း သူမရဲ့ ရယ်သံလေးကို ကြားရခိုက်မှာတော့ ပို၍ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

“ကိုယ် စိတ်မညစ်ပါဘူး။ ပေးတဲ့လူက ကိုယ့်လက်ထဲကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထည့်ပေးခဲ့ပြီးမှ ဆုံးရှုံးသွားရတယ် ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ...

ကိုယ်က နှင်းဆီငါးပွင့်လုံး ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိစေချင် တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... မင်းနဲ့ကိုယ် အလောင်းအစားလည်း ပြည့် တော့မယ်ဆိုတာ သတိရဦးနော်”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်က အဲဒါကို သတိတောင်မရဘူး”

သူက သူမကို အကဲစမ်းသလို မေးကြည့်လိုက်လျှင် သူမဘက်က ခေတ္တမျှတော့ အသံတိတ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ...

“အဲဒါကတော့ မင်းအပိုင်း ဖြစ်သွားပြီလေ။ ကိုယ်ကတော့ ပြောထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက် ရမှာပဲ ...

www.burmeseclassic.com

လောကမှာ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်
တွေးတယ်။ ကိုယ် လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တယ်။
တစ်ဖက်က ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် အဲဒါ သူ့အပိုင်းဖြစ်သွား
ပြီ ...

လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးတာပါ ဒေါနရယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲဒီလောက် မပြင်းထန်နဲ့လေ၊
ကိုယ်က မင်းကို နောက်တာပါ ...

ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခုမေးမယ်၊ မင်း အမှန်အတိုင်း
ဖြေပေးရမယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦး”

“တကယ်လို့ ကိုယ့် ရှုံးခဲ့တယ်ဆိုရင် မင်းကို ကိုယ် ဘယ်
တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး”

“ပန်းရောင် မင်းကို ကိုယ် တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ချင်နေ
တယ်ကွာ၊ အဲဒါ မင်း သိလား၊ မင်းက ကိုယ့်ကို သိနေပြီ”

မြင်ဖူး တွေ့ဖူး ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို အားလုံး သိနေပြီ
ကိုယ်က မင်းကို လုံးဝ မသိရတာ တကယ် မမိုက်ဘူး ...

အဲဒီလို အရူးမလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ကိုယ် ဘာကို အရူးလုပ်လို့လဲ ... မင်းကို သိတယ်ဆို
တာလည်း မတော်တဆ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ ဒေါနရယ် ...

စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ မင်းတို့ မြေးအဘွား
သုံးယောက်ရဲ့ အကြောင်းကြောင့် မင်းကို ရင်းနှီးခဲ့တာ
ပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းက ကိုယ့်ထက် အများကြီး
ကျောနေတာပဲ၊ ပန်းရောင် လိမ္မာပါတယ်ကွာ ...

ကိုယ်က ခင်တတ်ပါတယ်။ မင်းလည်း ကိုယ့်
အကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့ သဘောကောင်းကြီးပါ ... ဟဲ
ဟဲ ...

အပြင်မှာ ဆုံကြမယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဒေါန၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ကျွတ် ... ပြောရခက်တဲ့ ကလေးမ၊ မင်းကို မမိ၊မိအောင် ဖမ်းပြဦးမယ်၊ ကဲ ... ပြော ဆဋ္ဌမနှင်းဆီက ဘယ်တော့ လာပေးမှာလဲ ပြော”

သူမက သူ့ရဲ့ဒေါသထွက်သံ တရားရှားကို အသာ ရယ်မောကာ ...

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ၊ လေပြည်အသံတွေနဲ့ စကားမပြော စမ်းနဲ့ ကိုယ် မကြိုက်ဘူး။ အသံတွေက ယောက်ျားပီသမှ ပေါ့”

“မင်းပဲ အပြောကောင်းတယ်၊ အေးပါ တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြမှာပေါ့ ပန်းနုရောင်”

“ဒါပေါ့ မင်းလည်း ကြိုးစားရင် ကိုယ့်ကို ရှာတွေ့နိုင်တာပဲ ဆဋ္ဌမမြောက်နှင်းဆီကိုလည်း သိပ်မကြာခင် ပေးပါမယ်

အပြင်တစ်နေရာရာမှာပေါ့။ သတိအပြည့်နဲ့သာ နေပါ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဆီးယူ ဘိုင့်ဘိုင်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူကပဲ စတင်နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်း ဖိပစ်လိုက်၏။ သူမကို သိပ်မကျေနပ်။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ထိ မိမိနိုင်သေးသော သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်တိုသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမကို ခြေရာခံမိလိမ့်မည်ဟု စိတ်အားတက်ကြွနေခဲ့လေသည်။

“ဆဋ္ဌမပြောက်နှင်းသီ”

သိပ်မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မည့် New Year ကို သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်ခုက ငွေဆောင်မှာ ကြိုဆိုဖို့ စီစဉ်ကြလေသည်။ အဲဒီအတွက် အဓိကလိုအပ်သည်မှာ ငွေကြေးဖြစ်သည်။ New Year ကား တစ်လလောက်လိုသေးသည် ဖြစ်သော်လည်း

ကြိုတင်စုဆောင်း သူငွေလောင်းတို့မှာ အခုတည်းက မုန့်ဖိုးတွေကို ချွေတာတန်တာ ချွေတာကြရသည်။

အဲဒီတစ်ခုကတော့ သူတို့လေးယောက်သားဟာ တူညီကြသည်။ ခေတ်လူငယ်များဖြစ်သော်လည်း အပျော်အပါးမှာ ခုံမင်ဖို့ထက် ကောင်းကောင်းဝတ်မည်၊ ကောင်းကောင်းစားမည်၊ ကောင်းကောင်းအနားယူမည်၊ ကောင်းကောင်းသုံးစွဲမည် ဟူသော အတွေးနှင့် သံဓိဋ္ဌာန်သာရှိကြလေသည်။

အခုလည်း ငွေဆောင်မှာ ငါးရက်လောက် ဇိမ်ကျဖို့ အတွက် အသီးသီးက ကြိုတင်စီစဉ်လို့နေသည်။ ခရီးသွားလာရာမှာ ပိုက်ဆံဆိုတာ ပိုနေ၍ ဘာမှမဖြစ်။ လိုနေလျှင် အတော်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလေရာ သူတို့ သူငယ်ချင်းတစ်တွေသည် ခရီးစဉ်အတွက် ငွေစုဆောင်း ငွေရှာဖွေလေ့ရှိကြသည်။

ငွေရှာဖွေသည် ဆိုရာဝယ် တခြားတော့မဟုတ်။ အိမ်ရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးရလျှင် ခြေကြွခများ မြီးမြီးမြက်မြက် တောင်းယူကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခုလည်း သူ့ကို အန်တီလေးက ပဲခူးရှိ ဗေဒင်

ဆရာထံ လိုက်ပို့ခိုင်းနေလေရာ သူက အလကားတော့ မရပါ။

“သုံးသောင်းတော့ ပေးရမယ် အန်တီလေး”

“အမလေးဟယ် နင့်ဟာကလည်း များလိုက်တာ၊ အပြင်က

ဒရိုင်ဘာငှားရင်တောင် အဲဒီလောက် မပေးရပါဘူး”

“ဒါဆို အပြင်က ဒရိုင်ဘာပဲ ငှားလေ၊ အန်တီလေး စီးရဲ

လား ပြော။ ပဲခူးထိ အသွားအပြန် လူမသိ သူမသိ

သူစိမ်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စီးသွားရလား”

“မစီးရဲပါဘူး၊ တော်ပြီး ... နင့်အကြံ ငါမသိတာမှတ်လို့၊

New Year အတွက် ငွေရှာနေတာများ”

“ခါရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ငွေလိုနေတယ်ဗျာ၊ အလကား

တောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်တူလေး ကိုယ် မုန့်ဖိုး

လေး ဘာလေးလဲ ပေးကောင်းပါတယ်”

“အမလေး ... မုန့်ဖိုးပေးတာမှ လူကြားကောင်းဦးမယ်၊

နင့်ဟာက ဘာပဲခိုင်းခိုင်း အဖိုးအခက မတန်တဆ ယူနေ

တာ ...

ကဲပါ ... နင်တောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါ ပေးပါမယ်၊

ဒါပေမဲ့ နင် စတင်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ ဝတ်ခဲ့”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့”

“ငါနဲ့အတူ နင်ပါ ယတြာဝင်ချေရမှာဟဲ့၊ ဒါကြောင့်

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ရအောင် နင့်ကိုခေါ်တာ ...

ငါပြောသလို ဝတ်ခဲ့၊ ထမင်းစားပြီးရင် သွားကြ

မယ်”

“အာ ... အဲဒါဆို ယတြာဝန်ဆောင်ခ အတွက်ပါ ချီးမြှင့်

ရဦးမှာပေါ့”

“သွားသေလိုက်၊ နင် အဲဒီလောက် ချစ်တီးကျမနေနဲ့ဟဲ့”

အန်တီလေးက သူ့ကို စိတ်မရှည်စွာနှင့် ထ၍အော်

တော့သည်။ အဲဒီလိုတော့ သူကလည်း မခံချေ။ ဒီလောက်ဆို

လျှင် ဒီခရီးမှာ သူဟာ မပါမဖြစ် အရေးတကြီး လိုအပ်နေပြီမှန်း

အကင်းပါးစွာ သိမြင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကားမောင်းဖို့က နောက်ထားဦး၊ ယတြာအတူချေ

ပေးမည့် စနေသားက ဒီအချိန်မှာ ဘယ်ကရာလို့ ရမည်နည်း။

“အန်တီလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ၊ အန်တီလေး ယတြာ
ချေတယ်ဆိုတာ မကောင်းတာတွေ ပယ်ဖို့ မဟုတ်လား၊
အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်ပြီးလုပ်
ပေးရမှာ ...

ကံမကောင်းတာတွေ ကျွန်တော့ဆီ ရောက်လာရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မရောက်ပါဘူးဟယ်၊ အဲလိုကတော့ မရောက်ဘူး စိတ်ချ၊
ဒါက အဲဒီ ကံဆိုး ကံကောင်းတာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး ...

အဲ ... နင် ရချင်ရ ကံကောင်းတာတွေပဲ ရလာမှာ”

ပြောရင်းနှင့် အန်တီလေးရဲ့ မျက်နှာက အရိပ်
ယောင်တစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးစိစိ မချိုမချဉ် ဖြစ်လာလျှင် သူက အဲဒီ
မျက်နှာကို သိပ်မသင်္ကာချင်တော့ပေ။

ဒီမျက်နှာမျိုး၊ ဒီလိုမျက်နှာမျိုးတွေဟာ ဘယ်လို
အခါမျိုးတွေမှာ တွေ့ရတတ်ပါသလဲ။

“အန်တီလေး မျက်နှာက သိပ်အကဲမရဘူးနော်၊ မရိုးသား
ဘူး”

“ရိုးသားပါတယ်ဟယ်၊ ကဲ ... လာပါ၊ New Year
အတွက်ရော၊ ဒီတစ်လရဲ့ Beauty Adviser အဖြစ်
နောက်ဆုံးလခရော ပေါင်းပြီး နင့်ကို တစ်သိန်းတိတိပေး
မယ်ဟယ်၊ ကျေနပ်လား”

သူက တစ်သိန်းဆိုတာကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်
စားသွားသော်လည်း Beauty Adviser အဖြစ်က နုတ်ထွက်ရ
တော့မည် ဆိုတာကိုတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“နေပါဦး ... နောက်ဆုံးလခ ဆိုတာက ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်က
အန်တီလေးရဲ့ Beauty Adviser မလုပ်ရတော့ဘူးလား”

အန်တီလေးက သူ့ကို လှောင်ပြုံးလေး တစ်ခုဖြင့် ...

“မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့မှာ ရှိနေပြီ”

အန်တီလေး ပြောလိုက်တာက ဝါကျအပြည့်အစုံ
မဟုတ်သော်လည်း သူသည် အဲဒီဝါကျတိုလေး တစ်ခုတည်းနှင့်တင်
ဘာဆိုတာကို နားလည်သိမြင်လို့ သွားခဲ့သည်။ အန်တီလေး
မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်နေသော ခံစားမှုဟာ စကားလုံးတွေ အများ
ကြီး ပြောပြနေစရာကို မလိုချေ။

နူးညံ့နေသော မျက်နှာထားနှင့် တိုးတိတ်သော လေသံတို့ဟာ အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါရဲ့။

“အင်းလေ ... ကောင်းတာပေါ့၊ အိုကေပါစေ”

သူက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

အန်တီလေးရဲ့ မျက်နှာသည် သူ့ တွေ့ဖူးသမျှထက် ထဲတွင် ဒီတစ်ခါ အလှဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

“အခု ငါသွားတွေ့မဲ့ ဗေဒင်ဆရာမက အချစ်ရေးကိစ္စမှာ နာမည်ကြီးပဲဟဲ့၊ နင်လည်း ငါ့ကို ကူညီတဲ့အတွက် နေချစ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ကျရင် အဆင်ပြေမှာပါ”

သူသည် သာမန်အချိန်များမှာ ဗေဒင်တွေ နက္ခတ်တွေကို မယုံတတ်၊ စိတ်မဝင်စားတတ်သော်လည်း ဒီအခြေအနေမှာတော့ အန်တီလေးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက လူကို အများကြီး အားတက်သွားစေလေသည်။

“ကဲပါဗျာ ... ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... လစ်ကြစို့”

သူက ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လိုလက်ရဲနှင့်ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ကူညီပေးလိုက်လေသည်။ ပဲခူးသို့ ရောက်လျှင် အန်တီလေးက ဘွတ်ကင်ယူပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဗေဒင်ဆရာမနှင့် ဝင်တွေ့ခွင့် ရသွားသည်။

အထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲတော့ မသိချေ။ နာရီဝက်လောက် ကြာသည်။ ခဏနေ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် သူ့ကို အသာလက်ပြ ခေါ်သဖြင့် သူ့မှာ ကြောင်စိစီနှင့်ပင် အတွင်းခန်းထဲသို့ ရောက်လာရသည်။

“ဆရာမ ... ဒါ ကျွန်မတူလေးပါ၊ စနေသားလေးပေါ့၊ သူ့ကိုလည်း နည်းနည်းလောက် ကြည့်ပေးပါဦး”

အဲဒီတော့မှပင် သူက အန်တီလေးခေါ်သောအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လျက် ငြင်းရခက်ကြီး ဖြစ်တော့သည်။ ဗေဒင်ဆရာမကတော့ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“ပုံစံကတော့ လူချောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုတော့ သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ပုံ မရှိဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာမရယ်၊ သူ့မှာ အဘွားနဲ့ အဒေါ်ကို ပဲ အမြဲရန်လုပ်နေတာ”

ဟင် ... ဘာလှိုင်းကြီး။ သူက မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှ ပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိသဖြင့် အသာနှုတ်ပိတ်နေရ၏။ ဆရာမက သူ့လက္ခဏာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးများကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးကြည့်ကာ ...

“သားအတွက် အခုလောလောဆယ် အရေးပါနေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကိုပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သားဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားရဖို့ ရှိတယ် ...

ဒါပေမဲ့ နောက်များကျရင်တော့ ပျော်ရွှင်ရမှာပါ”

သူက မျက်ခုံးပင့် အံ့ဩသွားသော်လည်း ဘာမှ ပြန်မမေးမိချေ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အန်တီလေးက နှုတ်ဆက်သဖြင့် ထပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးလျှင် ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားမှာ ယတြာချေကြသည့် ယတြာကလည်း ပုတီးကိုးပတ် စိပ်ရမည့် အဓိဋ္ဌာန်ပါသေးလေရာ သူနှင့် အန်တီလေးတို့မှာ ဘုရား၌ ပုတီး စိပ်ရသေးသည်။

ပုတီးစိပ်၊ ရေသပ္ပာယ်၊ ယတြာချေ၊ စသဖြင့် ကိစ္စအဝဝတွေပြီးလျှင် ညနေတောင် စောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ပဲခူးက ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ခြောက်နာရီခွဲကျော်၍ နေပေပြီ။

ဒီအချိန်ဟာ ကားမောင်း၍ အဆိုဆုံးသောအချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် သူဟာ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ ခေါင်းထဲမှာ မစဉ်းစားအား၊ သတိမရအားသေးချေ။ ဝိုက်လည်း ဆာနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်ဖို့သာ စိတ်ဆောနေမိ၏။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဟော့ပေါ့ ဝင်စားရအောင်ဗျာ၊ နော် အန်တီလေး”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဖြည်းဖြည်းလည်း မောင်းဦး၊ ဒီ အချိန် Express တွေ ထွက်တဲ့အချိန်”

သူ့လိုဘတွေ ဖြည့်ဝ၍ သဘောတွေ ကောင်းနေသော အန်တီလေးကြောင့် သူက သဘောကျစိတ်ဖြင့် အသာပြိုးရသေးသည်။ အချစ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို အများကြီး မဟုတ်တောင် နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲစေတတ်တယ် ဆိုတာ သူ လက်ခံရတော့မှာပဲ။

www.burmeseclassic.com

လေလှိုင်းထဲကလာတဲ့ အသံတစ်ခုပေါ်မှာတောင်
စွဲလမ်းစိတ်က ရင့်မာနေရင် မျက်နှာတစ်ခုကရော ...။ အဲဒီလိုနဲ့
တွေးမဆုံးခင်မှာပဲ ကားကမောင်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်
နည်းလာကာ နောက်တော့ တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွားတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ကားဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါန”
“မသိဘူး၊ စက်သံကတော့ ပုံမှန်ပဲ၊ ဆင်းကြည့်ရမှာပဲ”
“ဟင်း ... ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ညကြီးမင်းကြီးကျမှ နင်က
လည်း နည်းနည်းပါးပါး မစစ်ဆေးခဲ့ဘူးလား”
“ဟာ ... စစ်ဆေးရအောင် အန်တီလေးပဲ ဇွတ်ခေါ်နေတာ
လေ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးမယ်”

သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ စက်မိုးဖွင့်ပြီး ဟိုကလီ
ဒီကလီ လုပ်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ကားပေါ်တက်၍ စက်ပြန်နှိပ်
ဒါလည်း မရချေ။ ဒိုင်ခွက်တွေကို သေချာကြည့်ပြီးမှ ဘာဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာ သိတော့၏။ ဆီဒိုင်ခွက်၏ ပြသချက်အရ ကားမှာ
လောင်စာဆီ စိုးစဉ်းမျှ မရှိတော့ပြီ။

“သေပြီ ဆရာ၊ ကားမှာ ဆီလည်း မရှိတော့ပါလား”

အန်တီလေးထံမှ ဟယ် ... ဟူသော စိတ်ပျက်လက်
က အသံကြီး ထွက်ပေါ်လို လာခဲ့လျှင် သူက ဘာမှမတတ်နိုင်
ဘဲဟူသော သဘောဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်ပြကာ ပံ့ခုံးကို
တွန့်ပြလိုက်ရသည်။

“မိုးအေးရယ် ... နင် အဲလောက်ထိပဲ ပေါ့လျော့ရလား
ဟယ်၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဆီက ဘယ်
မှာရှာရမှာလဲ”

“ကျွတ် ... အန်တီလေး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ကျွန်တော်ပါ ပါပါတယ်၊ အဲဒီလောက် ညှော်မနေနဲ့၊
ကဲ ... ကဲ ... ဖုန်းထုတ်ပြီး ဘိုးတော်ဆီ ခေါ်ကြည့်ပါဦး၊
ဆီဖြတ်နေတယ် လာဖို့လှည့်လို့”

“ဘယ်က ဘိုးတော်ဆီကို ငါက ဆက်ရမှာလဲ”

အရေးထဲ မူနေပြန်သေးသော အန်တီလေးကို သူက
အစောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်က ဘိုးတော်ရမှာလဲ၊ အန်တီလေးရဲ့ ဘိုးတော်ပေါ့၊
ဂတ်ဂတ်ကို ပြောနေတာ ...”

အခု လာရတာလည်း သူ့ကိစ္စကြောင့်ပဲ မဟုတ်
လား”

“နင်နော် ... မဟုတ် ဟုတ်က”

“ကဲပါဗျာ ... ရှက်တဲ့ Blood တွေလည်း ဖြာမနေပါနဲ့
(ရှက်သွေးဖြာ) ခေါ် ... ခေါ် ကျန်တော်လည်း ကားတားပြီး
အကူအညီ တောင်းကြည့်ဦးမယ်”

သူက ဟိုဘက် ဒီဘက်မှလာသော ကားများကို
ကြိုးစားပန်းစား တားသော်လည်း ကားတွေဟာ ရပ်ဖို့နေနေသာသာ
အရှိန်တောင် တုံ့မသွား၊ တိုက်မသွားရုံတစ်မယ်ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာလည်း လိုင်းမမီဘူးဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း အန်တီလေး တစ်လှည့် လာတားဦးဗျာ၊
ယောက်ျားလေးတားတော့ ရပ်မပေးချင်ဘူး”

“နင်နဲ့ကျမှပဲ ငါ့မှာလည်း ကားတားရဦးမယ်”

အန်တီလေးက မကျေမနပ်နှင့် တဖျစ်တောက်
တောက် ပြောကာ ကားဆင်းတားဖို့ ပြင်သည်။ သူက ကားဘော်ဒီ
ကို မှီလျက်သားမှ ...

“အန်တီလေးရဲ့ဘိုးတော်နဲ့ဆို ကားတောင် တွန်းပေးရလိမ့်
ဦးမယ်”

“နင်နော် ... ငါ မတားဘဲ နေလိုက်မှာ”

“တားမှာသာ တားစမ်းပါဗျာ၊ ဒီမှာ ဝိုက်ဆာနေတာ လှုပ်
တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုမှန်းသိ ပဲခူးမှာ ထမင်းဝင်
စားခဲ့ပါတယ်”

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ တစ်စီးတော့ လာနေပြီ၊ ရပ်ပါ့မလား မသိ
ဘူး၊ တားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ရပ်ပါ
စေ”

အန်တီလေးက ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ဘုရားတ၊၍
ကားတား၍လားတော့ မသိ။ ထိုကားဟာလည်း ပဲခူးဘက်မှလာ
သောကား ဖြစ်ကာ အရှိန်လျှော့၍ သူတို့ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်း
မှာ ရပ်သွားသည်။ ကားရပ်သွားလျှင် အန်တီလေးက ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ပြေးသွားကာ ကားမောင်းသူနှင့် စကားသွားပြောကာ
နေသည်။ ခဏနေလျှင် ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် သူ့ထံသို့
ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ကားက NGO အဖွဲ့အစည်းက ကားဟဲ့၊ သူတို့က တောထဲတွေ ဆင်းနေတာဆိုတော့ ဆီက လုံလုံလောက်လောက် ပါတယ် ...

ပေး ... ပေး ... နောက်ထဲမှာ ပုံးပါတယ် မဟုတ်လား”

“အားတော့ အားနာစရာကြီးဗျာ၊ လိပ်စာတောင်းထားပါလား၊ ပြီးရင် ပြန်ပေးရအောင်လို့”

“အေးပါ ... ငါ တောင်းခဲ့ပါ့မယ်”

အန်တီလေးက ပုံးကိုယူကာ ထွက်ခွာသွားလျှင် သူက အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့လေသည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်ဖက်ကားမှ စက်နှိုးသံ၊ အန်တီလေးနှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံသဲ့သဲ့တို့ကို ကြားရပြီးနောက် NGO ကား အရင်မောင်း ထွက်ကားသွားသည်။

သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မောင်းနှင်သွားသော NGO ကားဖြူဖြူကြီးကို လိုက်ငေးမောနေစဉ်မှာပဲ အဲဒီကားရဲ့ နောက်ခန်းဘက်မှ လက်တစ်ခု ထွက်လာကာ တခုတာပြု နှုတ်ဆက်သွားခြင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒေါ်နရယ် ... နင်ကလည်း ဟိုနားလေးတောင် လိုက်မလာဘူးနော်၊ ဒီနားကနေ စတယ်ကြီးနဲ့ရပ်နေ သိလား၊ ဟိုကားပေါ်မှာ ဘယ်သူပါတယ်ထင်လဲ”

“ဘယ်သူပါလို့လဲ”

“နင့်သူငယ်ချင်း ပါတယ်လေး၊ ဒါကြောင့် ဆီကို ပြန်ပေးစရာလည်း မလိုပါဘူးတဲ့၊ ရော့ ... ဒီပစ္စည်းလေး ပေးပေးပါဆိုပြီးတော့တောင် ပေးသွားသေးတယ်”

သူက အန်တီလေး လှမ်းပေးနေသော နှင်းဆီပွင့်လေးကိုမြင်လျှင် ဟိုက်ခနဲ အော်မိမတတ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားရလေသည်။ ဘယ်လိုမှ လွဲမမှားနိုင်သော နှင်းဆီပွင့်လေးသည် ဆဋ္ဌမမြောက်နှင်းဆီ ဟူသော တံဆိပ်လေးနှင့် သူ့ကို အစွမ်းကုန် နှုတ်ဆက်ပြနေသည်။

ဒါဆို အခုနက နှုတ်ဆက်လက်ပြသွားသူဟာ ...

သူသည် ဘာမှမတတ်နိုင်စွာနဲ့ပဲ ခေါင်းတရမ်းရမ်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲနေမိခဲ့တော့သည်။

“ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ အဲဒီ
 လောက်ကြီး တိုက်ဆိုင်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ...
 မင်းက လူရော ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”
 တစ်ဖက်မှ ပန်းရောင်သည် သူ့စကားကို တသိန်
 သိန် ရယ်မော၍ နေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ဒီတစ်ခါက တကယ်ကို တိုက်ဆိုင်တာပါ ဒေါ်နု၊ တကယ်
 ပါ၊ ကိုယ်တောင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩနေခဲ့သေးတာပါ”

“ဪ ... မင်း အံ့ဩရတဲ့ကိစ္စလည်း ရှိသေးတယ်ပေါ့
 နော်၊ နေပါဦး ... မင်းက NGO မှာ လုပ်တာလား”

မေးသာမေးရသော်လည်း သူက သိပ်တော့မထင်ချေ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အဲဒီမှာလုပ်
 တာပါ၊ ကိုယ်က ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဖော်လန်တီယာ
 အနေနဲ့ ခဏဝင်ပြီး ကူညီတာပါ”

သူက သူမရဲ့စကား မှန်သမျှကို အပ်ဖျားနှင့်
 ထောက်၍ ဟာကွက်ရှာနေသောသူ ဖြစ်လေရာ “ရောက်တုန်း
 ရောက်ခိုက်” ဟူသော စကားကို ချက်ချင်းပဲ မေးခွန်းထုတ်မိလေ
 သည်။

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆိုတော့ မင်းက တစ်နေရာရာက
 လာပြီး တစ်နေရာရာကို ပြန်သွားမဲ့လူလား ပန်းရောင်”

သူ့စကားကြောင့် သူမဘက်မှ အသံက ရုတ်တရက်
 တိတ်သွားလေသည်။

သူထင်တာ မမှားဘူးဆိုလျှင် သူမ သက်ပြင်းခိုး ချလိုက်ဟန် တူပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ် မညာချင်ပါဘူး ဒေါနု၊ ဒါကြောင့် တချို့ မေးခွန်းတွေကို မညာချင်လို့ မဖြေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို မင်းက တစ်နေရာက ခဏလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါနု၊ ကိုယ်က ဟိုးအဝေးကြီး တစ်နေရာက ခဏလာတာ”

သူဟာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နားထဲတွင် ပဲခူးက ဗေဒင်ဆရာမ ပြောလိုက်သော စကားတို့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွား ရသည်။ ဒါဟာ အမှန်တရားတစ်ခုလား တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလား ပန်းရောင်။

“ဒါဆို မင်း ဘယ်တော့ ပြန်သွားမှာလဲ”

ဒီလိုမေးစဉ်မှာတော့ သူ့အသံတွေဟာ မသိမသာ တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ဒါကြောင့် မင်းဟာ တိတ်တိတ် လေး ကိုယ်ရောင်ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားတာလား ပန်းရောင်ရယ်။

“သိပ်မကြာတော့တဲ့ အချိန်မှာပေါ့”

အဲဒီလို ပြောခဲ့သော သူမရဲ့အသံကလည်း ထင်သ လောက် မသွက်လက်နေခဲ့ပါ။ သူသည် ရင်ထဲတွင် ရိုက်ခတ်လာ သော လွမ်းဆွတ်ခြင်း လှိုင်းလုံးလေးများဒဏ်ကို မချိမဆန့် ကြိုတင်ခံစားနေရလျက် ...

“မင်းကို ကိုယ်က တစ်ကြိမ်လေးလောက်တောင် တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးလား ပန်းရောင်”

သူမဘက်မှ အသံအကြားကြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပြီးလျှင် တိုးသက်သော သက်ပြင်းချသံတစ်ခုကို ကြားရလျက် ...

“မင်းကို ပေးဖို့အတွက် နောက်ဆုံး နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဒေါနု၊ အဲဒါ မင်းအတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ ...

အဲဒီ နှင်းဆီကို မင်းရဲ့ရှေ့မှောက်မှာပဲ ကိုယ် လာ ထားပေးမယ်၊ မင်း မျက်စိရှေ့မှာပဲ ...

တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်ထိ မင်းဟာ ကိုယ့်ကို ဖမ်း မမိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ ထပ်ဆုံစည်းဖို့က မလွယ်တော့ပါဘူး ဒေါနု”

“တ ... တကယ်လား ပန်းရောင်။ မင်း ... မင်းက ...”

“ဟုတ်တယ် ဒေါနု၊ ကိုယ် တစ်နေရာရာကို သွားရဖို့ အချိန်သိပ်မလိုတော့ဘူး။”

“ပန်းရောင် ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ပန်းရောင်၊ နှင်းဆီရနံ့တွေနဲ့ ငါ့ကို လှည့်စားပြီးတော့ မင်း ဒီလိုတော့ အရူးမလုပ်ပါနဲ့။”

“ဆောရီး ဒေါနု၊ မင်း ကံကောင်းပါစေ”

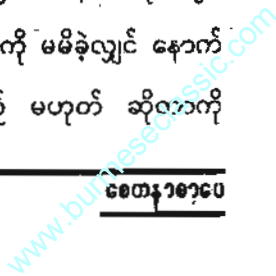
ပန်းရောင်က တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းပေးပြီးလျှင် အသာပဲ ဖုန်းချသွားခဲ့ပါသည်။ သူကသာ ဖုန်းမပိတ်နိုင်အားသေးဘဲ အရူးတစ်ယောက်လို ရှေ့တံအော်ဟစ် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ပန်းရောင်ရယ် ... အကောင်အထည် မြင်ရပေမဲ့ စွမ်းအားကြီးတဲ့ အချစ်အကြောင်း မင်း ကြားဖူးတယ်ဆိုရင် တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ငါ့ကို သနားသွားခဲ့ပေးပါ။

“သတ္တမမြောက်နှင်းဆီ”

ထိုတစ်ကြိမ်သည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ဖြစ်လေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှ သူမကို မမိခဲ့လျှင် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ထပ်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ် ဆိုတာကို

အလိုလို သိနေခဲ့ခြင်းမှာ အချစ်ရဲ့စွမ်းအင်တစ်ခုလားတော့ မပြော
တတ်တော့။

သေချာတာကတော့ ရက်ရှည်လများ ကြားနေကြ
ဖြစ်သော လေလှိုင်းထဲက အသံရှုရှုလေးတစ်ခုရယ်။ ဆန်းပြားစွာ
ဆောင်ကြဉ်းပေးလာတတ်သည့် နှင်းဆီပွင့်တွေရဲ့ ပိုင်ရှင်သခင်ကို
သူ တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ ဆုံတွေ့ချင်ပါသည်။

တစ်ခါတည်းပါ ပန်းရောင် ...။ စကားတွေအများ
ကြီး မပြောရရင်နေပါ။ မျက်ဝန်းတွေထဲ တနေတမော စိုက်ကြည့်
ခွင့်ကို တစ်သက်စာအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါ။

သူသည် အဲဒီအတိုင်း ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဟစ်
ကြွေးနေခဲ့ပါသည်။

သူမကို မြင်တွေ့ခွင့် မရခဲ့လျှင် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ
တော့ ဘယ်လိုမှ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့။
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လွဲချော်နေခဲ့သော နှလုံးသားကိုလည်း ခွင့်
လွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ချေ။

အဲဒီအတွက် သတိဝီရိယ အပြည့်နှင့်ကို သူ စောင့်
စားခဲ့သည်။ သွားရင်း လာရင်း သူမကို အမြဲမပြတ် ရှာဖွေသည်။
ဒီတစ်ခါပေးမည့် နောက်ဆုံးနှင်းဆီဟာ သူမကိုယ်တိုင် သူ့မျက်စိ
ရှေ့မှာပဲ ပေးမှာမို့ သူသည် အဲဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် ရင်လည်း
ခနဲ၊ စိတ်လှုပ်ရှား၊ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်၊ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း၊ အို ...
ခံစားချက်တွေက စုံလင်လှလေသည်။

အဲဒီနေ့က သူသည် တစ်ယောက်တည်း ကားခောင်း
လာရင်းမှ လမ်းမကြီးဘေးတွင် ဖွင့်ထားသော မိနီမတ်သေးသေး
လေးတွင် ဘာရယ်မဟုတ် ဈေးဝယ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသဖြင့်
ကားရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။ ဖွင့်တာ
သိပ်မကြာသေးသော ထိုမိနီမတ်လေးရဲ့ ဆိုင်နာမည်ဟာလည်း ...

Sentinel (စောင့်နေသူ) ဟူ၍ ဆန်းဆန်းပြားပြား
ပေးထားခြင်းအပေါ် သဘောကျသွားတာလည်း ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာ သူဟာလည်း စောင့်နေသူ
တစ်ဦး မဟုတ်လား။ ဈေးဝယ်သူ သိပ်မများသော မိနီမတ်လေး

www.burmeseclassic.com

ထဲတွင် သူက လိုချင်သော၊ သူ့အတွက် လိုအပ်သော တစ်ကိုယ် ရေပစ္စည်းလေးများကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဝယ်ယူလျက်ရှိနေ လေသည်။

နောက် ... ကတ်တွေ၊ အရပ်လေးတွေ၊ ပန်းခြောက် လေးတွေရောင်းသော ကောင်တာဘက် ရောက်သွားလျှင် သူက တစ်ခဏမျှ ငေးသွားမိကာ နောက်တော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရွေးနေမိတော့တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဖုန်းက ထမြည်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူသည် သတိဝီရိယအပြည့်နှင့် ဖုန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ...

“ဒေါန ... ကိုယ်ပါ”

“ပန်းရောင် ... မင်း ဘယ်မှာလဲဟင်”

သူ့ရဲ့ အမောတကော မေးသံကို သူမက အသာ ရယ်မောကာ ...

“ကိုယ် မင်းကို ပန်းမပေးသေးပါဘူး ဒေါနရဲ့၊ စိတ်အေး အေးထားပြီး ဖုန်းပြောပါ”

“စိတ်မအေးနိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ယုံရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... ယုံပါ၊ ကိုယ်က ပေးမယ်ဆို ပေးမယ် ပြော မှာပေါ့၊ နောက်ဆုံးနှင်းဆီပဲဟာ၊ မင်းအတွက် အရေးကြီး တယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အင်း ... ထားပါတော့၊ အခုဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ကိုယ်လား ဈေးဝယ်နေတာ၊ Sentinel (စောင့်နေသူ) မိနီမတ်လေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ”

“အင်း ... သိတယ်၊ အဲဒီဆိုင်လေးက အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်၊ မင်း ဘာဝယ်နေတာလဲ”

“ကိုယ်လား ... ဒီလိုပါပဲ၊ ရှည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး၊ ကား မောင်းလာရင်းနဲ့ ဈေးဝယ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာနဲ့ ဝယ်နေတာ၊ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေပေါ့၊ သွား တိုက်ဆေးတို့၊ shower cream တို့၊ Toner တို့၊ မျက်နှာ သစ်ဆပ်ပြာတို့ ... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့”

သူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေတာကို သူမက

သေချာနားထောင်နေလေသည်။

“ငါ့... မိလ္လာ... ဘယ်အခါ... ရင်မကြည့်နဲ့... ဘာလား...”

သူက သံတိအနေအထားဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဖုန်းပြောရင်းမှ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ဝဲကြည့်ရှုမိသည်။ ဒါကို သူမက တစ်နေရာမှ မြင်တွေ့နေရသည့်အလား တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောကာ နေလေသည်။ အဲဒီရယ်သံကို ကြားရလျှင် သူက ပိုပြီး မသင်္ကာချင်တော့။

“ပန်းရောင် ... မင်း... ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုတွေ့နေတယ် မဟုတ်လားဟင် ... ပြောစမ်း။”

သူမက သူ့မေးခွန်းကို အရေးမစိုက်သည့်အလား ...

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို ပေးမှာမို့လို့ ကတ်တွေ ပန်းခြောက်တွေကို ရွေးနေရတာလဲ”

သူက ဖုန်းကို နားမှာကပ်လျက်သားဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ဝဲကာ ရှာဖွေသည်။ မတွေ့။ ဆိုင်ထဲမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ...။

တစ်ခု ခိုင်မာသေချာလာခဲ့သည်မှာ ပန်းရောင်သည် သူ့အနီးအပါး၌ ရောက်နေပြီ ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် နှာခေါင်းထဲ၌ သူမ သုံးဇက်သော (၂၁၂) ရေဖွေးရနံ့တွေပဲ သင်းထုံလာသလိုလို၊ လေပြည့်တွေ ခပ်မြူးမြူး တိုက်သွားသလို ခံစားမှု အာရုံဆန်းတွေဖြင့် ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာရသည်။

မဖြစ်တော့။ သူ့အနားမှာ ရောက်နေသည့် ပန်းရောင်ကို မတွေ့မမြင်ရပါဘဲနှင့် နောက်ဆုံးနှင်းဆီကို လက်ခံဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

“ပန်းရောင် ... မင်း ဒီဆိုင်ထဲမှာလား။”

“အဲလိုထင်နေရင်လည်း တွေ့အောင်ရှာလေ”

ပန်းရောင်ရဲ့ အသံသည် ခပ်မြူးမြူးဖြစ်ကာ သူ့ကို ကလိနေရခြင်းအပေါ် ကျေနပ်ဟန် အပြည့်ရှိသည်။ သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ တန်းတွေအလိုက် သူမကို ခပ်သွက်သွက် ရှာဖွေနေမိ၏။ အေးစိမ့်နေသော Air Con တပ် မီနီမတ်ထဲတွင် (၂၁၂) ရေဖွေးရနံ့တွေက လှိုင်လျက်ရှိနေသည်။

ဒါတော့ သူ အထင်မှားနေတာ၊ စိတ်စွဲနေတာ မဟုတ်တော့။ သူမ တစ်နေရာကနေ အဲဒီရေမွှေးတွေကို ဖျန်းနေ ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။ ရနံ့တွေက မွှေးလွန်းသဖြင့် ဈေးဝယ်သူတချို့ ကတောင် စူးစမ်းလာသည် အထိပင်။

သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးက နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြောင်း ဆန်အောင် လှုပ်ရှားလို့ နေချေပြီ။

“ပန်းရောင် ... မင်း ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ မင်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ရှိနေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ် မင်းကို မတွေ့ဘူး”

“အဲဒါ မင်းညံ့လို့ပေါ့၊ မင်းကို ကိုယ်က နောက်ဆုံးနှင်းဆီ ပေးတော့မယ် ဒေါန”

သူမက ကောက်ကာငင်ကာကြီး ပြောချလိုက်လျှင် ...

“ဟမ် ... ပေးတော့မယ်၊ ဘယ်မှာ ပေးမှာလဲ၊ ဟား ... ကိုယ့်ကို မင်း အရူးမလုပ်ပါနဲ့ ပန်းရောင်၊ မင်း ဘယ်မှာ လဲ ...

ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“မင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီပိုင် ဇာတ်ကားထဲကလို မင်း ရဲ့ကားတံခါးမှာ ကပ်ထားပေးခဲ့မှာပါ။ ဝှတ်ဘိုင် ဒေါန၊ ဘိုင်ဘိုင်နော် ...

No see you again (နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ မရှိတော့ပြီ)”

ပန်းရောင်သည် ထိုစကားလေးကို ညင်သာစွာပြော ပြီးသည့်နောက်တွင် ဆက်သွယ်မှုကို အသာအယာပဲ ဖြတ်တောက် သွားလေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် shock ရသွားသူလို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဖုန်းကို နားအနားမှာကပ်လျက် တစ်ခဏမျှ တော့ ကြက်သေ့၊ သေနေသေးသည်။

နောက်တော့မှ “မင်းရဲ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ပေးမှာ”

ဟူသော စကားသံလေးကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလျက် ကပျာ ကယာပင် ထွင်းဖောက်မြင်နေရသော မှန်တံခါးချပ်တွေမှ အပြင် ဘက် ကားရပ်ထားသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တမ်းတဖွယ်အပြည့်ဖြစ်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို လှမ်း၍မြင်လိုက် ရလေသည်။

ခါးအထိ ဝဲဖြာနေသော ဆံနွယ်တွေနှင့် သွယ်သွယ် လျလျ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် သူ့ကို ကျောပေးကာ သူ့ကားတံခါး၌ တစ်စုံတစ်ခုကို တိပ်နှင့်ကပ်နေဟန်ရှိသည်။

ပြီးလျှင် ... သူ ကြည့်နေတာကို နောက်မျက်စိနှင့် မြင်နေသည့်အလား ဟန်းဒ်ဖုန်းကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်ပင် ထောင်ပြလိုက်သေးလေသည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်ခွာသွားသည်။

သူသည် လက်မတင်လေး လှုပ်ရှားသွားသော ပန်းရောင် နောက်သို့ အခုမှပဲ သတိဝင်ကာ အပြေးအလွှားလိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ မိနိမတ်မှာ ဈေးဝယ်သော ကားတွေအားလုံးဟာ တစ်ဖက်က အဝါကျားပလက်ဖောင်းမှာပဲ ရပ်ခဲ့ရလေရာ သူဟာ ပန်းရောင် လမ်းလျှောက်သွားသော ပလက်ဖောင်းဘက်သို့ ကားတွေရှုပ်နေ၍ ရုတ်တရက် ကူးမရချေ။

သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလည်း လှမ်း၍ မြင်နေရသေးသည်။

“ဟေး ... ပန်းရောင်၊ ဟေး ... ခဏနေဦးလေ ... ဟိတ်”

ကားသံတွေကြောင့်ပဲ မကြားတာလား၊ တမင်ကို ဂရုမစိုက်တာလားတော့ မသိ။ သူမဟာ သူ့ကို တစ်ချက်မှလှည့် မကြည့်ချေ။ ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက် အပြေးလိုက်လာကာ ခေါ်သဖြင့် သူဟာ သူမကို နောက်ကျောဘက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ ဘေးတိုက်မကျ၊ တကျ အနေအထားမှ လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

Fashion TV ထဲက မိုဒယ်လ်တွေ လမ်းလျှောက်သလို လမ်းလျှောက်ခြင်း၌ စတိုင်ကျ လှပသော ပန်းရောင်သည် ဆံနွယ်ရှည်တွေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် ပုံမှန်ပဲ လမ်းလျှောက်နေသည်။

ပို၍လည်း မမြန်သွားသလို နှေးလည်း နှေးမသွား။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ပလက်ဖောင်းကူးပြီးတာနှင့် သူမကို မိတော့မည်။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွစွာဖြင့် ကားရှင်းပြီဟုထင်ကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်တော့လေသည်။

အဲဒီမှာပဲ ... လွတ်မည်ထင်သော ကားတစ်စီးဟာ သူထင်သလို မလွတ်ခဲ့။ ထိုအချိန်သည် နောင်တရဖို့အတွက် နောက်အကျဆုံးအချိန် ဖြစ်၍သွားခဲ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

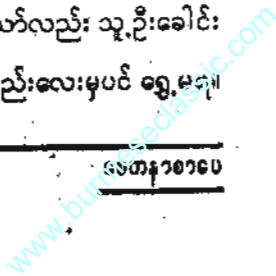
ကားဘရိတ်ဆွဲသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်
ရသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ထူပူ၍ မြောက်တက်သွား
ခဲ့ချေပြီ။

ဒါတောင် သူက ကားမှာ ပြုတ်မယူရသေးသော
သတ္တမမြောက်နှင်းဆီလေးကို နောက်ဆံငင်နေခဲ့သေးလေသည်။

သူ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် အနားမှာ စိုးရိမ်တကြီး
စောင့်ကြည့်နေသူများမှာ အဘွား၊ အန်တီလေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
တွေ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးသာ ဖွင့်ကြည့်နိုင်သော်လည်း သူ့ဦးခေါင်း
တစ်ခုလုံးက တဆစ်ဆစ် နာကျင်၍ နည်းနည်းလေးမှပင် ရွှေ့မရ။

ထိုနည်းတူ ညာဘက်ခြေထောက် တစ်ခုလုံးကလည်း ဘာမှမရှိ တော့သလို ခံစားရ၏။

သူသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

“အဘွား”

“အေး ... မြေးလေး ဖိုးအေး၊ သတိရလာပြီနော်၊ ဘယ်လို များဖြစ်တုန်း မြေးရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ...

လမ်းကူးတာတောင် ကားတိုက်မိအောင် ကူးရတယ် လို့ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ဆေးရုံပို့တာလဲ အဘွား”

“မြေးရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အဘွားတို့လည်း မမြင် ဖူးဘူး၊ အဘွားတို့ ဆေးရုံရောက်တော့ မြေးကို အားလုံး ကုနေကြပြီ ...

မြေး ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ခေါင်းမှာ ငါး ချက်ချုပ်ထားရပြီ၊ ညာဘက်ခြေထောက် ကျိုးသွားတာ၊ တော်သေးတာပေါ့”

“ဟာ ... အဘွားကလည်းဗျာ”

သူက ဟာခနဲ “သံရှည်ဆွဲလိုက်စဉ်မှာ ခေါင်းက ဆစ်ခနဲ နာသွားရသဖြင့် အန်တီလေးက ကမန်းကတန်း ဖေးမ ပေးသည်။ အဲဒီနောက် တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ခေါ်သဖြင့် အဘွားနှင့် အန်တီလေးက အသာထလိုက်သွားကြရသည်။

ဒီတော့မှ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ သူ့အနားသို့ ကပ်လာနိုင်ကြလျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကွာ၊ တကယ်မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း၊ ဇွတ်လုပ်တဲ့ကောင်၊ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာလား”

“အင်း ... မသက်သာဘူး၊ နာနေတယ်၊ ဒါတွေထားစမ်း ပါကွာ၊ ငါ့ကို ဆေးရုံ ဘယ်သူပို့ပေးတာလဲ”

“မင်းလည်း အသံပဲ ကြားဖူးလို့သာ တော်တော့တယ်နော်၊ ဒီဆေးရုံက နာစစ်က ပြောပြတာတော့ မင်းကို ဆေးရုံလာ ပို့တာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့ကွ ...

www.burmeseclassic.com

မင်းကားကို သူ ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာ၊ မင်း ခေါင်းက သွေးတွေ တအားထွက်နေလို့ သွေးလိုတာနဲ့ သွေးလှူသေးတယ်တဲ့ ...

ပြီးတော့ ...”

ပြည့်ဖြိုးကဆက်မပြောဘဲ အသာနှုတ်ဆိတ်နေလျှင် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဆက်ပြောလေကွာ”

အဲဒီအခါမှာ ဒီးဒီးက ပန်းနုရောင်နှင့်ဆီပန်းစည်း

ကြီး တစ်ခုကို သူ့ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ အသာထိုးစိုက် ပေးလျက် သူ့နံဘေးသို့ သွေးစွန်းနေသော အဖြူရောင်ဂျာကင်တို လေးတစ်ထည်၊ နှင်းဆီပွင့်လေး တစ်ပွင့်နှင့် MP.3 Player လေး တစ်လုံးကို အသာချပေးလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။

“ဒါ ... ဒါ ပန်းရောင်ရဲ့ အင်္ကျီပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့ က သူ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ၊ ငါ သေချာမှတ်မိတယ်”

“ငါတို့ဆီကို မင်း ကားတိုက်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းဝင်လာ တော့ ငါတို့လည်း ကပျာကယာ ထဲလာကြတာပဲ၊ ဒီ ရောက်တော့ မင်းကို အားလုံးလုပ်ပေးပြီးနေပြီ ...

သွေးလှူပြီးလို့ သူလည်း ပြန်သွားပြီ၊ ငါတို့လည်း မတွေ့လိုက်ရပါဘူး ...

ဒီက နှစ်တွေဆီမှာ ဒီအင်္ကျီလေးရယ်၊ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးနှင်းဆီလေးရယ် ထားပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဆုတောင်းပန်းစည်းကြီးနဲ့ MP.3 ကတော့ ဒီမနက်မှ ရောက်လာတာပါ၊ မင်း သတိမေ့နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ လေ”

သူက ဒီးဒီးရဲ့စကားတွေကို အသာနားစိုက်ထောင် ရင်းမှ ရင်ထဲ၌ တဖြည့်ဖြည့် ဆွတ်ပျံ့လွမ်းဆတ်၍ လာလေသည်။ ဒါဆို သူမဟာ သူ့အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေပေးခဲ့သည်ပေါ့။ အခု သူ့ကိုယ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေခဲ့တာ သူမရဲ့သွေးတွေ ပေါ့။

သူက ဂျာကင်အဖြူလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက် လျှင် ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်သော (212) မွှေးရနံ့တွေက လှိုက်တက်လို့ လာခဲ့ပါသည်။ အင်္ကျီရဲ့ ရင်ဘတ်နေရာတချို့မှာ ပေကျဲနေခဲ့သော

သွေးကွက်များက ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူမဟာ သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားခဲ့လိမ့်မည် ဆိုတာကို သူ အများကြီး တွေးကြည့်နေစရာ မလိုပါ။

ပန်းရောင်ရယ် ...

သူက မချီတင်က ခံစားမှုနှင့်အတူ အကျိုးလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်၌တင်ကာ ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ပိုက်ထားရင်း မျက်လုံးတွေကို အသာမှိတ်ထားမိလေသည်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို နားလည်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က MP.3 ကိုဖွင့်ကာ သူ့နားမှာ နားကြပ်လာတပ်ပေးတာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပထမ နားဆင်ရတာက တီးလုံးသံ ဆွေးဆွေးလေး တစ်ခု။ အဲဒီနောက်မှာတော့ နားထဲမှာ အမြဲရှိနေသည့် အသံလေး တစ်ခုက သူ့ကို ချိုမြိန်စွာ နှုတ်ဆက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါန ...

ပထမဆုံး ပြောချင်တာကတော့ မင်း အမြန်ဆုံး ကျန်းမာလာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ တစ်စုံတစ်

ယောက်ကြောင့် တခြားသူတစ်ယောက်ယောက် ထိခိုက် နစ်နာမှာမျိုးကို ကြားလူအဖြစ်နဲ့တောင် အင်မတန် စိုးရိမ် တတ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် မင်း အခုလို ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် စိတ်ဆိုးမိပါတယ်။

မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါန။

ဒီအသံတွေကို မင်း နားထောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ် ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်ရောက် လာမလဲ မသိနိုင်သေးလို့ မင်းအတွက် ဖြေရှင်းချက်တွေ အားလုံးကို ဒီ MP.3 လေးထဲမှာ ထည့်ထားပေးခဲ့ပါ တယ်။

ဒီ MP.3 လေးဟာ မင်းဆီကို ကိုယ်ယောင်ပျောက် ပြီး ရောက်လာတတ်တဲ့ နှင်းဆီတွေရဲ့ သက်သေဆိုလည်း ဟုတ်သလို၊ မင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့အမြတ်နိုးဆုံး လက်ဆောင် လေးဆိုလည်း ဟုတ်မှာပါ။

ပထမဆုံး မင်းနဲ့တကွ ပတ်သက်ရာတွေကို သိနေရတဲ့ အကြောင်းကတော့ မင်းတို့ သွားနေကျဖြစ်တဲ့ Heart Icon ဆိုင်လေးရဲ့ စနစ်တစ်ခုကြောင့်ပါ။ စက်တွေနဲ့ပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ အဲဒီဆိုင်လေးကို တစ်နေရာကနေ ထိန်းချုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဆိုင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်သူတစ်ယောက်က အားလုံး သိနေပါတယ်။

ကိုယ်ဟာ အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ခဏဝင်ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီတော့ မင်းကို ဘယ်လိုသိသွားတယ် ဆိုတာ အထူးတလည် ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူးနော်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီဆိုင်လေးရဲ့အကြောင်းကို မင်း စိတ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားပေးပါ။

နောက်ထပ် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တချို့ကို ပြောပြခဲ့ရမယ် ဆိုရင်တော့ ပထမပိုင်း ခုနစ်ရက်နှင်းဆီ ကိစ္စဟာ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုအတွက်ပါ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့

လေးနက်တဲ့ မင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို ခံစားလာခဲ့ရပါတယ်။ မင်းအနေနဲ့ လူမမြင်ရတဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်လည်း serious ဖြစ်မယ် မထင်ခဲ့မိဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒေါနရယ် ... မင်းနဲ့ အပြင်မှာဆုံတွေ့ခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တရတွေပဲ ပိုများလာနိုင်တာမို့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ပဲ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာပါ။

အခုလို အနာတရ ဖြစ်ရတဲ့အထိ မင်းက ကိုယ့်အပေါ်မှာ လေးနက်ခဲ့တာကို ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါန။ အဲဒီအတွက် မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

တကယ်လို့များ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆုံခွင့် ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ Talent နဲ့အတူ အောင်မြင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ပါရစေလားနော်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆန္ဒစစ်စစ် တစ်ခုကို ပြောပြခဲ့ရရင်တော့ မင်းနဲ့ ထပ်မံဆုံတွေ့ခွင့် ရချင်ပါတယ်။

Forget me not ! ...”

တိုးတိတ်သော ပြောသံလေးရဲ့ အဆုံးမှာတော့ ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာတော့ချေ။ သူမ စိတ်ကြိုက်ထည့်သွင်း ထားဟန်တူသော တေးသီချင်းတွေသာ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ထွက် ပေါ်လို့ လာခဲ့သည်။

အခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အားလုံး ရင်းလင်း၍ သွား ခဲ့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်၍ သွားခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်တော့ သူမရဲ့ နောက်ဆုံးအကြင်နာတွေ၊ သူနဲ့ ထပ်ဆုံစည်းဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် Forget me not ဆိုသော စကားလေးတစ်ခွန်းလေးနဲ့တင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ် မှု ရနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခု စိတ်မကောင်းတာကတော့ သူ့ဟာ သူမကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြခွင့် မရခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ကိုယ်ယောင်ပျောက် အလွန်တော်သော နှင်းဆီတို့၏သခင် ကောင်မလေးသည် သူ့ ရင်ခုန်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခွင့် ရသွားလျှင် သူ ပီတိ ဖြစ်ရပါပြီ။

ပြန်ဆုံပါရစေ အသင်လောက။

ချစ်သူနဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံခွင့်ပေးပါ။

ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ သူ့နှလုံးသာမှာ ကျွန်တော် ရှိနေပါစေ။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ရွေ့လျားပြောင်းလဲနေသည့် အချိန်ရေစီးနှင့်အတူ သူက အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ မျောပါခဲ့ပါသည်။ နေကောင်း၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကြိုတင်စီစဉ် ထားသည့်အတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ငွေဆောင်မှာ New Year ကို ကြိုဆိုခဲ့၏။

ပြီးလျှင် သူ့မိဘနှစ်ပါး ရှိနေသော စင်ကာပူမှာ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းကျောင်း တက်ခဲ့သည်။ စင်ကာပူမှာ သူ နှစ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ပြီးသွားလျှင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်းတွင် ဒီးဒီးလည်း မိန်းမရသွား သလို အန်တီလေးသည်လည်း သူ့ချစ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားလေးတစ်ဦးပင် ရသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကံတရားက သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးသည့်အလား အန်တီလေး၏ အမျိုးသားမှာ အထည်ချုပ်စက်ရုံ လုပ်သည့်အတွက် သူက အဲဒီမှာ ဒီဇိုင်းအဖြစ် အစွမ်းပြခွင့် ရခဲ့သည်။ နောက် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သူ တီထွင်သော ဖက်ရှင်တွေကို မော်ဒယ်လ်တွေ က ဝတ်ဆင်သော ကဏ္ဍတွေ ပါဝင်လာသည်။

သူ့ရဲ့ Talent ကို သဘောကျသော မော်ဒယ်အေ ဂျင်စီကြီးတစ်ဦးက ရွီးပွဲတွေမှာ ဒီဇိုင်းထုတ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းသည်။ သူ တီထွင်သော ဒီဇိုင်းတွေဟာ လူတန်းစား အမျိုးမျိုးအတွက် သီးခြားဖန်တီးထားလေရာ အလွှာအသီးသီးမှာ “ပေါက်” သည်။ အောင်မြင်သည်။

မင်းသမီးတွေ မော်ဒယ်တွေအတွက် သူ တီထွင်ပေးသော ဝတ်စုံတွေဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘဲ လှပဆန်းပြားသလို၊ အရပ်သူလေးတွေ ဝတ်နိုင်ရန် သီးသန့်တီထွင်ပေးသော အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ ဂါဝန်ဒီဇိုင်းများမှာလည်း အတော်ကြီး ရေပန်းစားလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဒီဇိုင်းနာလောကမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ယောက်ျားလေးဒီဇိုင်းနာအဖြစ် တစ်စ တစ်စ လူသိများ ထင်ရှားလို့လာသည်။ ဒီကြားထဲမှာမှ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ဦးလို ချောမောပြေပြစ်သော ရုပ်သွင်နှင့် ကိုယ်ဟန်ကို သဘောကျသဖြင့် ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ လာပြောသူများကလည်း မရှား။ သူက ဝါသနာမပါသဖြင့် မလုပ်သော်လည်း ဝါသနာပါသော ပြည့်ဖြိုးပင်လျှင် မင်းသားပေါက်စ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါတောင် ဦးလေးယောက်ဖတော်သူရဲ့ စက်ရုံမှ သူ တီထွင်သော အမျိုးသားဝတ်တွေကို အူနှင့် ကြော်ငြာသော ကြောင့် သူဟာလည်း နာမည်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ ရေပန်းစားလာသည်။

အချိန်လေးနှစ်အတွင်းတွင် သူသည် ကံတရားကြောင့်ရော၊ ကြီးစားမှုကြောင့်ရောနှင့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက် ဖြစ်လို့လာခဲ့သည်။

ထိုဘဝကို သူ တကယ်ပဲ ကျေနပ်ပါသည်။

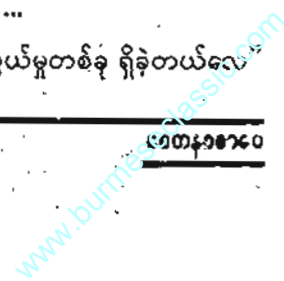
ဒီလိုပဲ တစ်ခုတစ်ယောက်သည်လည်း သူ့အကြောင်းတွေကို ကြားသိရင်လည်း သိနေလိမ့်မည်။ သိချင်မှလည်း သိပါမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ သူ့မပြောသွားခဲ့သော စကားတွေကို မမေ့သေး။ မေ့လို့လည်း မရခဲ့ပါ။ မရဆို သူကလည်း မေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ သူမကို သူ ယုံပါသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ရှားရှားပါးပါး ဆုံဖြစ်လေတိုင်း သူမ အကြောင်း မပါမဖြစ်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို မင်းက သူ့ကို အခုထိ မမေ့သေးဘူးပေါ့”

“ဘာလို့ မေ့ရမှာလဲ၊ ငါတို့ဇာတ်လမ်းက မေ့သွားရအောင် ပေါ့ပေါ့လေးမှ မဟုတ်ခဲ့တာ ...

သူနဲ့ ငါနဲ့ပဲ သိတဲ့ ငြိတွယ်မှုတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်လေ”

“ရည်းစားဖြစ်ပြီး ဝေးသွားတဲ့သူတွေကောင် ပြန်ဆိုဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက မြင်တောင် မမြင်ဘူးသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဝေးကြီး တစ်နေရာကနေ မင်းဆီကို ပြန်ရောက်လာဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ ...

မသေချာ မရေရာတဲ့ အဖြစ်နဲ့ မင်းဘဝကို အဓိပ္ပာယ် မခွဲချင်စမ်းပါနဲ့။”

မိန်းမရသွားပြီး အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွားသော ဒီးဒီးရဲ့ စကားတွေက လက်တွေ့ဆန်ဆန်လည်း သူက အသာပဲ ပြီးနေခဲ့ပါသည်။

“သူ ငါ့ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်ကွ။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြီးမြောက်အောင်လုပ်တယ်တဲ့၊ တစ်ဖက်သားရဲ့ ကိစ္စက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့ ...

ခုလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ သူ ပြန်လာတာ မလာတာ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါ သူ့အပိုင်ပဲ၊ ငါ့ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်

မဲ့တယ်လို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါတောင် မအားတာ မင်းတို့အသိပဲ ...

ဘဝမှာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ပျော်မွေ့ရင်း သူ့ကို သတိရနေရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ကျေနပ်တယ်”

“သူ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်လား။”

ဒီမေးခွန်းကို မေးသူကတော့ စိတ်ပညာရှင် သစ်နိုင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒီကောင်ကတော့ သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးကြီးကြီး ရနေသောသူ ဖြစ်နေချေပြီ။

“အင်း ... ထင်လား ဆိုတော့ ...”

သူက ဘာမှမဖြေသေးဘဲ အိဆွဲနေတုန်းမှာပင် ထို အဖြေကို ဝင်ရောက်ဖြေပေးလိုက်သူက မင်းသားပေါက်စ ပြည့်ဖြိုးပဲဖြစ်သည်။

“ထင်လား မထင်လား မေးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်က ဒီခိုင်နာသာ ဖြစ်နေတာ သတို့သမီးဝတ်စုံတော့ လုံးဝလက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး ...

ဒီကောင် ဆွဲထားတဲ့ ဒီခိုင်းတွေ အရမ်းလှတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့ချစ်သူ မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သတို့
သမီးဝတ်စုံတွေ မဆင်ဘူးတဲ့ ...

ရူးတယ်ပဲ ပြောရမလား၊ မျှော်လင့်နေတယ်ပဲ ပြော
ရလား၊ လွတ်ထားပေးလိုက်ပါကွာ”

ပြည့်ဖြိုးရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ သူငယ်ချင်းတွေက
ပခုံးတွေတုန်ကား လက်ခါပြကြလေသည်။

သူကတော့ အခုထိ မြတ်နိုးစေ ဖြစ်သည့် နှင်းဆီ
ခုနစ်ပွင့်၊ သွေးစွန်းနေသော အဖြူရောင်ဂျက်ကင်လေးတစ်ထည်၊
အမြဲနားထောင်ဖြစ်သည့် အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော သူမရဲ့ အသံ
နှင့် သီချင်းများပါသော အဖိုးတန် MP.3 Player လေးတို့ ရှိရှိ
ဖူးဖွင့် ...

သူမကို မျှော်လင့်ဖို့ လုံလောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ကတော့ သူ့ဘဝ၏ အမှတ်တံဆိပ် နေ့တစ်နေ့
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ မှာမည်ကျော် ဒီဇိုင်းနာနှစ်ဦး
နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ဖက် ရှင်လက်ရာများ ကိုပါ ပူးတွဲ၍ သွားခဲ့သော ရှိပွဲ
ကြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားသော နေ့တစ်နေ့လည်း
ဖြစ်သေးသည်။

ရိုးပွဲရဲ့ အိုက်ဒီယာကိုလည်း သူကပဲ စဉ်းစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ရေကူးကန်ထဲမှာ စင်ထိုးထားလျက် မော်ဒယ်တွေက ရေပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေသလိုဖြစ်မည့် ဖိလင်မျိုးကို သူပဲ ကဗျာဆန်ဆန် အတွေးရခဲ့တာဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးကောင်း တင် ဆက်မှုကောင်းသော ဖက်ရှင်ရိုးပွဲကြီးဟာ အထူးပဲ စည်ကားသိုက် မြိုက်ခဲ့ပါသည်။

သူဟာ ဒီနေ့မှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ပန်းရောင် ကို ခါတိုင်းထက် လွမ်းဆွတ်သတိရနေမိတာတော့ ထူးခြားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် တစ်မျိုးဖြင့် လင်းလက်တောက်ပလို့ နေပေသည်။

ဒါဟာ စိတ်ခြင်း ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုလား ဘာ လားတော့ သူ မတွေးတတ်တော့။

ရိုးပွဲကြီးပြုအပြီး ဒီဇိုင်းနာတွေက ထွက်၍ နှုတ်ဆက် ကြရလျှင် သူ့လက်ထဲ၌ ပန်းစည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်စိုက်ပဲ ပါလာခဲ့သည်။ အဲဒီပန်းစည်းတွေကြားမှာ သူဟာ ထူးခြားသော

ပန်းစည်းတစ်စည်းကို သွားတွေ့ခဲ့ပါသည်။ ပန်းနုရောင်နှင်းဆီ ပန်းစည်းကြီးရဲ့အောက်ခြေမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော "From Pink" ဟူသော စာတန် လေးသည် သူ့ရင်ကို အကြီးအကျယ် ပူနွေး ဆွတ်ပျံ့၍ လာစေလေသည်။

"ပန်းရောင်"

သူ့နှုတ်မှ တိုးတိုး ရေရွတ်မိသွားတုန်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးထဲမှ မြည်သံလေးက အဆက်မပြတ် ထွက် ပေါ်လို့ လာခဲ့သည်။

သူဟာ Display ပေါ်မှာ ပေါ်နေသော နံပါတ်ကို အကြာကြီးပဲ စိုက်ကြည့်ကာ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာခဲ့သည်။

ထိုနံပါတ်ကို သူ မသိချေ။ သို့သော် ဒါဟာ ဘယ် သူများ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ပြန်လာမယ်ပြောပြီး မမေ့ပါနဲ့ ပန်းရောင်ရယ်။

ဖုန်းသံက အဆက်မပြတ် မြည်ဆဲ။ သူက DJ တီးလုံးသံတွေနှင့် ဝေးရာသို့ လျှောက်သွားရင်း ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက် သည်။ ဟယ်လို ဟူ၍တော့ နှုတ်မဆက်မိသေး။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖက်ကလည်း ဘာမှမပြော။ အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့
သည် သူ့ကို ငိုချင်စိတ်ပေါက်အောင်ကို လှည့်ဖြား၍နေလေ
သည်။

“ပန်းရောင်လားဟင်”

သူက မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာ ဖွင့်ဟပေးလိုက်
လျှင် တစ်ဖက်မှ ...

“ဂုဏ်ယူပါတယ် ဒေါ်န”

“ပန်းရောင် ... မင်း ပန်းရောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပန်းရောင် ... မင်း ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ မင်းဘယ်
မှာလဲဟင်”

“မင်းက အရင်လိုပဲ မျက်စိမဲ့တုန်းပဲကိုး ဒေါ်နရဲ့၊ မင်းကို
ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ပန်းစည်းပေးခဲ့တာတောင် မသိဘူးနော်”

“အာ ... အဲဒီမှာ လူအရမ်းများနေတယ်လေ”

“အင်းပေါ့ ... မင်းက ဆရာကြီး ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ...”

သူမလေသံက ဝေးကွာနေသူများဟု မထင်ရအောင်
နုသစ်လတ်ဆတ်လို့ နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြေကြီးနှင့်
ခြေထောက် မထိချင်တော့။

“ဟိတ် ... ပန်းရောင်၊ မင်း ဘယ်မှာလဲကွာ၊ ပြောတော့၊
ကိုယ် အခုလာခဲ့မယ်”

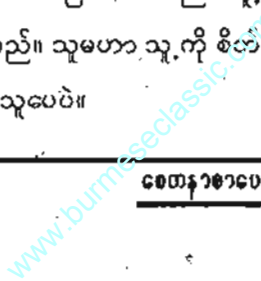
သူ့ရဲ့အကဲပိုသော လေသံကို သူမက တစ်ဖက်က
နေ၍ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောနေ၏။ အဲဒီရယ်သံလေးဟာ ဟိုး
ယခင်ကနှင့် ဘာမှမခြား။ ချိုလွင်လတ်ဆတ်တုန်းပင်။ မင်းရယ်သံ
လေးများကြားရင် ကိုယ်ရင်ထဲ ခံနိုင်စွမ်း မရှိလို့ပါ ပန်းရောင်ရယ်။

“လာခဲ့လေ၊ အခု မင်းရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ
ကိုယ်တို့ ရှိနေတယ်”

“ကိုယ်တို့ ဆိုတာက ...”

“ကိုယ်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ပေါ့”

သူမက အေးအေးဆေးဆေး ပြောသော်လည်း သူ့
ရင်ထဲတွင် ချက်ချင်း စိုးထိတ်သွားရသည်။ သူမဟာ သူ့ကို စိတ်
လှုပ်ရှားအောင် အမြဲလှုပ်တတ်သော သူပေပဲ။

သူက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝေရှာဖွေရင်း လျှောက်လာခဲ့လျှင် တစ်နေရာမှာ ရှိနေကြသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖြန်းခနဲ ပင် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတော့လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လက်ထဲတွင် ဟန်းဒီဖုန်းကိုယ် စီပါလျက် သူ့ကို ပြီးတုံ့တုံ့ စိုက်ကြည့်နေကြပုံမှာလည်း အတူတူ ပဲဖြစ်၏။

ဆံပင်ရှည်တွေ ကိုယ်စီ၊ သူ မြင်ဖူးသော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ကိုယ်စီနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ဟာ ရုပ် သိပ်မဆင်သော်လည်း ပုံစံတွေက တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်သည်။

အဲဒီထဲမှ တစ်ယောက်က ...

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ပန်းရောင်ပါ၊ မှန်အောင်ရွေးဖို့တော့ လိုမယ်နော်”

သူက သဘောကျစိတ်ဖြင့် ဟက်ခနဲတောင် တစ်ချက်ရယ်မိသေးသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်နှယ် ရှိစဟူသော မျက်နှာပေးများနှင့်သာ။ သူက နှစ်ယောက်စလုံးကို

သေချာစိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြစ် သည်။

သူက လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ...

“မင်း မညာဖို့တော့ လိုတယ်နော်၊ ကိုယ်ပြောတာမှန်ခဲ့ ရင် မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်က ချက်ချင်းထွက်သွားပေး ကြေး”

“အိုကေ ... စိန်လိုက်”

အဲဒီစကားကို နှစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူပြောတာ ဖြစ်၏။ သူသည် ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ကဲ ... ပန်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး”

သူက ဆက်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်နေလျှင် နှစ်ယောက် စလုံးကလည်း ငြိမ်နေသည်။ မှားတယ် မှန်တယ် မပြောသေး။ သူတို့ကလည်း အတော်တော့ ပါးနပ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် သူ က ဘယ်သူဟာ ပန်းရောင် ဆိုတာကို သိပြီးနေမှတော့ ...

www.burmeseclassic.com

“ပန်းရောင် ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး ထွက်သွားပေးပါ။ ခင်ဗျားဟာ ပန်းရောင် မဟုတ်ပါဘူး ...

ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မင်းက ပန်းရောင်ပါ”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် တကယ်ပဲ ပန်းရောင် ဝတ်စုံ မိန်းကလေးက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လျက် အသာထွက်ခွာပေးသွားလေသည်။ ညလေပြည်တွေ တိုက်ခတ်နေသော အေးချမ်းသည့် နေရာလေးတွင် သူနှင့် သူမ နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် လွမ်းဆွတ်ခြင်းများစွာဖြင့် သူမကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်နေမိခဲ့ပါသည်။ သူမက သူ့ရှေ့မှာ မော်ဒယ်ရပ်ပြနေသည့်အလား တစ်နေရာသို့ ပြီးလဲ့လဲ့ဖြင့် ငေးနေသည်။

သူ့ရဲ့ ပန်းရောင်သည် ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော အသားအရေနှင့် တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူမရဲ့အလှကို သူ ငိုကာဖွဲ့မပြချင်ပေ။ သူမလှတာ မလှတာက သူနှင့်မဆိုင်ပါ။ ချစ်တတ်မည့် နှလုံးသားတစ်ခုသာ သူနှင့်ဆိုင်ပါသည်။

“မင်း တကယ် ပြန်လာခဲ့တယ်နော် ပန်းရောင်”

သူမက ခေါင်းငုံ့သွားကာ အသာပြုံးနေသည်။ သူက အဲဒီပုံစံလေးကို မချင့်မရဲ ဖြစ်လာလျက် ...

“ပြောပါဦး၊ ဒီတစ်ခါရော ကိုယ့်ကို အရူးလုပ်ခဲ့ဦးမှာလား”

“မင်းက လုပ်စေချင်လို့လား”

အဲဒီလို ပြန်မေးတော့လည်း မျက်လုံးတွေက ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် အရည်လက်တောက်ပနေသေးသည်။ သူနှင့် သူမသည် ပဝါတစ်ကမ်း အနေအထား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိကြသော်လည်း အနွေးဓာတ်တစ်ခုက လှည့်ပတ်နေသလို နှစ်ဦးစလုံးကို နွေးထွေးနေစေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းမျှော်လင့်နေခဲ့တယ်၊ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်နော်”

“ဆောရီပါ ဒေါ်န”

“မင်းကို စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ် ပန်းရောင်၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ကိုယ်လေ ...”

ပန်းရောင်က သူ့ကို လက်ကာပြလိုက်ရင်းမှ ...

“နေဦး ... အဲဒါ နောက်မှပြော၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက် ဒီလောက်တူကြတဲ့ အထဲကမှ ကိုယ့်ကိုလည်း မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ကိုယ်ဟာ ပန်းရောင်ပါလို့ ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

သူက အသာပြုံးလိုက်ကာ ...

“ပန်းရောင် ဝတ်ထားတိုင်း ပန်းရောင်လို့ ထင်သွားရင် ကိုယ် ညှိသွားမှာပေါ့၊ ပန်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကိုယ့်ကို အမြဲလှည့်စားတတ်တယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ လှည့်စားထားတဲ့ အရာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရွေးလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ် မင်းကို အလိုလို သိနေပါတယ် ပန်းရောင်ရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

သူမက ခေါင်းလေး အသာငဲ့စောင်းလျက် ပြန်မေးပုံက အသည်းယားချင်ဖွယ်ရာ။ သူက အဲဒီပုံစံလေးကို တနေ့တမော ငေးရင်းမှ ...

“သွေးက စကားပြောတယ်လေ ပန်းရောင်ရဲ့”

သူမက “ပထမတော့ ကြောင်သွားဟန် ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းကျမှ သူ့ကို သွေးလှူခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသွားလျက် ရယ်မောနေတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ် ထံတွင် လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးတွေဟာ သူမရဲ့သွေးတွေ မဟုတ်စေဦးတော့ ...။”

သူဟာ သူမကို မြင်တာနှင့် အလိုလို ခံစားသိနိုင်သည်။

ထိုအရာမှာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အင်မတန် ပြင်းထန်သော စိတ်ခံစားမှု စွမ်းအားကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ သမုဒယတွေ တွေ့ဆုံချိန်တွေ ပြောပလောက်အောင် မရှိခဲ့ပေမဲ့လည်း ယုံကြည်သည့်စိတ်တစ်ခု အတွက်ကြောင့် သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ဆန်သော ဇာတ်လမ်းလေးဟာ ဇာတ်သိမ်းလှခဲ့သည်။

၂၈၈

ဆုမြတ်မွန်မွန်

တစ်ချိန်က ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ပွင့်ခဲ့ရသော နင်းဆီ
တွေသည် အခုတော့ ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းအောင် မွှေးအိနေခဲ့ပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံချိန်တွင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးမှ နင်းဆီ
များ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုမွှေးပျံ့နေခဲ့ပါသည်။

ဆုမြတ်မွန်မွန်

10:00(P:M)

Feb: 26th. 2007.

